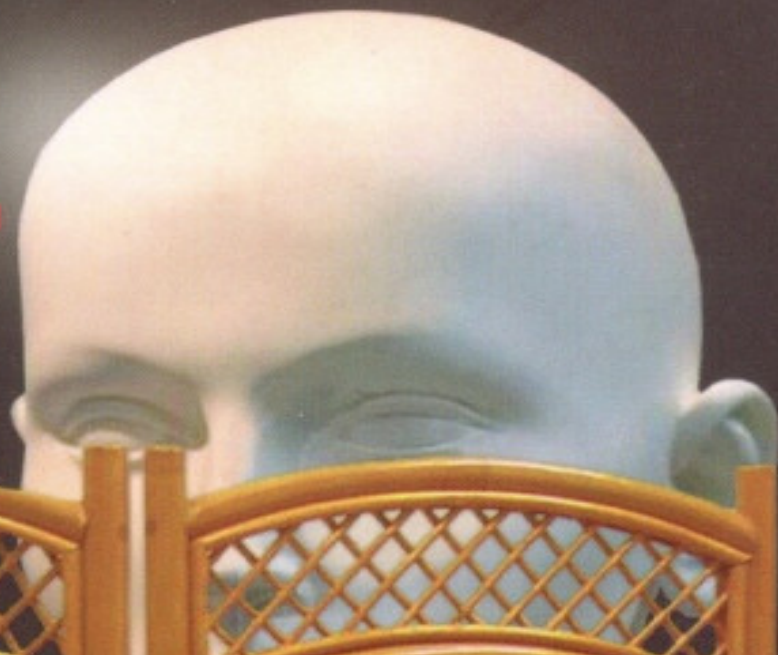

Авторът на „Боен клуб“

ЧЪК ПАЛАНЮК

безсрамно откровен
смушаващо неудобен
провокиращо оригинален

НЕВИДИМИ

ИЗЧАДИЯ

ЧЪК ПАЛАНЮК НЕВИДИМИ ИЗЧАДИЯ

Превод: Светлана Комогорова

chitanka.info

„Най-провокативният съвременен автор отново изненадва с експериментаторските си похвати в своя оригинален смущаващо неудобен роман.“

От автора на „Боеен клуб“

Светкавица. Дай ми внимание. Светкавица. Дай ми учудване.

Фотомоделът Шанън Макфарланд има всеотдаен годеник, хубав дом и купища маркови дрехи. Но при ужасен инцидент лицето ѝ е обезобразено. Заедно с красотата Шанън губи всичко — дома, работата, приятелите, мъжа до себе си.

Светкавица. Дай ми самообладание. Светкавица. Дай ми разбиране.

Тогава на сцената се появява Бранди Александър — пристрастена към хапчета, нахална, силно гримирана дива на една операция разстояние от това да бъде „истинска“ жена.

Светкавица. Дай ми обожание. Светкавица. Дай ми втори шанс.

Бранди поема Шанън под несръчно голямото си крило, за да я научи, че щастието не е там, където го търси. А Шанън превръща Бранди в център на своя свят, за да изживее мечтите си чрез нея.

Светкавица. Дай ми брутална честност. Светкавица. Дай ми почивка!

„Невидими изчадия“ е хаплива и остроумна гротеска на фалшивите идеали за красота и повърхностния морал на обществото ни. Скандален, безсрамен и дързък — това е Чък Паланюк от най-висока класа!

На Джеф, който каза: „Това е начинът да се краде дрога“.

И Айна, която каза: „Това е молив за устни“.

И Джанет, която каза: „Това е копринен жоржет“.

И на редакторката ми Патриша, която постоянно повтаряше: „Това не е достатъчно добро“.

ГЛАВА ПЪРВА

Предполага се, че си на някаква огромна сватба в огромно имение в Уест Хилс с аранжирани цветя и пълнени гъбки, пръснати навсякъде из къщата. Това се нарича мизансцен: кой къде е, кой е жив, кой — умрял. Това е големият сватбен миг на Еви Котрел. Еви е застанала по средата на голямото стълбище във фоайето на имението, гола сред остатъците от булчинската си рокля, и продължава да стиска пушката.

Аз стоя в подножието на стълбите, но само физически. Умът ми... не знам къде е.

Никой още не е съвсем умрял, но — нека се изразим така — часовникът тиктака.

Не че някой в тази голяма драма е истински, жив човек. Можете да проследите назад всеки детайл от външния вид на Еви Котрел до някоя телевизионна реклама за шампоан с натурални съставки. Само дето в момента сватбената ѝ рокля е изгоряла — останали са само обръчите на кринолина около бедрата и мъничките телени скелети на всички онези копринени цветенца в косата ѝ. А русата ѝ грива, нейната огромна, тупирана, сресана назад дъга във всички нюанси на жълтото, фиксирана с лак — е, косата ѝ също изгоря.

Единствената друга героиня тук е Бранди Александър — лежи простреляна в подножието на стъпалата и кръвта ѝ изтича. Тя умира.

Казвам си, че червената струя, шуртяща от дупката от куршум в нея не прилича толкова на кръв, колкото на някакъв социополитически инструмент. Онова за клонирането от всички реклами за шампоан — е, същото важи и за мен, и за Бранди Александър. Да застреляш, когото и да било в тази стая ще е моралният еквивалент на убийство на кола, прахосмукачка, на кукла Барби. На изтриването на компютърен диск. На изгарянето на книга. Вероятно това важи и за убийството на когото и да било на този свят. Всички ние сме такива продукти.

Бранди Александър, отдавнашната капучинова върховна кралица на парти момичетата от висшия ешелон, излива вътрешностите си

навън през дупка от куршум в изумителното си сако. Костюмът е онази бяла имитация на „Боб Маки“, която тя си купи в Сиатъл — с тясна пола, която я спъва и стяга задника ѝ в съвършената форма на огромно сърце. Няма да повярвате колко струва този тоалет. Надценката е около безброй процента. Сакото е с набор под талията, с широки ревери и подплънки на раменете. Кройката с едноредно закопчаване е симетрична, като изключим дупката, от която шурти кръв.

После Еви започва да хлипа там, по средата на стълбището. Еви, смъртоносният вирус на момента. Това е сигналът за всички нас да обърнем поглед към горкичката Еви, горкичката тъжна Еви, плешива и облечена единствено с пепел, впримчена в телената клетка на изгорелия си кринолин. После Еви хвърля пушката. С изцапани лице и ръце тя се тръшва на стъпалата и започва да реве, сякаш плачът ще оправи нещо. Пушката — заредена, трийсет и някой си калибър. Тя изтрополява надолу по стълбите, приплъзва се в средата на фоайето и се завърта, прицелвайки се в мен, в Бранди, в плащцата Еви.

Не че съм някое безразлично лабораторно животно, обучено да не обръща внимание на насилието, но първият ми инстинктивен порив май е: не е прекалено късно да поръсим сода върху кървавото петно.

По-голямата част от съзнателния си живот досега съм прекарала върху безкрайни листове хартия за купища пари на час, издокарана с дрехи и обувки, с фризирана коса, а някой прочут моден фотограф ми обяснява как да се чувствам.

Той крещи: Дай ми сласт, миличка.

Светкавица.

Дай ми злоба.

Светкавица.

Дай ми апатична екзистенциалистка скука.

Светкавица.

Дай ми яростен интелектуализъм като механизъм за копиране.

Светкавица.

Вероятно е от шока, че единият ми най-зъл враг застреля другия пред очите ми. Бум — и печелиш, печелиш! Заради това и още — заради живота с Бранди, развих доста голям усет към драматичното.

Само изглежда, че плача, когато пъхвам кърпичка под воала си, за да дишам през нея. За да филтрира въздуха, защото, откакто

огромното имение на Еви е пламнало около нас, почти не се диша от целия този пушек.

Аз съм коленичила до Бранди. Мога да бръкне навсякъде из тоалета си и да намеря там хапчета „Дарвон“, „Демерол“, „Дарвоцет 100“. Това е сигналът ни всички да насочат погледи към мен. Тоалетът ми е копие на Торинската плащаница, предимно в бяло и кафяво, драпиран и скроен така, че през стигмите да се подават лъскави червени копчета. Освен това нося метри и метри воал от органза, надиплен върху лицето ми и украсен с ръчно изработени звездички от австрийски кристал. Не се вижда на какво приличам, в лицето, но тъкмо това е идеята. Изглеждам елегантно и светотатствено и това ме кара да се чувствам свещена и безсмъртна.

Висша мода — и още по-висша става.

Огънят пълзи по тапетите във фойето. Аз запалих пожара — за по-пищна украса. Специалните ефекти могат да направят много нещо за вдигане на настроението, а и тази къща не е истинска. Това, което гори, е възстановка на къща от минала епоха, моделирана по копие на копие на някакво голямо имение, имитация на тюдорски стил. Цели сто поколения я делят от всичко оригинално, но истината е: не е ли така и с всички нас?

Тъкмо преди Еви да се втурне с писъци по стълбите и да застреля Бранди Александър, взех, че излях близо четири литра „Шанел № 5“, поднесох към него горяща покана за сватба и бум, аз рециклирам.

Смешно е, но като си помислите, и най-големият и трагичен пожар е просто продължителна химична реакция. Окисляването на Жана д'Арк.

Пушката продължава да се върти на пода, цели се в мен, цели се в Бранди.

Другото е това — без значение колко си мислите, че обичате някого, вие се дърпате назад, когато локвата от кръвта му се разтече чак до вас.

Като изключим цялата тази възвишена драма, денят е наистина приятен. Топло и слънчево е и входната врата е отворена към верандата и поляната пред нея. Пожарът горе привлича във фойето мириса на прясно окосената трева и се чува целият шум, който вдигат навън сватбените гости. Гостите до един нагребиха кой каквото

подарък си хареса — и кристала, и среброто, и излязоха навън на поляната да чакат пожарникарите и докторите.

Бранди разтваря огромната си, обсипана с пръстени длан и докосва дупката, от която кръвта ѝ блика по целия мраморен под.

И казва:

— Мамка му. Няма начин в „Бон Марше“ да вземат костюма обратно.

Еви вдига очи — лицето ѝ представлява цапаница от сажди, сополи и сълзи, размазани с пръсти — и изкрещява:

— Мразя живота си, задето е толкова скучен!

После кресва на Бранди Александър:

— В ада ми запази маса до прозореца!

Сълзите измиват чисти пътечки по бузите на Еви и тя крещи:

— Приятелко, ама и ти трябва да ми крещиш!

Сякаш цялата тая драма, драма, драма не стига, Бранди вдига поглед към мен. Аз съм коленичила до нея. Очите ѝ са в патладжанен цвят, достигнал истински апогей. Тя казва:

— И сега Бранди Александър ще умре?

Еви, Бранди и аз — става въпрос единствено за борба на живот и смърт за място под прожектора. Всяка от нас напира: „Аз, аз, аз съм първа!“. Убиецът, жертвата, свидетелят — всяка от нас си мисли, че нейната роля е главната.

Сигурно това важи за всекиго по света.

Всичко това е „Огледалце, огледалце от стената“ — защото красотата е сила, така както парите са сила, така както оръжието е сила.

Сега, когато видя във вестника снимка на двайсет и няколко годишно момиче — отвлечено, изнасилено, ограбено и накрая убито, и на първа страница има негова снимка — младо и усмихнато, вместо да си мисля, че това е огромно, тъжно престъпление, ето как реагирам вътрешно: „Леле, щеше да е страшна мацка, ако носът ѝ не беше такъв клюн“. Втората ми реакция е, че трябва да ми се намират подръка няколко хубави портретни снимки, в случай че току-виж ме отвлекат и изнасилят до смърт. Третата ми реакция е: „Е, това поне намалява конкуренцията“.

Ако това не ви стига — кремът, който използвам, е суспензия от инертни вещества от зародиши в хидрогенирано минерално масло.

Искам да кажа, че ако съм честна, живея единствено заради себе си.

Освен тогава, когато броят цъка и някакъв фотограф крещи: Дај ми съпричастие.

После — проблясъкът на светкавицата.

Дај ми съчувствие.

Светкавица.

Дај ми брутална честност.

Светкавица.

— Не ме оставяй да умра тук, на този под — казва Бранди и едрите ѝ длани се вкопчват в мен. — Косата ми — казва тя. — Косата ми ще се сплеска на тила.

Искам да кажа, че Бранди сигурно ще умре, но това просто не може да ме трогне.

Еви се разцивря още по-силно. И за капак далечните сирени на пожарната ме коронясват за кралица на град Мигрена.

Пушката продължава да се върти на пода, но все по-бавно и по-бавно.

Бранди казва:

— Бранди Александър не искаше да издъхне така. Първо, тя трябваше да се прочуе. Нали знаеш — да я дават по телевизията между полувремената на Суперкупата как отпива диетична кола в забавен каданс, преди да умре.

Пушката спира да се върти и вече не се цели в никого.

Бранди крясва на хлипащата Еви:

— Млъкни!

— Ти млъкни! — крясва ѝ Еви. Зад гърба ѝ огънят поглъща застлания на стълбите килим.

Чува се как сирените обикалят и опищават целия Уест Хилс. Хората направо се избиват да наберат номера за спешна помощ и да станат големите герои. Никой не изглежда готов за огромния телевизионен екип, който трябва да довтаса всеки момент.

— Това е последният ти шанс, миличка — казва Бранди, а кръвта ѝ е оплескала целия под. И добавя: — Обичаш ли ме?

Когато хората започнат да ти задават такива въпроси, губиш централната роля.

Ето как те прецакват да минеш в категория „най-добра второстепенна роля“.

Още по-грамадно и от горящата къща е огромното очакване да произнеса трите най-изтъркани думи, които ще намерите във всеки сценарий. Тези думи ме карат да се чувствам така, сякаш яростно се опипвам отдолу. Те са само думи — нищо повече. Безсилни. Речник. Диалог.

— Кажи ми — продължава Бранди. — Обичаш ли ме? Обичаш ли ме наистина?

Тъкмо по този карикатурен начин Бранди изигра целия си живот. Нонстоп театърът на живо на Бранди Александър — само дето с всяка секунда е все по-малко и по-малко „на живо“.

Колкото да подсиля драматизма, поемам ръката на Бранди в своята. Хубав жест, но тъкмо тогава ме разтриса шубе от всичките патогени в кръвта и после, бум, таванът на трапезарията рухва и през вратата върху нас се посипват жар и искри.

— Дори да не можеш да ме обикнеш, поне ми разкажи как живях — казва Бранди. — Едно момиче не може да умре, без неговият живот да се изниже пред очите му.

Като че ничии емоционални нужди не успяват да бъдат удовлетворени.

И тъкмо тогава огънят ухапва килима чак до голия задник на Еви, тя скача с писък на крака и хуква надолу по стълбите на изгорелите си бели токчета. Гола и плешива, облечена в тел и пепел, Еви Котрел се втурва през входната врата към по-многобройната публика — нейните сватбени гости, среброто, кристала и пристигащите пожарни коли. В такъв свят живеем. Условията се променят — ние мутираме.

Затова, разбира се, целият този разказ ще бъде за Бранди — с водеща аз и гост-звезди Евелин Котрел и смъртоносният вирус на СПИН. Бранди, Бранди, Бранди. Горкичката тъжна Бранди, просната по гръб, докосва дупката, през която животът ѝ се излива на мраморния под, и промълвява:

— Моля те, разкажи ми как живях. Кажи ми как стигнахме дотук.

И така, аз седя тук и гълтам дим само за да документирам великия миг на Бранди Александър.

Дай ми внимание.

Светкавица.

Дай ми обожание.
Светкавица.
Дай ми малко почивка!
Светкавица.

ГЛАВА ВТОРА

Не очаквайте тази история да е от онези, които вървят така: и тогава... и тогава... и тогава...

Ставащото тук повече напомня на модно списание — хаосът на „Вог“ или „Гламър“ с номерирани всяка втора, пета или трета страница. Навън изпадат парфюмирани карти, а изскочили изневиделица голи мадами, разположили се на цяла страница, ти пробутват гримове.

Не търсете съдържание, завряно в стила на тези списания двайсетина страници след корицата. Не очаквайте да откриете нищичко от самото начало. Няма и свързан сюжет. Тъкмо започне някоя история, и — три абзаца по-надолу:

Отидете на еди-коя си страница.

После се върнете.

Това ще са десет хиляди модела, които се смесват и комбинират, но от тях се получават не повече от пет изискани тоалета. Милион модни аксесоари, шалчета и коланчета, обувки, шапки и ръкавици — без истински дрехи, с които да ги носиш.

Е, вие наистина трябва много, ама много да свикнете с това чувство — тук, на автострадата, на работа, в брака ви. В такъв свят живеем. Следвайте указанията.

Върнете се двайсет години назад в бялата къща, където израснах. Баща ми снимаше с домашна камера как двамата с брат ми търчим из двора.

Върнете се в настоящето. Нашите са се изтегнали посред нощ на шезлонги отвън и гледат същите тези домашни филмчета, прожектирани върху бялата стена на същата тази бяла къща двайсет години по-късно. Къщата е същата, дворът е същият, прозорците на

екрана се подравняват идеално до истинските прозорци, екранната трева се слива с истинската, а екранният ми брат и аз, две палави дечица, търчим, пощурели по камерата.

Минете към по-големия ми брат, клетника, умрял от чумата на века — СПИН.

* * *

Минете към мен, пораснала и влюбена в полицай детектив, напуснала дома, за да стана прочут супермодел.

Само запомнете — също като в лъскавото списание „Вог“, помнете, че няма значение колко точно следите преходите:

Продължава на страница, която си щете.

Няма значение колко много внимавате — ще изпитате чувството, че нещо сте изпуснали, странното подкожно чувство, че не сте го преживели докрай.

Онова покрусително чувство, че сте минали набързо през моментите, където е трябвало да внимавате.

Е, свиквайте с него. Някой ден ще почувствате така целия си живот.

Всичко това са упражнения. Нищо от казаното досега няма значение. Просто загряваме.

Върнете се тук и сега. Бранди Александър умира от загуба на кръв на пода, а аз съм коленичила до нея и разказвам тази история, преди да влязат докторите.

Върнете се само преди няколко дни във всекидневната на богаташки дом във Ванкувър, Британска Колумбия. Стаята е облицована с натруфена бонбонена ламперия от резбован махагон с мраморни первази, мраморно дюшеме и една от онези префърцунени камини от дялан мрамор. В богаташките къщи, където живеят стари богаташи, всичко е тъкмо такова, каквото си мислите.

Пурпурните лилии в украсените с емайл вази са истински, а не копринени. Кремавите драперии са копринени, а не от лъскав памук. Махагонът не е чам, потъмнен, за да заприлича на махагон. Няма полилеи от пресовано стъкло, които да се преструват на кристални. Кожата не е винил.

Навсякъде около нас са разпръснати тесни кръгове кресло-канапе-кресло в стил Луи Четиринайсети.

Пред нас е поредният невинен агент по недвижими имоти и ръката на Бранди се протяга напред. Плътната ѝ кокалеста китка с изпъкнали вени, планинският район на ставите ѝ, отпуснатите ѝ пръсти, пръстените, окъпани в сиянието на овалните червени и зелени камъни, порцелановите ѝ нокти, лакирани в искрящо розово. Тя казва:

— Колко очарователно.

Ако трябва да започнете с един отделен детайл, това трябва да са ръцете на Бранди. Обсипани с пръстени, които ги карат да изглеждат още по-големи, ръцете ѝ са огромни. Обсипани с пръстени, сякаш е възможно да бият на очи даже още повече, ръцете са единствената част от Бранди Александър, която хирурзите не можаха да променят.

Затова Бранди дори и не се опитва да ги крие.

Били сме в твърде много къщи от този тип, че да мога да ги преброя, а посредникът, който ни посреща, е винаги усмихнат. Тази посредничка е облечена в стандартната униформа — морскосин костюм с вързано на врата шалче в червено, бяло и синьо. Носи сините обувки с високи токове, а на куката на лакътя ѝ виси синята чанта.

Посредничката мести поглед от едрите ръце на Бранди към синьор Алфа Ромео, застанал редом с впити в нея електриковосини очи. Никога няма да видите тези сини очи затворени или извърнати встрани — в тези очи е бебето или букетът цветя, прекрасни или уязвими, които превръщат красивия мъж в безопасен за обичане.

Алфа е само последният от точещата се от година върволица мъже, а всяка умна жена знае, че красивият мъж е нейният най-ефектен моден аксесоар. По същия начин, по който вие бихте рекламирали нова кола или тостер, ръката на Бранди очертава във въздуха линия от нейната усмивка и големи цици към Алфа.

— Позволете да ви представя — казва тя — синьор Алфа Ромео, професионален придружител на принцеса Бранди Александър.

По същия начин ръката на Бранди замахва от пърхащите ѝ мигли и пищна коса по невидима линия към мен.

Посредничката няма да види нищо, освен моите воали, муселин и рязано кадифе в кафяво и червено, тюл, прошит със сребро — толкова много надиплени пластове, та ще си помислите, че под тях няма никого. По мен няма какво толкова да се гледа и затова повечето хора не гледат. Външният ми вид казва:

Благодаря, че не споделихте с мен.

— Позволете да ви представя — казва Бранди — госпожица Кей Макайзък, лична секретарка на принцеса Бранди Александър.

Посредничката в синия костюм с месингови копчета тип „Шанел“ и шалчето, вързано на врата, за да прикрива увисналите гънки, се усмихва на Алфа.

Когато никой не те поглежда, можеш да пробиеш с поглед дупка в хората. Забеляваш всички онези дребни подробности, върху които никога не би се спрял достатъчно дълго, ако и другият си направи труда да те погледне... Това... това е твоето отмъщение. През воалите ми служителката сияе в червено и златно, размазана по краищата.

— Госпожица Макайзък — обяснява Бранди, като продължава да ме сочи с едрата си длан, — госпожица Макайзък я няма и не може да говори.

Посредничката с червило по зъбите и пудра и коректор, напластени върху крепа под очите ѝ, със зъби претапорте и перука от онези, които се перат в пералнята, се усмихва на Бранди Александър.

— А това... — Едрата, обсипана с пръстени длан се свива, за да докосне гърдите-торпеда на Бранди.

— Това... — Дланта ѝ се свива, за да докосне перлите на шията ѝ.

— Това... — Огромната длан се вдига и докосва буйните талози от кестенява коса.

— И това... — Дланта докосва плътните влажни устни.

— Това — завършва Бранди — е принцеса Бранди Александър.

Жената превива коляно в нещо средно между реверанс и коленичене пред олтара. Раболепен жест.

— Каква чест — казва тя. — Убедена съм, че тази къща е за вас. Просто ще се влюбите в нея.

Каквато си е ледена кучка, Бранди само кима и се обръща към преддверието, през което влязохме.

— Нейно височество и госпожица Макайзък — обяснява Алфа — биха желали да разгледат къщата сами, докато ние с вас обсъдим подробностите. — Ръчичките на Алфа подхвъркват нагоре и той се впуска в обяснения: — ... трансферът на средства... курсът на лирата към канадския долар...

— Побъркани — казва посредничката.

Бранди, аз и Алфа замръзваме на място. Може би тази жена е прозряла същината ни. Може би след месеците, прекарани на път, и десетките обрани от нас големи къщи някой най-после е проумял, че сме измамници.

— Побъркани — казва жената и пак повтаря раболепния жест. — Наричаме нашите долари „побъркани“ — пояснява тя и бръква в синята си чанта. — Ще ви покажа. На тях има нарисувана птичка — посочва тя. — Наричат я побърканото птиче.

Ние с Бранди отново се превръщаме в ледени висулки и тръгваме обратно към преддверието. Обратно през групичките кресло-канапе-кресло, покрай резбования мрамор. Отраженията ни се размазват, помръкват и се гърчат зад напластявалия се цял живот дим от пури по махагоновата ламперия. На връщане към антрето аз следвам принцеса Бранди Александър, докато гласът на Алфа запълва костюмираното в синьо внимание на посредничката с въпроси за ъгъла, под който утринните слънчеви лъчи огряват трапезарията, и дали местните власти биха позволили до плувния басейн да се изгради лична хеликоптерна площадка.

Изящният гръб на принцеса Бранди се насочва към стълбите. Палто от сребърна лисица обгръща раменете ѝ, а талазите от кестенява коса са привързани с метри шал от копринен брокат. Гласът на върховната кралица и нотката „Л’ер дю Тан“ са невидимият шлейф, стелещ се подир всичко онова, което е светът на Бранди Александър.

Буйните кестеняви коси, пристегнати с лъскавия копринен шал, ми напомнят на препечена кифла. На голяма черешова тарталета. Те са като някаква ягодово кестенява гъба, издигаща се над тихоокеански атол.

Краката на принцесата са уловени в два капана от златно ламе с тънки златни каишки и верижки. Тъкмо тези хванати в капан, покачени

на кокили, крепящи се върху иглени токчета златни крака изкачват първото от около триста стъпала, водещи от преддверието към втория етаж. После тя изкачва следващото стъпало, и следващото, докато цялата се изкачва достатъчно високо, че да рискува да погледне назад. И чак тогава обръща цялата ягодова тарталета — своята глава. Очертанията на големите гърди-торпеда, безмълвната красота на тази професионална уста анфас.

— Собственичката на този дом — казва Бранди — е много стара, взема хормони и все още живее тук.

Килимът под нозете ми е толкова дебел, че сякаш шляпам в кал. Стъпка след стъпка — рядка, хлъзгава, неустойчива кал. За нас — Бранди, Алфа и аз — английският е втори говорим език толкова отдавна, та сме забравили, че той е първият ни език.

Аз нямам роден език.

Очите ни се изравняват с мръсните камъни на тъмен полилей. От другата страна на парапета сивият мраморен под на коридора изглежда така, сякаш сме се изкачили по стълба над облаците. Стъпка след стъпка. В далечината настоятелният глас на Алфа дърдори за изби с вино и кучкарници за руските вълкодави. Настоятелните му призиви към вниманието на посредничката са слаби като радиопредаване, отекнало от Космоса.

— ... Принцеса Бранди Александър — изплуват неговите топли, тъмни думи — вероятно би съблякла дрехите си и би се разпищяла като луда, ако дори и в най-претъпканите ресторанти...

Гласът на върховната кралица и парфюмната нотка казват: „В следващата къща...“. Графитените ѝ устни произнасят: „... Алфа ще бъде немият“.

— Гърдите ви — обяснява Алфа на посредничката. — Вашите две гърди са като на младо момиче...

Сред нас не е останал нито един роден език.

Минете към нас на горния етаж.

Минете, към каквото ви хрумне.

След като служителката попада в капана на сините очи на синьор Алфа Ромео, отидете там, където започва истинската измама. Главната спалня винаги се намира в края на коридора, по посока на най-хубавия изглед. Главната баня е облицована с розови огледала — всички стени, та дори и таванът. Принцеса Бранди и аз сме навсякъде — отразяваме

се във всяка повърхност. Виждате Бранди, седнала отстрани на мивката тоалетка, а аз — от другата ѝ страна.

По една от нас седи от всяка страна на всички мивки във всички огледала. Тук има толкова много Бранди Александър, че не можеш, да ги преброиш, и всички те са ми шефки. Всички те отварят белите си чантички от телешка кожа и стотици едри, обсипани с пръстени брандиалександърски длани изваждат оттам нови броеве на „Лекарски справочник“ с червени корици, дебели като библии.

Всичките нейни очи, гримирани със сенки в цвят „Горяща боровинка“, вперват погледи в мен от всички посоки.

— Знаеш упражнението — командват всичките ѝ стотици графитени усти. Огромните длани започват да отварят чекмеджета и шкафчета. — Запомни кое откъде си извадила и го върни точно на мястото му — нареждат устите. — Първо хапчетата, после гримовеите. Почвай да ровиш.

Изваждам първото шишенце. Оказва се валиум. Вдигам шишенцето така, че всичките сто Брандита да прочетат етикета.

— Вземи колкото можем да измъкнем — казва Бранди — и минавай към следващото шишенце.

Изтръсквам няколко сини хапченца в джоба на чантата си при другия валиум. После докопвам шишенце с „Дарвон“.

— Миличка, тия ти се топят в устата — всички Брандита се вторачват в шишенцето. — Ще ни хванат ли, ако си вземем повечко?

Срокът на годност, посочен на етикета, изтича само след месец, а опаковката е почти пълна. Решавам, че можем да вземем половината.

— Дай! — към мен отвсякъде се протягат едри, обсипани с пръстени длани. — Дай малко на Бранди. Принцесата отново има болки в основата на гръбнака.

Изтръсквам десет капсули и сто ръце слагат хиляди успокоителни върху червените килимени езици на графитените уста. Самоубийствена доза „Дарвон“ се плъзга в тъмната вътрешност на континентите, съставящи света на Бранди Александър.

Другото шишенце е пълно с малките пурпурни овали на „Премарин“ в разфасовка от 2.5 милиграма.

„Премарин“ означава „урина от бременна кобила“. Означава хиляди нещастни кобили в Северна Дакота и Централна Канада, натикани в тесни тъмни обори, със забит в тях катетър, за да бъде

уловена и последната капка урина, и извеждани навън само за да бъдат пак наебани. Смешното е, че това е добро описание на всеки по-продължителен престой в болница, но го казвам само въз основа на личния си опит.

— Не ме гледай така — скастрия ме Бранди. — И да не гълтам тези хапчета, кончетата няма да възкръснат.

В следващото шишенце има кръгли, прасковени на цвят хапчета с резка по средата — „Алдактон“, сто милиграма. Нашата стопанка сигурно е пристрастена към женските хормони.

Болкоуспокояващите и естрогенът са горе-долу единствените групи храни, които Бранди приема. „Дай, дай, дай“ — нарежда тя. Закусва с малки розови хапченца „Естинил“. Лапва и няколко тюркоазени таблетки „Естрейс“. Маже ръцете си с вагинален „Премарин“ като с крем и казва:

— Госпожице Кей? Сладка моя, май нещо никаква ме няма. Може ли ти да се пробваш да довършиш работата, а аз да полегна?

Заедно със стотиците мои клонинги в розовите огледала в банята преглеждам гримовеите, докато принцесата придремва върху яркорозовото великолепие под стария балдахин в господарската спалня. Намирам „Дарвоцет“, „Перкодан“ и „Компазин“, „Нембутал“ и „Перкоцет“. Орални естрогени. Антиандрогени. Прогестон. Естрогенови пластири. Не намирам нито един от цветовете на Бранди. Няма руж „Брикова роза“. Няма сенки за очи „Горяща боровинка“. Намирам вибратор с набъбнали, протекли изтощени батерии.

Досещам се, че собственичката е старица. Пренебрегнатите застаряващи дрогирани старици, които с всяка минута стават все по-стари и по-невидими за света, не бива да носят силен грим. Нито пък да ходят по модни места за развлечение. Нито пък да купонясват като невидели. Дъхът ми лъха на жега и кисело под воалите. Под влажните слоеве коприна, тюл и памучен жоржет, които вдигам за първи път от сутринта. И в огледалата съзирам розовото отражение на остатъците от лицето си.

Огледалце, огледалце от стената, коя е най-прекрасна на земята?

Злата царица била достатъчно глупава, че да играе по правилата на Снежанка. Има една възраст, когато всяка жена трябва да премине към друг вид власт. Парите, например. Или оръжието.

Живея живота, който обичам — казвам си. И обичам живота, който живея.

Казвам си: заслужила съм си го.

Точно това исках.

ГЛАВА ТРЕТА

Преди да срещна Бранди, всичко, което исках, е някой да ме попита какво се е случило с лицето ми.

— Птиците го изкълваха — исках да отговоря.

Птиците изкълваха лицето ми.

Но никой не се интересуваеше. Ала това „никой“ не включва Бранди Александър.

Само недейте да мислите, че всичко е било едно голямо съвпадение. Ние с Бранди трябваше да се срещнем. Толкова много неща ни свързват. Почти всичко. Освен това с едни хора става бързо, с други — бавно, но дали ще е от злополука или от гравитацията, най-накрая всички свършваме осакатени. На повечето жени им е познато това чувство как с всеки ден ставаш все по-невидима. Бранди лежеше в болницата от месеци, както и аз, а болниците, в които можеш да отидеш за сложни козметични операции, никак не са много.

Върнете се при монахините. Най-гадното с тях беше, че вечно ме тормозеха — монахините болногледачки. Една от тях постоянно ми приказваше за някакъв пациент от друг етаж — бил чаровен и забавен. Бил адвокат и правел фокуси само с ръцете си и хартиена салфетка. Тази дневна болногледачка беше от монахините, които носеха бяла болнична версия на редовната монахинска униформа, и беше разказала на този адвокат всичко за мен. Казваше се сестра Катрин. Беше му казала, че съм забавна и умна и разправяше колко сладко щяло да бъде, ако двамата се срещнем и се влюбим до полуда един в друг.

Така разправяше.

По средата на носа ѝ се мъдреха очила с телени рамки. Тя ме поглеждаше през тях — стъклата им бяха издължени и правоъгълни като предметни стъкла на микроскоп. Заради дребните спукани капиляри върхът на носа ѝ беше постоянно зачервен. Тя наричаше това розацея. По-лесно беше да си представиш, че живее в къщичка от

курабийки, отколкото в манастир. Омъжена за Дядо Коледа вместо за Господ. Когато пристигнах в болницата веднага след тежката злополука, колосаната престилка, която тя носеше над одеждите си, беше така ослепително бяла, че в паметта ми се запечата как всички петна от кръвта ми изглеждаха черни.

Дадоха ми лист и химикалка, за да мога да комуникирам. Увиха главата ми в бинтове — метри стегната марля, прикрепящи памучни тампони и съшити здраво с метални скоби навсякъде, така че да не мога да ги развия. Намазаха ме с плътен слой гел антибиотик, клаустрофобичен и токсичен под памучните тампони.

Косата ми опънаха назад, забравена и спарена под марлята, където не можех да я пипам. Невидимата жена.

Когато сестра Катрин спомена онзи пациент, се зачудих дали пък не съм го виждала тук, този неин адвокат, сладура, забавния фокусник.

— Не съм казала, че е сладур — каза тя.

Сестра Катрин ме осведоми:

— Все още е малко стеснителен.

Написах на листа в бележника:

Все още?

— Откакто с него стана това малко нещастие — обясни тя и се усмихна с вдигнати вежди, а всичките ѝ брадички се струпаха на шията ѝ. — Не бил сложил предпазния колан.

Тя каза:

— Колата му го прегазила.

Тя каза:

— Тъкмо затова той е просто идеален за теб.

По-рано, докато все още бях под упойка, някой беше махнал огледалото в банята. Сестрите като че гледаха да ме отведат по-далече от всякакви полирани повърхности, също както държат самоубийците по-далеч от ножове и пияниците — по-далеч от пиенето. Най-близкото нещо до огледало, с което разполагах, беше телевизорът, а той показваше само едновременния ми вид.

Когато молех да ми покажат полицейските снимки от злополуката, дневната болногледачка ми отказваше. Държаха снимките в една папка в сестринската стая и май всеки можеше да помоли да ги разгледа — без мен. А болногледачката твърдеше: „Докторът смята, че засега сте страдали достатъчно“.

Същата тази болногледачка се опита да ме сватоса с един счетоводител, чиито коса и уши бяха изгорели при гаф с пропан-бутан. Запозна ме с висшист, загубил гръкляна и синусите си — ракът го пипнал. С мияч на прозорци, изтърсил се от третия етаж с главата надолу върху цимента.

Всички тези думи са нейни — гаф, пипнал, изтърсил се. Нещастieto с адвоката. Моята тежка злополука.

Сестра Катрин идваше да провери признаците ми на живот на всеки шест часа. Проверяваше пулса ми, втречена в секундарника на ръчния си часовник, тежък и сребърен. Увиваше около ръката ми маншет за измерване на кръвното налягане. За да ми измери температурата, пъхаше нещо като електрически пистолет в ухото ми.

Сестра Катрин беше от монахините, които носят брачна халка. А женените хора винаги си мислят, че отговорът е в любовта.

Върнете се към деня на голямата ми злополука, когато всички проявяваха такава загриженост. Хората — онези хорица, които ме пуснаха да мина пред тях в спешното. Настояванията на полицията. Тогави ми дадоха болнична бланка с отпечатано с неизлиचимо синьо мастило по края „Собственост на Мемориална болница «Ла Палома»“. Първо ми сложиха морфин, венозно. После ме нагласиха да седна на една носилка.

Не си го спомням много добре, но дневната болногледачка ми разказа за полицейските фотоси.

На снимките — големи лъскави снимки двайсет на двайсет и шест, хубави като тези в портфолиото ми... Черно-бели, каза болногледачката. Но на тези снимки двайсет на двайсет и шест аз седя на носилка, облежната на стената в спешното. Сестрата цели десет минути ми ряза роклята с онези мънички операционни ножички за маникюр. Рязането си го спомням. Беше лятната ми рокля от памучен креп от „Еспри“. Спомням си, че когато си поръчвах тази рокля по каталога, без малко да си поръчам две — толкова са удобни, ветреят се по бриза, който се опитва да се напъха под мишниците ти и да вдигне полата ти чак до кръста. Ако няма бриз, се потиш и памучният креп прилепва по тебе като единайсет билки и подправки, само че роклята отгоре ти е почти прозрачна. Излизаш на верандата и чувството е

страхотно — милион прожектори сред тълпата се насочват към теб. Или влизаш в ресторант, когато навън е трийсет градуса, и всички се обръщат да те гледат, като че току-що са ти връчили някоя голяма престижна награда за постижението на живота ти.

Такова беше чувството. Спомням си този вид внимание. Винаги беше така, сякаш цари трийсетградусова жега.

Спомням си и бельото си.

Извинявай, мамо, извинявай, Господи, но носех само едно малко парченце плат отпред, закачено на ластик, само с една прашка отзад между бузите, закачена за парченцето отпред. В телесен цвят. Прашката между бузите, нея всички я наричат „гъзната дантелка“. Носех прашка заради моментите, когато роклята от памучен креп става почти прозрачна. Просто да попаднеш в спешното, където ще ти разрежат роклята и детективи ще те снимат, чучната върху носилка със забита в едната ръка морфинова система и монахиня францисканка, която ти крещи в ухото, не влиза в плановете ти. „Снимайте! По-бързо снимайте! Тя продължава да губи кръв!“

Не, наистина — по-смешно беше, отколкото звучи.

Смешно стана, когато ме проснаха на носилката — анатомично достоверна парцалена кукла само по една препаска отпред, а лицето ми — такова, каквото е сега.

Полицайте накараха монахинята да прикрие гърдите ми с чаршаф. За да могат да снимат лицето ми — но детективите ги беше срам от мен, проснатата там без горнище.

Минете към това как отказват да ми покажат снимките — единият детектив казва, че ако куршумът бил минал пет сантиметра по-нагоре, щяла съм да съм мъртва.

Не проумявах идеята им.

Пет сантиметра по-надолу — и щях да се изпържа в пикантната си рокля от памучен креп, докато се мъча да убедя застрахователния агент да се откаже от данъчните облекчения и да ми смени стъклото. После щях да се изтягам край някой басейн, намазана с крем против изгаряне, и да разправам на двама готини пичове как съм карала по автострадата в Стингрей и „някакъв камък или знам ли какво беше... но страничното ми стъкло просто се пръсна“.

А готините пичове щяха да кажат:
— Леле-мале!

Минете към друг детектив — онзи, който претърси колата ми за куршума, парченца от кости и други такива. Детективът забеляза, че съм карала с полуотворен страничен прозорец. Прозорецът на колата — обяснява ми тоя над снимките ми двајсет на двајсет и шест по бял чаршаф, — прозорецът на колата винаги трябва да бъде или отворен докрай, или затворен. Не си спомнял колко автомобилисти бил виждал обезглавени от прозорци при катастрофа.

Как да не се разсмея.

Така каза — автомобилисти.

Устата ми беше в такова състояние, че единственият звук, който можех да издавам, беше смехът. Не можех да не се засмея.

Минете към момента, когато, след като ме снимаха, хората престанаха да ме гледат.

Гаджето ми Манъс дойде същата вечер — след спешното, след като ме откараха на носилката в операционната, след като кървенето спря и ме настаниха в единична стая. Тогава Манъс дойде. Манъс Кели, който ми се явяваше годеник, докато не видя какво е останало от мен. Манъс седеше и разглеждаше черно-белите снимки на новото ми лице, разбъркваше ги и ги разместваше, обръщаше ги наопаки и настрани — също като онези скрити картинки, когато в единия миг виждате красива жена, но като погледнете отново, съзирате бабишкера.

— О, Господи — възкликва Манъс.

После казва:

— Мили, мили Боже.

А след това:

— Исусе Христе.

Когато за първи път излязох с Манъс, още живеех с нашите. Манъс ми показа значката в портфейла си. У тях си имаше и пистолет. Беше полицейски детектив и наистина преуспяваше в нравствения отдел. Работа му се отваряше през май и декември. Манъс беше на двајсет и пет, а аз на осемнайсет, но ходехме. В такъв свят живеем.

Веднъж излязохме на разходка с лодка и той носеше бански „Спидо“, а всяка умна жена би се досетила, че това означава поне бисексуален.

Най-добрата ми приятелка Еви Котрел е модел. Еви казва, че красивите хора не бивало да ходят с красиви хора. Заедно те просто не привличат достатъчно внимание. Тя твърди, че когато двама красиви са заедно, стандартите за красота изцяло се променят. Чувствало се, разправя Еви. Когато и двамата сте красиви, никой от двамата не е красив. Заедно, като двойка, вие сте по-малко от сумата от отделните събираеми.

И не забелязват никого от вас — вече не.

И все пак навремето снимах една реклама — от онези дълги-предълги реклами, за които си мислиш, че всеки момент ще свършат, защото, в края на краищата, това е само реклама, но всъщност се точат по трийсет минути. Нас с Еви ни наеха за ходещи секс мебели — да се разхождаме цял следобед по тесни вечерни рокли и да примамваме телевизионната публика да купува машината за сандвичи „Мляс мляс“. Манъс идва, сяда сред публиката в студиото, а след снимките ми вика: „Да се разходим с лодка“, а аз отговарям: „Ами хайде!“.

И така, излязохме с лодката и аз си забравих слънчевите очила и затова Манъс ми купи нови на пристанището. Новите ми слънчеви очила са съвсем същите като тези на Манъс, марка „Вюарне“, само че моите са произведени в Корея, а не в Швейцария, и струват два долара.

Три мили навътре в морето аз се препъвам по палубата. Падам. Манъс ми хвърля въже и аз не успявам да го уловя. Манъс ми подхвърля бира — не улавям и бирата. Заболява ме глава — получавам такова главоболие, с каквото Господ те наказва в Стария завет. Онова, което не знам, е, че едното от стъклата на очилата ми е по-тъмно от другото, почти непрозрачно. Заради това стъкло съм сляпа с едното око и не мога да преценявам дълбочината.

Тогава не знам, че зрението ми е толкова прецакано. От слънцето е, казвам си, и затова не свалям очилата и продължавам да се препъвам, сляпа и измъчена.

Минете към второто посещение на Манъс в болницата. Той казва на снимките ми — двайсет на двайсет и шест по чаршаф, собственост на Мемориална болница „Ла Палома“, че трябва да се замисля как ще

живея по-нататък. Трябва да започна да правя планове. Нали разбираш, казва той, да се запишеш на някакъв курс. Да завършиш образованието си.

Седи до леглото ми и държи снимките помежду ни, така че да не виждам нито тях, нито него. В бележника, с молива, моля писмено Манъс да ми ги покаже.

— Когато бях малък, гледахме доберманчета — разказва ми той иззад снимките. — А когато кученцата станат на шест месеца, им се режат ушите и опашките. Така е прието при тези кучета. Отиваш в мотел, където един човек обикаля от щат на щат и реже ушите и опашките на хиляди доберманчета, боксерчета и бултериерчета.

Пиша в бележника с молива:

— Защо ми разказваш това?

И го размахвам пред него.

— Разказвам ти го, защото онзи, който ти отрязва ушите, е човекът, когото ще мразиш цял живот — казва той. — Не бива да го прави ветеринарят, при когото ги водиш редовно — затова плащаш на непознат.

Манъс продължава да разглежда снимка след снимка и додава:

— Тъкмо затова не мога да ти ги покажа.

Някъде извън болницата, в мотелска стая, пълна с кървави кърпи, с кутия за инструменти, пълна с ножове и игли, или на път по магистралата към следващата си жертва, или коленичил над куче, упоено и рязано в мръсна вана, е мъжът, когото милиони кучета мразят.

Седнал до леглото ми, Манъс казва:

— Просто трябва да пратиш в архива манекенските си мечти.

Модният фотограф вътре в главата ми крясва:

Дай ми милост.

Светкавица.

Дай ми втори шанс.

Светкавица.

Така правех преди злополуката. Наречете ме голяма лъжкиня, но преди злополуката разправях на хората, че съм студентка. Кажеш ли им, че си модел, и те млъкват. Щом си модел, това означава, че те си общуват с по-низша форма на живот. Започват да говорят по бебешки. Изтъпяват. Но като им кажеш, че следваш, те са толкова впечатлени.

Можеш да следваш каквото си искаш, без да се налага да знаеш нищичко. Само кажи „токсикология“ или „морска биокинеза“ и онзи, с когото говориш, сменя темата и започва да говори за себе си. Ако номерът не мине, спомени невралните синапси на гълъбите ембриони.

Навремето наистина учех в колеж. Събрах около хиляда и шестстотин кредита за диплома за личен треньор по фитнес. От родителите си чувам, че досега вече можеше да съм станала лекар.

Извинявай, мамо.

Извинявай, Господи.

Имаше време, когато двете с Еви обикаляхме денс клубовете и баровете и мъжете ни причакваха пред вратите на дамските тоалетни. Разправяха, че търсели момичета за телевизионна реклама. Мъжът си даваше визитката и ме питаше за коя агенция работя.

Веднъж майка ми ми дойде на гости. Майка ми пуши. Първия ден, когато се прибрах вкъщи от снимки, тя ми протегна едно кибритче и ме попита:

— Какво означава това?

И продължи:

— Моля те, кажи ми, че не си такава курва като клетия ти покоен брат!

На кибрита бяха написани мъжко име, което не ми говореше нищо, и телефонен номер.

— Намерих и още — осведоми ме мама. — Какви ги вършиш ти тук?

Аз не пуша. Казвам ѝ го. Кибритчетата се трупат, защото съм твърде възпитана, за да откажа да ги взема, и твърде пестелива, че да ги изхвърлям. Тъкмо затова съм напълнила с тях цяло чекмедже в кухнята — с всички тези мъже, които не си спомням, и телефонните им номера.

Минете към особения ден в болницата, пред кабинета на говорния терапевт. Болногледачката ме разхождаше насам-натам за раздвижване, хванала ме за лакътя. Заобиколихме един ъгъл и бум, вътре в отворената врата на кабинета — Бранди Александър. Там — величествена в седналата поза на принцеса Бранди Александър,

облечена в прилепнал гащеризон от „Вивиан Уестууд“ във всички цветове на дъгата, променящ цвета си с всяко нейно движение.

Снимачна площадка на „Вог“.

Модният фотограф вътре в главата ми крещи:

Дай ми учудване, миличка.

Светкавица.

Дай ми слисване.

Светкавица.

Говорният терапевт каза:

— Бранди, можеш да направиш гласа си по-тънък, като повдигнеш ларингиалния си хрущял. Това е бучката в гърлото, която чувстваш да се надига, когато пееш възходящи гами.

И продължи:

— Ако поддържаш гласовия си апарат високо горе в гърлото си, гласът ти трябва да се колебае между сол и средно до. Това е около 160 херца.

Бранди Александър и начинът, по който изглеждаше, превърнаха останалия свят във виртуална реалност. Тя променяше цвета си с всеки нов ъгъл на зрение. Една стъпка — и стана зелена. Още една — и стана червена. После стана златна и сребърна, а после остана зад нас, изчезна.

— Горкичкото, клетото заблудено създание — каза сестра Катрин и се изплю на бетонния под. Погледна ме как съм изпружила шия към долния край на коридора и ме попита имам ли роднини.

Написах: да, имам брат гей, но той почина.

И тя ми отговори:

— Е, значи е било за добро, нали?

Минете към седмицата след последното посещение на Манъс — последно означава, че повече не дойде — когато Еви се отбива в болницата. Еви разглежда снимките и призовава Господ и Исус Христос.

— Знаеш ли — казва ми тя иззад купчината списания „Вог“ и „Гламър“ в скута си, които ми е донесла, — говорих с агенцията и те казаха, че ако ти направим ново портфолио, могат да те вземат отново за ръчна работа.

Еви има предвид модел на ръце — да рекламирам скъпи пръстени, диамантени гривни за тенис и други глупости.

Все едно че искам да го чуя.

Не мога да говоря.

Мога да поемам само течности.

Никой няма и да ме погледне. Аз съм невидима.

Искам само някой да ме попита какво се е случило. После ще продължа да живея.

Еви казва на купчината списания:

— Като излезеш оттук, искам да дойдеш да живееш с мен в моята къща. — Тя разкопчава ципа на платнената си чанта до ръба на леглото ми и бръква вътре с двете ръце. — Ще е забавно. Ще видиш. Много ми е гадно да живея сама и самотна.

И продължава:

— Вече ти преместих нещата в спалнята за гости.

Продължава да рови из чантата и казва:

— Тръгнала съм на снимки. Случайно да ти се намират ваучери на агенцията, да ми дадеш назаем?

Пиша в бележника с молива:

Моя пуловер ли си облякла?

И размахвам бележника под носа й.

— Да — казва тя, — но знаех, че няма да имаш нищо против.

Пиша:

Но той е шести размер.

Пиша:

Ти носиш девети.

— Чуй ме — казва Еви. — Ангажиментът ми е в два часа. Защо не намина някой друг път, когато си в по-добро настроение?

Тя казва на часовника си:

— Толкова съжалявам, че стана така. Никой не е виновен.

* * *

Всеки ден в болницата минава така:

Закуска. Обяд. Вечеря. Между тях се вмести сестра Катрин.

Телевизията е включена в една мрежа, която не предава нищо друго, освен реклами по цял ден и цяла нощ, и ето ни и нас двете с Еви, заедно. Получихме куп пари. За тая реклама на машината за сандвичи сме си сложили ония огромни усмивки на кинозвезди, от онези, дето превръщат лицето ти в огромен радиатор. Облечени сме в рокли с пайети, от онези, дето като застанеш под прожектора, и роклята почва да святка, все едно милион репортери те снимат. Много бляскаво. Стоя там в рокля, тежаща десет кила, с огромната усмивка, и пускам животински отпадъци в плексигласовата фуния върху машината за сандвичи „Мляс мляс“. Това нещо просто бълва хапки като смахнато, а Еви трябва да се буца из публиката в студиото и да кара народа да ги яде.

Какво ли не е готов да изяде народът, за да го дадат по телевизията.

А после, извън кадър, Манъс казва:

— Да се разходим с лодка.

И аз казвам:

— Ами хайде.

Толкова глупаво беше, дето през цялото време не се усещах какво става.

Минете към Бранди, седнала на сгъваемо кресло в кабинета на говорния терапевт — пили ноктите си с драскалото на кибритче. Дългите ѝ крака могат да стиснат мотоциклет и да го скършат на две, а законният минимум от нея е увит в стреч хавлиена материя с леопардов десен и направо крещи да се измъкне навън.

Говорният терапевт казва:

— Дръж глотиса си частично отворен, докато говориш. Точно така Мерилин Монро изпя „Честит рожден ден“ на президента Кенеди. По този начин дъхът ти преминава през гласните струни така, че придобива повече женственост и безпомощност.

Болногледачката ме води нататък, както съм обути с картонени джапанки, омотана със стегнати бинтове и ужасно уплашена, а Бранди Александър вдига очи в последния възможен миг и ми намига. Сигурно Бог намига така хубаво. Все едно някой те снима. Дай ми радост. Дай ми веселие. Дай ми любов.

Светкавица.

Ангелите в небесата сигурно пращат въздушни целувки така, както го прави Бранди Александър — и огрява целия остатък от седмицата. В стаята си пиша:

Коя е тя?

— Не бива да си имаш вземане-даване с нея — казва ми болногледачката. — И без това си имаш достатъчно проблеми.

След този случай сестра Катрин започва да ме сватосва. За да ме спаси от Бранди Александър, тя ме предлага на адвокат без нос. Предлага ми зъболекар планинар с пръсти и лице, изядени от измръзване и превърнати в малки, твърди, лъскави бучици. На мисионер с тъмни петна от някаква тропическа плесен под кожата. На механик, облегал се на акумулатор тъкмо когато той избухнал и киселината не оставила нищо от устните и бузите му — жълтите му зъби постоянно се зъбят.

Поглеждам венчалната халка на монахинята и пиша:

Ти май си грабнала последния нормално изглеждащ мъж.

През целия ми престой в болницата по никой начин не бих могла да се влюбя. Просто още не можех да стигна дотам. Задоволявай се с по-малко. Намали очакванията. Примири се, че това, твоето, няма да е живот като живот. Не исках да съм щастлива, че все пак съм останала жива. Започни да компенсираш. Исках просто да оправят лицето ми, ако е възможно — а то не беше.

Когато идва време отново да ме запознаят с твърдите храни — както се изразяват те — ми дават пиле на пюре и настъргани моркови. Бебешка храна. Всичко е пюрирано, пулверизирано, намачкано.

Ти си онова, което ядеш.

Болногледачката ми донася обяви за запознанства от вестници. Сестра Катрин забожда нос в тях и чете през очилата: Мъже търсят стройни момичета с авантюристичен дух за забавление и романтика. И да, вярно е, нито един от тях не изключва изрично чудовищно грозни осакатени момичета, чиито болнични сметки растат, ли растат.

Сестра Катрин ми казва:

— Можеш да пишеш на затворници — те няма нужда да знаят как изглеждаш всъщност.

Твърде много усилия би ми струвало, ако се опитам да ѝ опиша чувствата си.

Сестра Катрин ми чете колоната за самотни сърца, докато аз ям печеното си с лъжица. Предлага ми осъдени за палез. За кражби с взлом. За данъчни измами. Казва:

— Сигурно не искаш да се срещаш с изнасилвач, още не. Никой не е чак толкова закъсал.

Между самотниците, тикнати зад решетките за въоръжен грабеж и непредумишлено убийство, тя спира да ме попита какво ми има. Хваща ме за ръка и говори на името, изписано върху пластмасовата гривна — какъв модел на ръце съм вече само, скъпи пръстени, пластмасови гривни с имена, толкова прекрасни, че дори и една Христова невеста не може да отлепи очи от тях.

— Как се чувстваш? — пита ме тя.

Да си умреш от смях.

— Не искаш ли да се влюбиш? — пита ме тя.

Фотографът в главата ми казва: Дай ми търпение.

Светкавица.

Дай ми самообладание.

Светкавица.

Работата е там, че имам половин лице.

Под бинтовете лицето ми продължава да кърви на малки капчици върху памучните тампони. Един от лекарите — онзи, който всяка сутрин идва на визитация и проверява превръзките ми, казва, че раната ми продължавала да плаче. Така се изразява.

Още не мога да говоря.

Нямам кариера.

Мога да ям само бебешка храна. Никой вече няма да ме погледне така, сякаш съм спечелила голяма награда.

Нищо, пиша в бележника си.

Нищо ми няма.

— Не си го прежалила — казва сестра Катрин. — Трябва хубавичко да се наплачеш, а после да продължиш да живееш. Прекалено спокойно го преживяваш.

Пиша:

Не ме размивай. Лицето ми — пиша, — лекарят казва, че раната ми продължава да плаче.

Все пак поне някой е забелязал. През цялото време бях спокойна. Бях олицетворение на спокойствието. Никога, нито веднъж не

изпаднах в паника. Видях кръвта, сополите и зъбите си размазани по таблото в мига след злополуката, но истерията е невъзможна без публика. Да се паникьосваш самичък е все едно да се смееш сам в празна стая. Чувствах се като истински глупак.

В мига, в който стана злополуката, знаех, че ще умра, ако не хвана следващото отклонение от автострадата, не завия на северозапад към Гауър, не измина дванайсет преки и не спра на паркинга на Мемориална болница „Ла Палома“. Паркирах. Взех ключовете и чантата си и тръгнах. Стъклените врати се плъзнаха встрани, преди да успея да видя отражението си в тях. Тълпата вътре — всички хора, чакащи със счупени крака и задушавачи се бебета, до един също се плъзнаха встрани, щом ме видяха.

После — морфинът венозно. Малките операционни ножички за маникюр режат роклята ми. Мъничките прашки в телесен цвят. Полицейските фотоси.

Детективът, онзи, който претърси колата ми за частици от кост, мъжът, видял всички онези хора с глави, отрязани от полуотворените прозорци на коли, един ден се връща и казва, че няма какво повече да се търси. Птици — чайки, може би и свраки. Влезли са в колата през счупения прозорец, докато е била паркирана пред болницата. Свраките са изяли всичко онова, което детективът нарича меки тъкани — доказателства. Костите сигурно са отнесли.

— Нали знаете, госпожице — казва ми той, — за да ги счупят в камъните. Заради костния мозък.

Пиша с молива в бележника:

Ха, ха, ха.

Минете към момента точно преди да ми свалят бинтовете, когато една жена — говорен терапевт, ми казва, че трябвало да коленича и да благодаря на Господ, дето ми е оставил езика — цял и невредим. Седим в мрачния ѝ кабинет. Стоманеното бюро, което ни разделя, запълва половината от него, а терапевтката ме учи как венстрилоквистите карат куклите си да говорят. Нали разбирате, венстрилоквистът не може да ви позволи да видите как устата му мърда. Той не може да използва устните си, затова изговаря думите, като притиска езика към небцето си.

Вместо прозорец терапевтката има плакат с котенце, свряно сред спагети, а под него пише:

Наблягай на Положителното.

Тя казва: ако не можеш да възпроизведеш определен звук, без да използваш устните, замести го с подобен. Така казва тя. Например използвай звука „тъ“ вместо звука „фъ“. Контекстът, в който го използваш, ще позволи да те разберат.

— Добре е да поддържаш торма — казва терапевтката.

Поддържай торма тогава, пиша аз.

— Не — казва тя. — Повтори.

Гърлото постоянно ме боли и е пресъхнало, дори и след като цял ден съм пила милиони течности със сламка. Белезите, набръчкани и лъскави, обвиват невредимия ми език.

— Добре е да поддържаш торма — казва терапевтката.

— Гнггбр джс гфгвввджг стгм — казвам аз.

— Не, не така — казва терапевтката. — Не го правиш правилно.

— Сфлггрс енгг фсрржжс нгоррг? — питам аз.

— Не, и така не е правилно — казва тя.

Поглежда часовника си.

— Дгрри а гмждгга ггр — казвам.

— Трябва много да се упражняваш, но имаш много време — казва тя. — А сега пак.

— Джрогиер фи фкгоеур мфомейнф фсфд — казвам аз.

— Bravo! Чудесно! — възкликва тя. — Видя ли колко е лесно?

Пиша в бележника с молива:

Я заеби.

Минете към деня, в който разрязаха бинтовете.

Не знаеш какво да очакваш, но всичките лекари, сестри, стажанти и санитарни, портиери и готвачки в болницата се изредиха да надникнат през вратата. Ако ги изловиш, излайваха „Честито!“, а ъгълчетата на устите им, разтворени в замръзнала блудкава усмивка, трепереха. Пульовци. Така ги наричам. А аз отново и отново и отново вдигах все същата картонена табела, която им казваше:

Благодаря.

А после избягах. Стана, след като пристигна новата ми лятна рокля от памучен креп от „Еспри“. Сестра Катрин цяла сутрин се въртя около мен с маша за къдрене, докато косата ми не се превърна в купища букли — същинска сметанова глазура, огромна фризура, отвличаща вниманието от лицето. После Еви донесе гримове и гримира очите ми. Сложих си пикантната нова рокля и направо изгарях от нетърпение да започна да се потя. Цяло лято не бях виждала огледало, или пък ако бях виждала, така и не бях разбрала, че това в него съм аз. Не бях виждала още полицейските снимки. Когато Еви и сестра Катрин приключиха, казах:

— Йаа ихгхм иссхясс нгхокка.

— Моля? — казва Еви.

— Но ти току-що обядва — казва сестра Катрин.

Ясно, никой не ме разбира.

— Еггхте ссмн дмгдингна — казвам.

И Еви ми отговаря:

— Да, твоите обувки са, но нищо няма да им стане.

А сестра Катрин:

— Не, още нямаш поща, но можем да пишем на затворниците, след като подремнеш, мила.

Тръгнаха си. И. Аз излязох — сама. И. Колко ли страшно може да е лицето ми?

А понякога, когато си осакатен, това работи в твоя полза. Всички онези хора с пиърсинг, татуировки, клейма и нарочно направени белези... Искам да кажа: вниманието си е внимание.

Когато излизам за първи път, ме обзема чувството, че съм пропуснала нещо. Просто цяло едно лято изведнъж беше изчезнало. Всички онези партита покрай басейни, излежаване на носа на покрити с метални люспи моторници. Ловене на слънце. Намиране на мъже с кабриолети. Сякаш всички пикници, мачове по софтбоул и концерти някак си са се смалили до няколко снимки, които Еви ще прояви чак към Деня на благодарността.

Навън светът е самото пъстроцветие след бялото с бяло в болницата. Минава под дъгата. Вървя към супермаркета и пазаруването ми се струва игра, на която не съм играла от съвсем мъничка. Тук са всичките ми любими маркови продукти, всички онези

цветове — френска горчица, „Райсарони“, „Топ Реймън“, всичко се опитва да привлече вниманието ти.

Всички тези цветове. Стандартите за красота напълно се променят и нищичко не изпъква на общия фон.

Сборът е по-малък от отделните събираеми.

Всички тези цветове, всичките на едно място.

Освен марковия продукт „дъга“ няма нищо друго за гледане. Погледна ли хората, виждам само тилове. Дори и да се обърна супербързо, мяркам само нечие извъръцащо се ухо. И хората призовават Господ.

— О, Господи — казват те. — Видя ли?

И още:

— Това маска ли беше? Исусе Христе, рано е още за Все Светии.

Всеки много съсредоточено чете етикетите на френската горчица и райсароните.

И аз вземам една пуйка.

Не зная защо. Нямам пари, но вземам пуйката. Разравям огромните замразени пуйки — тези огромни буци лед с телесен цвят в хладилната витрина. Ровя, докато не намирам най-едрата пуйка и я гушвам като бебе, както е увита в жълтата пластмасова мрежичка.

Тичам към входа на магазина, притичвам през касите и никой не ме спира. Дори не ме гледат. Всички са забили нос в таблоидите, сякаш там има скрито злато.

— Гзвннетг гзг тзннгознгтг — казвам. — Аггг нгткгадднг кнгз кнггйка.

Никой не ме поглежда.

— Гнгг нгйя нгтканнг — казвам с най-добрия си венстрилоквистки глас.

Никой не казва и думица. Може би само служителите говорят. Имате ли два документа за самоличност? — питат те пишещите чекове хора.

— Фгджрн ийфнв сйвв — казвам. — Гсайлдай снай-уггй съссакнк!

И тогава, точно тогава едно момченце се обажда:

— Вижте!

Всички, негледащи и неговорещи, спират да дишат.

Момченцето казва:

— Виж, мамо, виж там! Това страшилище краде храна!

Всички се свиват неловко. Главите им потъват в раменете, все едно са нарамили патерици. Четат заглавията на таблоидите по-усърдно от всякога.

Момиче чудовище краде празнична птица

И ето ме там, пържа се в роклята си от копринен креп, гушнала десеткилограмова пуйка. Пуйката се поти, роклята ми е почти прозрачна. Зърната ми стърчат, твърди като камъни, и опират в опакования в жълта мрежичка лед в прегръдките ми. Аз, под сметанената си глазурена фризура. Никой не ме гледа така, сякаш съм спечелила нещо много голямо.

Една ръка замахва, удря шамар на момченцето и момченцето се разцивря.

Момченцето циври така, както се плаче, когато не си направил нищо лошо, но пак са те наказали. Слънцето навън залязва. Вътре нищичко не помръдва, освен тънкото гласче, което пици ли, пици: Защо ме удари? Нищичко не съм направил. Защо ме удари? Какво съм направил?

Взех пуйката и се върнах почти на бегом в Мемориална болница „Ла Палома“. Почти се беше стъмнило.

И през цялото време, докато прегръщам пуйката, си повтарям: пуйки. Чайки. Свраки.

Птици.

Птиците изкълваха лицето ми.

Влизам в болницата и по коридора насреща ми се задава сестра Катрин, помъкнала един мъж заедно със системата — мъж, целият увит в марля и окичен с тръбички и найлонови торбички, пълни с вливащи се и изливащи се от него жълти и червени течности.

Птиците изкълваха лицето ми.

Сестра Катрин се приближава все повече и повече и крещи:

— Ехооо! Тук има един много специален човек — много ще се радваш да се запознаеш с него!

Птиците изкълваха лицето ми.

Между мен и тях е кабинетът на говорната терапевтка и тъкмо понечвам да се шмугна вътре, ето ти я Бранди Александър за трети път. Кралицата на всичко хубаво и добро е облечена в прилепнала рокля без ръкави в стил „Версаче“, внушаваща модното за сезона

чувство на съкрушително отчаяние и порочно примирение. Тяло осъзнато, ала унижено. Гъвкаво, ала осакатено. Върховната кралица е най-красивото нещо, което досега съм виждала, и затова само стърча там и зяпам от вратата.

— Мъжете — казва терапевтката, — когато говорят, подчертават прилагателните. Например един мъж би казал: „Днес си толкова привлекателна!“.

Бранди е толкова привлекателна, че да ѝ отсечеш главата и да я изложиш върху синьо кадифе във витрината на „Тифани“, за да я купи някой за един милион долара.

— Една жена би казала: „Днес си толкова привлекателна“ — обяснява терапевтката. — А сега ти, Бранди. Ти го кажи. Подчертай уточнението, не прилагателното.

Бранди Александър вперва в мен, както съм застанала на вратата, своите очи „Горяща боровинка“ и ми казва:

— Позиращо момиче, ти си толкова ужасно грозно! Слон ли ти е седнал на лицето или какво?

Гласът на Бранди — едвам чувам какво казва. В този миг аз просто обожавам Бранди. Всичко в нея е прекрасно, като да си красива и да се гледаш в огледалото. В Бранди мигом разпознавам царствената си сестра. Единственото и едничкото, за което си струва да живея.

— Кгттисстте гнг нзктвгхха — отговарям, и стоварвам ледената мокра пуйка в скута на терапевтката. Десет кила мъртво месо я приковават към коженото ѝ въртящо се кресло.

Все по-близо по коридора сестра Катрин крещи:

— Ехооо!

— Мрйвгн вси еджаай агг — казвам аз и изкарвам терапевтката в креслото ѝ в коридора. — Джгнд уйнк см фдо дендв.

Терапевтката ми се усмихва и ми казва:

— Няма защо да ми благодариш, това ми е работата!

Монахинята пристига с мъжа и системата му — нов мъж без кожа или със смачкано лице или постоянно озъбен, мъж, идеален за мен. Единствената ми истинска любов. Моят деформиран, осакатен или разяден от болест Прекрасен принц. С когото ще живея дълго и нещастно. Моето отвратително бъдеще. Чудовищният остатък от живота ми.

Затръшвам вратата на кабинета и се заключвам вътре с Бранди Александър. Бележникът на терапевтката е на бюрото. Грабвам го.

Спаси ме, пиша и го размахвам пред лицето на Бранди. И дописвам: моля те.

Минете към ръцете на Бранди Александър. Винаги започва от ръцете ѝ. Бранди Александър протяга длан — космата кокалеста длан, а вените по ръката ѝ са прищипнати и притиснати чак до лакътя с гривни във всевъзможни цветове. Сама по себе си Бранди Александър така променя стандартите за красота, че нищичко не може да изпъкне. Дори и вие.

— Е, момиче — казва Бранди. — Кажете какво е станало с лицето ти?

Птиците.

Пиша:

Птиците. Птиците го изкълваха.

И започвам да се смея.

Бранди не се смее. Тя казва:

— Какво би трябвало да значи това?

Аз продължавам да се смея.

Карах по автострадата — пиша.

И продължавам да се смея.

Някой стреля с пушка трийсети калибър.

Куршумът откъсна цялата ми долна челюст.

И не спирам да се смея.

Дойдох в болницата — пиша.

Не умрях.

Смея се.

Не можах да ми пришият челюстта обратно, защото чайките я изкълваха.

И спирам да се смея.

— Момиче, имаш ужасен почерк — казва Бранди. — А сега ми кажи и останалото.

И аз се разплаквам.

Останалото, пиша, е, че трябва да ям бебешка храна.

Не мога да говоря.

Нямам кариера.

Нямам дом.

Годеникът ми ме заряза.

Никой не ме поглежда.

Най-добрата ми приятелка съсипа всичките ми дрехи.

И продължавам да плача.

— Какво още? — пита Бранди. — Кажете ми всичко.

Едно момченце, пиша.

Едно момченце в супермаркета ме нарече страшилище.

Очите в цвят „Горяща боровинка“ гледат право към мен така, както никои очи не са ме гледали цяло лято.

— Възприятията ти съвсем са се изкривили — казва Бранди. — Говориш само за минали гадости.

— Не можеш да градиш живота си върху миналото или настоящето — продължава тя.

— Трябва да ми разкажеш за бъдещето си — казва.

Бранди Александър се изправя на своите сандали капани от златно ламе. Върховната кралица изважда инкрустирана с камъни пудриера от чантичката си, отваря я и поглежда в огледалото.

— Тая терапевтка — произнасят графитените устни, — говорната терапевтка се държи толкова тъпо в такива ситуации!

Издутите, накичени с гривни мускули по ръцете на Бранди ме настаняват в креслото, все още загрято от задника ѝ, и тя ми протяга пудриерата, за да погледна вътре. Вместо с пудра е пълна с бели капсули. На мястото на огледалото има снимка в едър план на Бранди Александър — усмихната и страхотна.

— Това е „Викодин“, миличка — обяснява тя. — Медицинската школа на Мерилин Монро, където всяко лекарство в достатъчни количества лекува всяка болест. — Бръкни и си вземи — подканя ме тя.

Ефирна и вечна богиня, Бранди ми се усмихва от снимката над море от болкоуспокояващи. Така се запознах с Бранди Александър. Така намерих сили да не продължа да живея както преди. Така намерих куража да не събирам старите парчета.

— А сега — произнасят графитените устни — пак ще ми разкажеш своята история. Запиши я от начало до край. Разкажи я

отново и отново. Разказвай ми жалната си историйка цяла нощ. — Кралица Бранди ме посочва с дълъг костелив пръст.

— Когато разбереш — казва тя, — че онова, което разказваш, е само история, че вече не се случва... Когато осъзнаеш, че историята, която разказваш, е само думи и нищо повече, когато можеш да я смачкаш и да изхвърлиш миналото си в кофата за боклук — казва Бранди, — тогава ще разберем коя ще бъдеш оттук нататък.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Минете към канадската граница.

Минете към нас тримата в наетия линкълн — очакваме да потеглим на юг от Ванкувър, Британска Колумбия, към Съединените щати. Очакваме със синьор Ромео зад волана, очакваме с Бранди отпред до него и с мен, сама на задната седалка.

— Полицаите имат микрофони — казва ни Бранди.

Планът е, ако успеем да минем границата, да заминем на юг за Сиатъл, където има нощни клубове и денс клубове, в които танцьорите и танцьорките ще опразнят до шушка джобовете на чантата ми. Трябва да си кротуваме заради полицията — те са инсталирали микрофони и от двете страни на границата, страната на САЩ и канадската страна. По този начин подслушват хората, чакащи да преминат. Може да имаме кубински пури. Пресни плодове. Диаманти. Болести. Наркотици, казва Бранди. Бранди ни нарежда да млъкнем цял километър преди границата и ние чакаме мълчаливо на опашката.

Бранди развива дългите метри брокатен шал, увити около главата ѝ. Бранди разтърсва коси по гърба си и увива с шала раменете си, за да скрие деколтето с двете торпеда. Бранди превключва на семпли златни обици. Маха перлите и си слага тънка верижка със златно кръстче. Това — само миг преди граничния пост.

— Националност? — пита граничарят, седнал зад гишенцето, зад компютърния терминал с папката и синия костюм, зад огледалните си очила и надписите на златната си значка.

— Господине — казва Бранди и новият ѝ глас е блудкав и провлечен като овесени ядки без сол и вода. — Господине, ние сме граждани на Съединените американски щати, страната, която навремето наричаха най-великата страна в света, докато хомосексуалистите и детските порнографи...

— Имената ви? — пита граничарят.

Бранди се навежда пред Алфа и поглежда чиновника.

— Съпругът ми — казва тя — е праведник.

— Името ви, моля — казва той. Несъмнено оглежда номера ни, открива, че колата е взета под наем в Билингс, Монтана, преди три седмици, може би дори се досеща кои сме всъщност. Може би прехвърля бюлетин след бюлетин, дошли от цяла Западна Канада — за трима откачалници, които крадат дрога от обявени за продан богатски къщи. Може би всичко това се вижда по екрана на компютъра му, а може би там няма нищо. Знае ли човек.

— Аз съм омъжена! — Бранди почти крещи, за да привлече вниманието му. — Аз съм съпруга на преподобния Скутър Александър — обяснява тя, все така надвесена над скута на Алфа.

— А това — продължава тя и чертае невидима линия от усмивката си към Алфа — е моят зет Сет Томас. — Едрата й длан литва към мен на задната седалка. — Това — представя ме — е дъщеря ми Бъба-Джоун.

Някои дни ми става противно, когато Бранди променя живота ни без предупреждение. Понякога трябва да се пренастройваш към нова самоличност по два пъти на ден. Ново име. Нови връзки. Неудобни положения. Трудно ми е да си спомня коя бях, когато започнахме това пътешествие.

Без съмнение точно на такъв стрес е подложен постоянно мутирацията вирус на СПИН.

— Господине? — обръща се граничарят към Сет, бивш Алфа Ромео, бивш Чейз Манхатън, бивш Наш Рамблър, бивш Уелс Фарго, бивш Еберхард Фабер^[1]. — Господине, внасяте ли в Съединените щати някакви покупки?

Острото връхче на обувката ми се промушва под предната седалка и сръгва новия ми съпруг. Подробностите от всичко са ни обкръжили. Тинята, останала след прилива, е малко по-нататък, обливана от застягащи се вълнички. Цветните лехи от другата ни страна са засадени във формата на думи, които можеш да прочетеш само много отдалече. Отблизо изглеждат просто като ужасно много червени и жълти бегонии.

— Не ми казвайте, че никога не сте гледали нашата „Лечебна християнска мрежа“ — казва Бранди и си играе със златното кръстче на врата си. — Ако гледате само едно предаване, ще разберете, че Бог в мъдростта си е създал зет ми ням и той не може да говори.

Граничарят набира нещо набързо на клавиатурата. Може да е ПРЕСТЪПЛЕНИЕ. Или НАРКОТИЦИ. Или СТРЕЛЯЙТЕ. Може да е КОНТРАБАНДИСТИ или АРЕСТ.

— Нито думичка! — прошепва Бранди в ухото на Сет. — Само да си проговорил, и в Сиатъл ще те направя на Харви Стенобойния.

Граничарят казва:

— За да ви допусна в Съединените щати, трябва да ми представите паспортите си, моля.

Бранди облизва устни, лъскави и мокри. Очите ѝ са влажни и блестят. Брокатеният ѝ шал се плъзга надолу и разкрива деколтето ѝ. Тя поглежда граничаря и казва:

— Бихте ли ни извинили за момент?

Тя се обляга назад и стъклото на Сет се вдига с бръмчене.

Огромните торпеда на Бранди вдишват дълбоко, после издишват.

— Без паника — казва тя и отваря червилото си. Издува устни за целувка в огледалото за обратно виждане и прокарва червилото по ръба на огромната си графитена уста. Толкова силно трепери, че трябва да го крепи и с другата си едра длан.

— Мога да ни вкарам обратно в Щатите — казва тя, — но ще ми трябва презерватив и бонбонче за освежаване на дъха.

Изад червилото тя казва:

— Бъба-Джоун, бъди добричка и ми подай естрадермите, ако обичаш.

Сет ѝ дава бонбончето и презерватива.

Тя казва:

— Чакайте да позная колко време му е нужно, за да изтече в гъза му едноседмичен товар сок за мадами.

Затваря червилото и додава:

— Попий ме, моля те.

Подавам ѝ салфетка и пластир с естрогени.

[1] „Чейз Манхатън“ — американска банка; „Наш Рамблър“ — марка американски автомобили; „Уелс Фарго“ — четвъртата по големина банка в САЩ; „Еберхард Фабер“ — марка моливи. — Б.ред.

ГЛАВА ПЕТА

Върнете се към един ден пред универсалния магазин „Бръмбах“, където карат хората да спрат, за да погледат как нечие куче вдига крак на сцената, изобразяваща Рождество Христово — включително мен и Еви. После кучето сяда, претъркулва се по гръб, облизва собствения си тромав гъз, миришещ на куче, и Еви ме сръчква с лакът. Хората ръкопляскат и хвърлят пари.

После влизаме в „Бръмбах“, пробваме червила на опакото на ръцете си и аз питам:

— Защо кучетата се ближат?

— Защото могат да се стигнат — отвръща Еви. — Не са като хората.

Това става точно след като сме убили осемчасовия ден в училището за манекени в разглеждане на кожата си в огледала.

— Еви, изобщо не се самозалъгвай — казвам!

В училището за манекени изкарвах що-годе сносни оценки само защото от Еви по-зле нямаше накъде. Тя носеше червила в цветове, които бихте очаквали да видите около основата на пенис. Слагаше толкова сенки, че бихте я помислили за опитно животинче, върху които се тества продуктът. Само от лака ѝ за коса над Академия за манекени „Тейлър Робъртс“ има дупка в озона.

Това беше много преди моята злополука, когато си мислех, че животът ми е толкова хубав.

В магазина „Бръмбах“, където си убивахме времето след часовете, целият девети етаж е зает от мебели. Наоколо са изложбените стаи: спални, трапезарии, всекидневни, кабинети, библиотеки, детски стаи, семейни стаи, порцеланови бункери, сервизни помещения, всичките отворени навътре към магазина. Невидимата четвърта стена. До една — идеални, чисти и застлани с килими, пълни с изискани мебели, осветени с локални прожектори и твърде много лампи. Бял шум излиза от скрити тонколони. Покрай стаите купувачите се нижат по застланите с избелял линолеум пътеки,

минаващи между стаите и слабо осветените островчета, които изпълват средата на етаж — ложи за разговори и холови гарнитури, подредени на групи върху килими, с подходящо подово осветление и фалшиви растения. Тихи островчета от светлина и цвят в мрака, гъмжащ от непознати.

— Също като снимачна площадка — казваше Еви. — Декорчета, готови за заснемане на следващия епизод. Публиката в студиото те гледа от тъмното.

Клиентите се разхождаха напред-назад, а ние двете с Еви се изтягахме на розово легло с балдахин и се обаждахме от мобилния й телефон, за да ни прочетат хороскопите. Сгушени върху тапицирано с туйд канапе, гризахме пуканки и гледахме сапунени сериали на скъп цветен телевизор. Еви дръпваше фланелката си, за да ми покаже поредната обица на пъпа си. Запретваше ръкава на блузата си и ми показваше белезите от имплантите.

— Много е самотно в истинската ми къща — ще каже тя. — И ми е гадно, че не се чувствам достатъчно истинска, освен ако хората не ме гледат.

Тя обяснява:

— В „Бръмбах“ не търся усамотение.

Вкъщи, в моя апартамент, е Манъс с неговите списания. Списанията с гей порно, които купувал заради работата си, както твърдеше. Всяка сутрин на закуска ми показваше лъскави снимки на пичове, които си духаха сами. Превити, с лакти, изнесени зад коленете, и изпружили вратове така, че да се задавят със себе си, всеки от тях потънал в своята малка затворена верига. Можете да се обзаложите, че всеки мъж на света се е пробвал да го направи. А после Манъс ми казваше: „Ето какво всъщност искат мъжете“.

Дай ми романтика.

Светкавица.

Дай ми отричане.

Всяка малка затворена примка, образувана от мъж, достатъчно гъвкав или с толкова голям кур, че няма нужда от никого друго на света. Манъс сочеше тези снимки с препечената си филийка и ми казваше:

— На тези тук не им се налага да търпят работа или жени.

Манъс дъвчеше и разглеждаше втренчено списанията. Бучкаше с вилицата бърканите яйца и казваше:

— Така можеш цял живот да си живееш и да си умреш.

После аз отивах в центъра, в Академията за манекени „Тейлър Робъртс“, за да ме усъвършенстват. Кучетата си ближеха задниците. Еви се самоосакатяваше. Всичкото това взирание в пъпа. Вкъщи Еви не живееше с никого, освен с цял тон семейни пари. Първия път, когато се возихме с градския автобус към „Бръмбах“, тя предложи на шофьора кредитната си карта и помоли за място до прозореца. Тревожеше се, че ръчният ѝ багаж бил много голям.

Аз с Манъс или тя сама — не се знаеше на кого му е по-зле вкъщи.

Но в „Бръмбах“ двете с Еви дремвахме във всяка една от десетината идеални спални. Слагяхме памук между пръстите си и си лакирахме ноктите на краката в тапицирани с кретон кресла. После разглеждахме учебника по манекенство на дълга полирана маса.

— Това тук е същото като онези имитации на естествена среда в зоопарковете — ще каже Еви. — Нали се сецаш, бетонните полярни шапки и дъждовните гори от дървета, направени от заварени метални тръби с пръскачки.

Всеки следобед двете с Еви бяхме звездите на своята лична неестествена среда. Служителите се промъкваха до мъжките тоалетни да си ударят една чекия. Плувахме във внимание в нашето малко матине живот.

Всичко, което помня от „Тейлър Робъртс“, е да ходя с изнесен напред таз. Раменете — изпънати назад. За да представяш продукти с различни размери, ти казват да начертаеш мислена линия от себе си към стоката. За тостери прокарваш линията през въздуха от усмивката си към уреда. За печки линията започва от гърдите. За нова кола прокарваш мислената линия от вагината си. С две думи, да бъдеш професионален модел означава да ти плащат, за да преиграваш по повод неща като оризови сладкиши или нови обувки.

Пиехме диетична кола на голямото розово легло в „Бръмбах“. Или пък седяхме на тоалетката и променяхме с контурна пудра формата на лицата си, а смъртно очертаната тълпа ни наблюдаваше от тъмното само на метър от нас. Понякога светлината на прожекторите проблясваше в нечии очила. Когато привличаш внимание и с най-

дребното си движение, с всеки жест, с всяка казана дума, после на пробните снимки ти е лесно.

— Тук е толкова мирно и спокойно — ще каже Еви, докато пригладва розовата сатенена завивка и бухва възглавниците. — Тук никога не може да ти се случи нищо лошо. Не е като в училище. Или вкъщи.

Напълно непознати хора стояха там с палта и ни гледаха. Също като в онези токшоута по телевизията — лесно е да си честен пред достатъчно голяма публика. Ако те слушат достатъчно хора, можеш всичко да си кажеш.

— Еви, миличка — ще кажа аз. — В нашия клас има много лоши манекенки. Просто трябва да полагаш по-умело ружа. — Гледахме се в огледалото на тоалетката, а отзад ни наблюдаваха три реда хора без личност.

— Ето, миличка — подавах ѝ аз гъбичка. — Размажи контура.

И Еви се разплакваше. Пред многобройна публика всяка твоя емоция избива в крайност. Или е смях, или е плач — средно положение няма. Тигрите в зоопарка сигурно живеят в непрекъсната опера.

— Не е само това, че искам да стана бляскав топ модел — ще каже Еви. — Като се сетя, че пораствам, много се натъзвавам. — Еви се дави в сълзи, стиска гъбичката и продължава. — Като малка, нашите искаха да съм момче. Никога вече не искам да бъда толкова нещастна.

Друг път носехме високи токчета и се преструвахме, че се млатим през устата заради някакво момче, което и двете искаме. Друг някой следобед си признавахме взаимно, че сме вампири.

— Да — ще кажа аз. — И нашите ме тормозеха.

Трябва да играеш, за да угодиш на тълпата.

Еви ще прокара пръсти през косата си.

— Ще си пробия перинеума — ще каже тя. — Това е онази тънка преградка между дупката на задника ти и дъното на вагината.

Плюсвах се на леглото в центъра на сцената, гушнала възглавница и втренчена в черната плетеница от тръби, тръбички и пръскачки, която уж представляваше таван на спалня.

— Не че са ме били или пък са ме карали да пия сатанинска кръв — обяснявах. — Просто обичаха повече брат ми, защото беше сакат.

Еви излизаше в центъра на сцената покрай ранноамериканската нощна масичка, за да ме засенчи.

— Имала си сакат брат? — ще ме попита тя.

Някой сред публиката ще се изкашля. Може би лъч ще се отрази в нечий часовник.

— Да, доста беше осакатен, но не по секси начин. И все пак всичко свършва щастливо — ще кажа аз. — Той е покойник.

И Еви ще каже много прочувствено:

— Как се е осакатил? Единствен брат ли ти беше? По-голям, по-малък?

А аз ще се просна на леглото и ще разтърся коси.

— Не... много е болезнено.

— Сериозно те питам — ще каже Еви. — Не се шегувам.

— Беше по-голям от мен с две години, флакон с лак за коса гръмнал и му обезобразил цялото лице. Сякаш нашите изобщо бяха забравили, че имат и друго дете — ще обърща леко очи аз с дантелите на възглавницата и ще обясня на публиката: — И аз ужасно много се стараех само за да ме обичат.

Еви ще зарее поглед в празното и ще каже:

— Пълен ужас! Ужас! — И играта ѝ, изпълнението ѝ е толкова достоверно, че направо закопава моето.

— Да — ще кажа аз. — На него не му се налагаше да се старае. Толкова беше лесно. Заграбваше всичкото им внимание само заради това, че беше целият изгорен и надупчен от белези.

Еви ще се приближи в едър план към мен и ще каже:

— И къде е сега брат ти, имаш ли представа?

— Мъртъв е — ще отговоря аз, после ще се обърна към публиката: — Почина от СПИН.

А Еви казва:

— Доколко си сигурна в това?

А аз:

— Еви!

— Не, сериозно — ще каже тя. — Имам си причина да те питам.

— Само не се шегувай със СПИН-а — казвам.

Ето колко лесно сюжетът се изплъзва от контрол.

С всички тези купувачи, очакващи истинска драма, аз, разбира се, си мисля, че Еви се преструва.

— Брат ти — казва Еви. — Видяла ли си го с очите си как умира? Наистина? Видяла ли си трупа му? В ковчег, с музика... Или пък

смъртен акт?

Всички онези хора гледаха.

— Да — казвам. — Горедолу. — Като че ще искам да ме изловят в лъжа!

Еви се надвесва над мен.

— Видяла ли си го мъртъв, или не си?

Всички онези хора гледат.

— Достатъчно мъртъв.

Еви пита:

— Къде?

— Това е много болезнено — отговарям и прекосявам сцената по посока към всекидневната.

Еви търчи подире ми и вика:

— Къде?

— В приюта — отговарям.

— В кой приют?

Продължавам да вървя към следващата всекидневна, следващата трапезария, следващата спалня, кабинет, сервизно помещение с Еви по петите ми и публиката, която се върти около нас.

— Знаеш как е — казвам. — Ако не видиш дълго време някой гей, можеш спокойно да се обзаложиш какво е станало.

А Еви казва:

— Значи не знаеш със сигурност, че е мъртъв?

Спринтираме през следващата спалня, всекидневна, трапезария, детска и аз казвам:

— Това е СПИН, Еви. Край на филма.

А после Еви спира и пита:

— Защо?

А публиката вече се разбягва от мен в хиляди посоки.

Защото аз наистина много, много, много искам брат ми да е мъртъв. Защото нашите искат той да е мъртъв. Защото така аз съм единственото дете. Защото сега е моят ред, да му се не види. Моят ред.

И тълпата купувачи се разотива и ни оставя насаме с контролните камери, които вместо Господ ни наблюдават и ни дебнат кога ще се издъним.

— Защо го правиш на такъв голям въпрос? — питам.

А Еви вече се отдалечава, оставя ме сама, и отвърща:

— Ей така.

Потънала в малката си затворена верига, лижейки собствения си задник, Еви казва:

— Карай да върви — казва тя. — Зарежи го.

ГЛАВА ШЕСТА

На планетата Бранди Александър вселената се управлява от доста сложна система от богове и богини. Някои от тях са зли. Други — самата доброта. Мерилин Монро, например. После — Нанси Рейгън и Уолис Уорфийлд Симпсън. Някои от боговете и богините са мъртви. Други са живи. Мнозина са пластични хирурзи.

Системата се променя. Боговете и богините идват и си отиват и си играят на прескочикобила, за да се домогнат до промяна в статуса.

Ейбрахам Линкълн е в небесата, за да превърне колата ни в плаващ мехур от въздух с мирис на нова кола. Върви гладко като рекламна мостра. Тези дни, казва Бранди, Марлене Дитрих отговаря за времето. Сега е есента на нашата досада. Носим се по междущатската магистрала № 5 под сиви небеса в синия погребален интериор на наетия линкълн. Сет кара. Винаги сядаме така — Бранди отпред, аз отзад. Три часа природни красоти по пътя между Ванкувър, Британска Колумбия и Сиатъл. Асфалтът и вътрешното горене ни отнасят с линкълна на юг.

Когато пътуваш така, все едно гледаш света по телевизията. Електрическите прозорци са плътно затворени и синята атмосфера на планетата Бранди Александър е топла, неподвижна и тиха. Постоянно се поддържат двацет и един градуса по Целзий, а целият външен свят с дървета и камъни се разгръща в миниатюра зад изпъкналото стъкло. На живо по сателита. Ние сме малкият свят на Бранди Александър и се носим като ракети покрай всичко.

Сет кара, кара и се обажда:

— Мислили ли сте някога, че животът е метафора на телевизията?

По правило, когато кара Сет, радиото не се включва. Иначе, щом пуснат някоя песен на Дион Уоруик, Сет се разрежава, рони едри естинилови сълзи, разтриса се в бурни „Провера“^[1] ридания. Ако Дион Уоруик запее песен на Бърт Бакарак, се налага да спрем, иначе няма начин да не катастрофираме.

Сълзите, видът на бузестото му лице, загубило изсечените сенки, които навремето покриваха челото и скулите му, начинът, по който ръката му се промъква и пощипва зърното му през ризата и устата му зяпва, а очите му се подбелват — всичко е от хормоните. Свързаните естрогени, премаринът, естрадиолът, етиниловият естрадиол — всички те са попаднали в диетичната кола на Сет. Разбира се, сегашните му всекидневни свръхдоза застрашават черния му дроб с увреждане. Той вече може и да е увреден, може да има и рак или съсиреци, тромбоза, както му викат по лекарски, но искам да се възползвам, от този шанс. Разбира се, всичко се прави за кефа. Да гледаш как гърдите му се развиват. Да виждаш как мачовските му перки, магнит за мацки, се разплуват и как той си ляга да подремне следобед. Всичко това е страхотно, но тъй като е вече мъртъв, това ми позволява да развия други интереси.

Сет кара ли, кара и казва:

— Не мислите ли, че телевизията по някакъв начин ни превръща в Господ?

Тази интроспекция е нова. Брадата му се е поразредила. Сигурно антиандрогените задушават тестостерона му. Задържането на вода — той може да го пренебрегне. Лошото настроение. В огледалото за обратно виждане една сълза капва от окото му и се стича по лицето му.

— Аз ли съм единственият, който се вълнува от такива неща? — пита той. — Аз единствен в тази кола ли имам истински чувства?

Бранди чете евтина книжка. Обикновено чете лъскави агресивни рекламни брошури на пластични хирурзи за вагини, илюстрирани с цветни снимки, показващи съвършения като картинка начин, по който уретрата трябва да се оформи, за да осигури изтичането надолу на потока урина. Други снимки показват как се оформя клитор екстра качество. Тези вагини са с петцифрени цени, по десет-двайсет хиляди долара, и са по-хубави от истинските. Най-често Бранди ни дава да разглеждаме снимките.

* * *

Върнете се три седмици назад, когато се намирахме в голяма къща в Спокейн, Вашингтон. Намирахме се в гранитен замък в

Саутхил, а Спокейн се простираше под прозорчето на банята. Аз изтръсках перкодани от малкото кафяво шишенце в джобчето за „Перкодан“ на чантата ми. Бранди Александър ровеше под мивката за чиста шмиргелова дъска и намери онова книжле.

Оттогава всички останали богове и богини са засенчени от ново божество.

Върнете се при Сет, който гледа гърдите ми в огледалото за обратно виждане.

— Телевизията наистина ни превръща в Господ.

Дай ми търпимост.

Светкавица.

Дай ми разбиране.

Светкавица.

Дори след толкова седмици на път с мен великолепните уязвими сини очи на Сет отбягват моите. Новата му, изпълнена с копнеж интроспекция — нея той може да пренебрегне. Начинът, по който хапчетата вече проявяват страничен ефект върху очите му — направили са извивката на роговицата по-рязка и той вече не може да носи контактните си лещи, те изпадат. Сигурно е от свързаните естрогени в портокаловия сок, който пие всяка сутрин. Той може да пренебрегне всичко това.

Сигурно е от онзи „Андрокур“^[2] в ледения му чай на обяд, но той никога няма да се досети. Никога няма да ме хване.

Бранди Александър е качила обутите си в найлонови чорапи крака на таблото. Върховната кралица продължава да чете книжката.

— Когато гледаш дневните сериали — обяснява ми Сет, — можеш да видиш там всекиго. По всеки канал върви различен живот и животите се променят кажи-речи на всеки час. Също като в онези видео уебсайтове на живо. Можеш да наблюдаваш целия свят, без той да знае.

Бранди чете тази книжка от три седмици.

— Телевизията ти позволява да шпионираш дори секси моментите в живота на всеки — казва Сет. — Не е ли така?

Може би, но само ако всеки ден вземаш по 500 милиграма микронизиран прогестерон.

Няколко минути пейзаж се изнизват зад стъклата. Само извисяващи се планини, стари мъртви вулкани — навън е пълно предимно с такива... Тия вечни теми за природната природа. Суровини в най-сурово състояние. Нерафинирани. Неподобрени реки. Зле поддържани планини. Мръсотия. Растения, растящи в калта. Време.

— И ако вярвате, че наистина притежаваме свободна воля, ще разберете, че Господ всъщност не може да ни контролира — продължава Сет. Ръцете му пускат волана и започват да пърхат, за да подчертаят казаното. — И тъй като Господ не може да ни контролира, той само гледа и сменя каналите, като му писне.

Нейде в небесата ти живееш на видео уебсайт, а Господ сърфира. Брандикамера.

Бранди с нейните празни златни сандали с връзки на пода близва показалеца си и бавно преобръща страницата.

Древни аборигенски петроглифи и боклуци профучават навън.

— Мисълта ми е — казва Сет, — че може би телевизията те превръща в Господ. А може ние да не сме нищо повече от Господната телевизия.

На чакъления насип са се покачили лосове, или знам ли какво, и се влачат на четири крака.

— Или пък Дядо Коледа — обажда се Бранди иззад книгата. — Дядо Коледа вижда всичко.

— Дядо Коледа е просто измислица — възразява Сет. — Той е само подгрыващата група на Господ. Няма Дядо Коледа.

Върнете се към момента, когато ровехме за лекарства преди три седмици в Спокейн, Вашингтон, и когато Бранди Александър се плъосна в главната спалня и се зачете. Взех трийсет и два нембутала. Трийсет и два нембутала потънаха в чантата ми. Не ям стоката. Бранди продължаваше да чете. Изпробвах всички червила на опакото на ръката си, а Бранди продължаваше да се обляга на безброй дантелени възглавнички върху водно легло кралски размер. И продължаваше да чете.

Мушнах в чантата „Естрадиол“ с изтекъл срок на годност и полуизхабено червило в графитен цвят. Посредникът извика от долния етаж:

— Всичко наред ли е?

* * *

Минете на междугратската магистрала, когато край нас преминава някакъв билборд:

Чиста храна и семейни цени — крайпътно кафене „Карвър Стейдж“.

Върнете се в Спокейн, където няма Горяща боровинка, Брикова роза или Патладжанени мечти.

Не искам да ни припира, извика отдолу посредникът, но желаем ли да го попитаме нещо? Имаме ли някакви въпроси?

Надникнах в главната спалня. Бранди Александър се изтягаше върху бялата завивка на водното легло и четеше. Сякаш беше мъртва, макар че дишаше.

О, лилавата сатенена дантела на подгъва, бродирана с перлички.

О, пластовете кехлибарен кашмир, поръбени с марабу с шлифовани топази.

О, хлъзгащото се болеро от норки, отгледани в естествени условия.

Трябваше да се махаме.

Бранди притисна разтворената книга в щръкналия си торпеден силиконов бюст. Гримираното в „Брикова роза“ лице, потънало в кестенява коса сред пищните дантелени възглавнички. Зениците на патладжанените очи са разширени като след свръхдози „Торазин“.

Първото, което искам да знам, е какъв наркотик е взела.

На корицата на книжката има руса сладурана. Тънка като спагетата. С хубавичка, тъничка усмивчица. Косата на сладураната е спътникова снимка на урагана Блондинка, преминаващ покрай западния бряг на лицето ѝ. Лицето е на гръцка богиня с дълги мигли и големи гримирани очи, същите като на Бети, Вероника и всички останали момичета на Арчи в ривърдейлската гимназия. Бели перлени нанизии обвиват ръцете и шията ѝ. Тук-таме блещука нещо, вероятно диаманти.

На корицата пише „Мис Рона“.

Бранди Александър — сандалите й бяха изпоцапали с кал цялата бяла завивка — каза:

— Открих кой е истинският Бог.

Посредникът беше на десет секунди от нас.

Минете на всички чудеса на природата, които профучават покрай нас — зайци, катерици, буйни водопади. Това е най-лошото. Гризачи си копаят подземни бърлоги под земята. Птици гнездят в гнезда.

— Принцесата Б. А. е Бог — ми казва Сет в огледалото за обратно виждане.

Минете там, където спокейнският посредник се провикна към горния етаж. Собствениците на гранитния замък пристигаха с кола.

Бранди Александър с облещени очи, едва дишаща в спокейнското водно легло, каза:

— Рона Барет. Рона Барет е моята нова Върховна богиня^[3].

Минете на Бранди в линкълна, която казва:

— Рона Барет е Бог.

Навсякъде край нас ерозията и насекомите дъвчат света — да не споменаваме хората и замърсяването. Всичко биодеградира, със или без вашето съдействие. Проверявам дали в чантата ми има достатъчно „Спиринолактон“^[4] за следобедната закуска на Сет. Покрай нас отново преминава билборд:

„Вълшебни трици «Вкусна фаза» — сложете нещо добро в устата си“.

— В своята автобиография „Мис Рона“ — свидетелства Бранди Александър, — издадена от „Бантам Букс“ по спогодба с „Наш Пъблишинг Корпорейшън“ на Сънсет Булевард в Лос Анджелис, Калифорния... — Бранди поема дълбоко миришещ на нова кола въздух — през 1974 г., мис Рона ни разказва как е започнала живота си като малка дебела еврейка от Куинс с голям нос и тайнствена мускулна болест.

Бранди продължава:

— Тази дребна дебела брюнетка претворява себе си в истинска знаменитост, блондинка суперзвезда, която един от най-големите тогавашни секссимволи умолява да му позволи да пъхне пениса си в нея само на два сантиметра^[5].

Не ни е останал никакъв роден език.

Пак билборд:

„Върхът на сладоледа: Ледено мляко «Тутърс»!“

— Какво е преживяла тази жена само! — казва Бранди. — Ето тук, на страница сто двацет и пета, тя почти се удавя в собствената си кръв! Току-що са оперирали носа ѝ. Тази жена изкарва само по петдесет долара на разказ, но успява да спести пари за операция на носа, струваща хиляда долара! Нейното първо чудо. И така, Рона е в болницата след операцията и главата ѝ е увита като мумия, когато идва един приятел и ѝ казва, че в Холивуд разправяли, че била лесбийка. Мис Рона — лесбийка! Разбира се, това не е вярно. Тази жена е богиня и затова тя се разпищява и пици, пици, пици, докато една артерия в гърлото ѝ просто се пръска.

— Алилуя — казва Сет, отново покъртен.

— А тук — Бранди близва върха на големия си показалец и прехвърля няколко страници напред, — на страница двеста двацет и втора, гадното гадже на Рона, с когото ходят от единайсет години, отново я отблъсква. Тя кашля от седмици и затова нагълтва шепа хапчета. Намират я почти в кома, умираща. Дори и линейката...

— Славете Бога — обажда се Сет.

Разнообразни местни растения растат, където си щат.

— Сет, сладурче — казва му Бранди, — не нагазвай в моята територия. — Графитените ѝ устни произнасят: — Дори и шофьорът на линейката решил, че нашата мис Рона ще бъде „докарана мъртва“.

Облаци, съставени от водни пари, се носят, така де, в небето.

— Сега, Сет — казва Бранди.

И Сет възкликва:

— Алилуя!

Дивите маргаритки и другите цветя, профучаващи покрай нас, са просто гениталиите на други форми на живот.

И Сет казва:

— И какво казваш?

— В книгата „Мис Рона“, издание от 1974 г. — обяснява Бранди, — Рона Барет — която се сдобила с огромните си гърди на девет години и искала да ги отреже с ножица... В пролога на книгата си ни обяснява, че е като разрязано животно, чиито жизнени органи лъцят и треперят — нали се сещате, черният дроб, дебелото черво... Такива образи, всичко сълзи и пулсира. Както и да е — тя можела да чака някой да я зашие, но знаела, че никой няма да го направи. Трябвало да вземе иглата и конеца и да се зашие сама.

— Гадост — казва Сет.

— Мис Рона казва, че нищо не е гадно — казва Бранди. — Мис Рона казва, че единственият начин да намериш истинско щастие е да рискуваш да те разрежат изцяло.

Ята погълнати от себе си местни птички като че са обсебени от това да намират храна и да я поемат в човките си.

Бранди обръща огледалото за обратно виждане, докато ме види в него, и казва:

— Бъба-Джоун, сладката ми?

Очевидно местните птички трябва да си правят собствени гнезда, тип „направи си сам“, като използват материали от местни източници. Пръчиците и листата просто са струпани накуп.

— Бъба-Джоун — казва Бранди Александър. — Защо не ни открехнеш на някоя история?

Сет се намесва:

— Помниш ли онзи път в Мисула, когато принцесата така прегладня, че изяде свещичките „Небалино“, увити в златен станиол, защото ги помисли за шоколадчета? А ти ми говориш за трупове в полубезсъзнание!

Боровете произвеждат борови шишарки. Катериците и бозайниците от всички полове по цял ден се мъчат да свалят някого. Или пък да родят и да останат живи. Или да си изядат малките.

Бранди казва:

— Сет, сладкият ми?

— Да, мамо.

Това само прилича на булимия, но всъщност така орлите хранят малките си.

Още един билборд:

„Нъби — това е барбекюто! Спрете за вкусни, ароматни пилешки крилца!“

И още един:

„Млечни хапки — дъвка с аромат на нискомаслено сирене, също като истинско!“

Сет се изкикотва. Сет се изчервява и навива кичур коса на пръста си. И казва:

— Внушаваш ми натрапчиво желание за секс.

Милост. До него се чувствам като мъжкарана.

— О, миличък — казва Бранди. — Ти не си спомняш и половината, с които си бил. — И додава. — Много ми се иска аз да можех да ги забравя.

Сет казва на гърдите ми в огледалото за обратно виждане:

— Единствената причина да питаме други хора как са прекарвали уикенда, е да можем да им разкажем за собствения си уикенд.

Още няколко дни микронизиран прогестерон, мисля, и Сет ще се оборудва със собствен хубавичък балкон. Страничните ефекти, за които трябва да следя, включват гадене, повръщане, жълтеница, мигрена, стомашни спазми и виене на свят. Опитваш се да си спомниш точните нива на токсичност, но защо да си правиш труда?

Покрай нас преминава табела, на която пише: Сиатъл — 180 километра.

— Хайде да видим тези лъщящи, треперещи вътрешности, Бъба-Джоун — заповядва Бранди Александър, Бог и майка на всички нас. — Разкажи ни някоя гадна лична история.

— Разпори се. Заший се — казва тя и ми подава на задната седалка бележник с рецепти и молив за очи „Патладжанена мечта“.

[1] „Естинил“ и „Провера“ са хормонални медикаменти. — Б.ред. ↑

[2] Антиандроген, потискащ действието на тестостерона. — Б.ред. ↑

[3] Рона Барет (р. 1936) — популярна американска водеща на клюкарски рубрики в печата и в телевизията. Автобиографията ѝ „Мис Рона“ излиза през 1974 г. — Б.пр. ↑

[4] Обезводняващ медикамент, употребяван от някои транссексуални заради възпиращото му андрогенния косопад действие. — Б.ред. ↑

[5] „Само два сантиметра, мис Рона, позволи ми да го вкарам до два сантиметра!“ — това е първото изречение от автобиографията на Рона Барет, а умоляващият е популярният тогава актьор от уестърните Хю О’Брайън — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Върнете се на последния Ден на благодарността преди злополуката, когато се прибирам вкъщи да вечерям с нашите. Това става, когато все още имах лице и затова твърдите храни не ми се опираха толкова. Цялата маса в трапезарията е застлана с покривка, която не помня отпреди — наистина хубава тъмносиня дамаска, поръбена с дантела. Никак не подхожда на майка ми да купи такова нещо и затова я питам дали не е подарък.

Мама тъкмо сяда на масата и разгъва салфетката си от синя дамаска, а между нас — нея, мен и татко — ястията вдигат пара. Сладките картофи под сладката си заливка. Огромната кафява пуйка. Хлебчетата са поставени под ватиран калъф, ушит във формата на кокошка. За да си вземеш питка, вдигаш крилата. Стъкленият поднос с кисели краставички и целина, пълнена с фъстъчено масло.

— Кое да е подарък? — пита мама.

— Новата покривка. Много е хубава.

Майка ми въздъхва и забожда нос в пуйката.

— Поначало не беше предназначено за покривка — обяснява мама. — Ние с баща ти зарязахме първоначалния си проект.

Ножът отново и отново потъва в пуйката и баща ми започва да нарязва вечерята.

Мама казва:

— Знаеш ли какво е паметно знаме за жертвите на СПИН?

Минете към това колко много мразя брат си в момента.

— Купих плата, защото реших, че от него ще стане хубаво знаме за Шейн — казва мама. — Но после се сблъскахме с проблема какво да зашием на него.

Дай ми амнезия.

Светкавица.

Дай ми нови родители.

Светкавица.

— Майка ти не искаше да настъпва никого по мазола — казва татко. Той откъсва едната кълка и започва да реже месото в чиния. — С гей символиката трябва много да се внимава, защото всичко има някакво тайно значение. Просто не искахме да внушаваме на хората погрешни идеи.

Мама се навежда, за да сипе картофи в чинията ми, и обяснява:

— Баща ти искаше черен бордюр, но черно на син фон означава, че Шейн се е вълнувал от секса в кожи, нали се сещаш, окови и дисциплина, садомазохизъм. Всъщност тези знамена са, за да се помогне на близките на починалите.

— Непознатите щяха да ни видят и да прочетат името на Шейн — додава татко. — Не искахме да си мислят разни неща.

Блюдата започват бавната си обиколка по часовниковата стрелка около масата. Плънката. Маслините. Боровинковият сос.

— Аз исках розови триъгълници, но всички знамена са с розови триъгълници — казва мама. — Това е нацистският символ за хомосексуалистите. Баща ти предложи черни триъгълници, но това би означавало, че Шейн е лесбийка. Те приличат на пубисното окосмяване на жените — черните триъгълници.

Баща ми казва:

— После поисках зелен бордюр, но излезе, че това би означавало, че Шейн е мъжка проститутка.

Мама казва:

— Без малко да се спрем на червен бордюр, но това означавало фистинг. Кафяво щеше да означава или изпражнения, или федерос, така и не разбрахме кое точно.

— Жълто — казва баща ми — означава „водни спортове“.

— По-светъл нюанс на синьото — казва мама — би означавал обикновен орален секс.

— Бялото — допълва я баща ми — означава анален. Освен това бялото би могло да означава, че Шейн се е възбуждал от мъже по бельо. Не помня точно как беше.

Майка ми ми подава ватираното с още топлите питки пиле.

Значи седим и ядем, а мъртвият Шейн се е разпрострял върху масата пред нас.

— Най-накрая просто се отказахме — казва мама — и аз уших от плата хубава покривка.

Между картофите и плънката татко поглежда чинията си и казва:
— Знаеш ли какво е федерос?

Знам, че такива неща не се говорят на масата.

— А фистинг? — пита мама.

Знам, казвам. Не споменавам Манъс и неговите професионални порно списания.

Седим около синия саван, а пуйката прилича на огромно мъртво опечено животно повече от всякога. Блюдото с плънката е пълно с органи, които още се различават — сърцето, воденичката, дробът. Сосът е гъст от опечените мазнина и кръв. Украсата от цветя в средата прилича на украсата на ковчег.

— Би ли ми подала маслото, ако обичаш? — пита майка ми. А на баща ми казва: — Знаеш ли какво е фелчинг?

Това... това е просто прекалено. Шейн е мъртъв, но е повече център на внимание отвсякога. Нашите се чудят защо не си идвам къщи — ето защо. Всички тези гадни, ужасни дрънканици за секс по време на вечеря в Деня на благодарността — това не мога да го понеса. Все Шейн това, Шейн онова. Тъжно, но случилото се с Шейн не беше по моя вина. Знам, всички мислят, че аз съм виновна за станалото. Истината е, че Шейн унищожи това семейство. Шейн беше лош и гаден и сега е мъртъв. Аз съм добра и послушна и ме пренебрегват.

Тишина.

Онова стана, когато бях на четиринайсет години. Някой изхвърлил пълен флакон лак за коса в кофата за боклук погрешка. Горенето на сметта беше задължение на Шейн. Той беше на петнайсет. Изхвърли кухненските отпадъци в горящия варел, докато боклукът от банята гореше, и лакът за коса избухна. Беше нещастен случай.

Тишина.

Онова, за което исках да говорят нашите сега, бях аз. Щях да им разкажа как двете с Еви се снимаме в нова реклама. Кариерата ми на модел набираше скорост. Исках да им разкажа за новия си приятел, Манъс, но не. Независимо дали е добър или лош, жив или мъртъв, Шейн продължава да обсебва цялото им внимание. Аз само се ядосвам.

— Слушайте — казвам. Просто ми се изплъзва от устата. — Аз — казвам, — аз, хора, съм последното ви останало живо дете, така че е добре да започнете да ми обръщате внимание.

Тишина.

— Фелчинг — снишавам глас. Вече съм спокойна. — Фелчинг е, когато мъж те ебе в задника без презерватив. Той се празни, после долепя устата си до ануса ти и засмуква собствената си топла сперма плюс каквито там лубриканти и изпражнения има. Това е фелчинг. Това включва или не включва — добавям — целувка, с която прехвърля спермата и изпражненията в устата ти.

Тишина.

Дай ми самообладание. Дай ми спокойствие. Дай ми сдържаност.

Светкавица.

Картофите са точно както ги обичам, захарно сладки, но с хрускава коричка. Плънката е малко суха. Подавам на майка ми маслото.

Баща ми се прокашля.

— Бучице — казва той. — Мисля, че майка ти искаше да каже „флечинг“. Това означава да нарежеш пуйката на много тънки ивици.

Тишина.

О, казвам. Извинявайте — казвам.

Ядем.

ГЛАВА ОСМА

Не ме търсете, за да кажа на нашите за злополуката. Нали се сещате — да се съдера от рев по телефона за куршума и за спешното. Тая няма да стане. Веднага, когато имах възможността да им напиша писмо, им писах, че заминавам на снимки за каталог в Канкун, Мексико — за „Еспри“.

Шест месеца забавления, пясък и аз, която се опитвам да изсмуча резените лимон от дългите гърла на бутилките мексиканска бира. Пичовете просто обожават да гледат как мацките правят това. Иди, че разбери. Пичовете.

Тя обичала дрехите на „Еспри“, пише ми мама в отговор. И ме пита, щом ще бъда в каталога на „Еспри“, не мога ли да ѝ уредя намаление за коледната поръчка?

Извинявай, мамо. Извинявай, Господи.

Тя ми пише в отговор: Е, бъди красива за нас. Любов и целувки.

Повечето пъти е много по-лесно да не казваш на света какво не е наред. Нашите ме наричат Бучица. Аз бях бучицата в корема на мама девет месеца. Наричат ме Бучица отпреди да се родя. Живеят на два часа път с кола от мен, но аз никога не им ходя на гости. Искам да кажа, няма нужда те да знаят и най-малката дреболия за мен.

В едно писмо мама ми пише:

„Поне за брат ти знаем дали е жив или мъртъв“.

Мъртвият ми брат, кралят на Педалоград. Избран за най-добър във всичко. Кралят на баскетбола, докато, когато навърши шестнайсет, изследванията му за възпалено гърло показаха гонорея. Знам само, че го мразех.

— Не че не те обичаме — пише ми мама в едно писмо. — Просто не го показваме.

Освен това истерията е възможна единствено пред публика. Знаеш какво трябва да правиш, за да се крепиш жив. Хората просто ще те вбесят с реакциите си по повод колко ужасно е случилото се. Първо

онези в спешното те пускат пред тях. Сетне францисканската монахиня крещи. После полицаите с техния болничен чаршаф.

Минете към това какъв беше животът, когато бяхте бебета и можехте да ядете само бебешка храна. Вървиш и се клатушкаш към масичката за кафе. Изправен си на крака и трябва да продължиш да се клатиш на тия крачета наденички, инак ще паднеш. После стигаш до масичката и удряш голямата си мека бебешка глава в острия ѝ ъгъл.

Падаш долу и леле, леле-мале как боли. И все пак не е кой знае каква трагедия, докато не дотърчат мама и татко.

О, горкичкото храбро мъниче.

Едва тогава се разреваваш.

Минете към това как Бранди, аз и Сет се изкачваме към върха на Космическата игла в Сиатъл, щата Вашингтон. Това е първата ни спирка след канадската граница, освен дето спряхме колкото да изтичам да взема на Сет кафе — със сметана, захар и „Климара“^[1] — и кока-кола — с допълнително „Естрейс“^[2] и без лед. Единайсет часът е, Космическата игла затваря в полунощ, а Сет казва, че на света съществували два типа хора.

Принцеса Александър искаше първо да намерим хубав хотел — хотел, в който прислужник паркира колата и банята е облицована с плочки. Може да ни остане време да подремнем, преди тя да излезе да продава лекарства.

— Ако участвахте в телевизионно състезание... — казва Сет за неговите два типа хора. Сет вече е слязъл от автострадата и се движим между тъмни складове. Извъръщаме глави всеки път, щом мернем Космическата игла. — Та значи, вие сте победители в това телевизионно състезание — казва Сет — и трябва да изберете между холова гарнитура от пет части от „Бройхил“ с цена на дребно три хиляди долара и десетдневна екскурзия до очарованието на Стария свят — Европа.

Повечето хора, казва Сет, ще вземат холовата гарнитура.

— Просто хората искат да показват нещо, което са заслужили с усилията си — казва Сет. — Като фараоните с техните пирамиди. При

възможност за избор малцина биха избрали екскурзията, дори и ако вече си имат хубава холова гарнитура.

Никой не е паркирал по улиците около сиятълския център, хората са си вкъщи и гледат телевизия или самите те са телевизия, ако вярвате в Господ.

— Трябва да ви покажа къде свърши бъдещето — казва Сет. — Искам ние да сме хората, избрали екскурзията.

Според Сет бъдещето е свършило през 1962-ра на Световното изложение в Сиатъл. Това било всичко, което би трябвало да наследим — цял човек на Луната през това десетилетие — азбестът, нашият вълшебен приятел — хранен с ядрена енергия и гориво от фосили свят на Космическия век, когато можеш да отидеш да разгледаш блокаляща чиния на семейство Джетсън и после да отидеш до центъра с монорелсовия транспорт, за да купиш смешни шапки „токчета“ в „Бон Марше“.

Цялата му надежда, наука, изследователска работа, блясък, зарязани тук в развалини:

Космическата игла.

Научният център с дантелените си куполи и висящи светещи кълба.

Монорелсовият транспорт, летящ покрай него, покрит с излъскан алуминий.

Ето какъв е трябвало да бъде животът ни.

Идете там. Заминете на екскурзията, казва Сет. Тя ще разбие сърцето ви заради семейство Джетсън с тяхната прислужница робот Роузи, техните коли, летящи чинии и леглатостери, които сутрин те изплюват. Сякаш семейство Джетсън са преотстъпили Космическата игла на семейство Флинтстоун.

— Нали се сещате — казва Сет. — Фред и Уилма. Кофата за боклук, която всъщност е прасе, живеещо под мивката. Всичките им мебели — направени от кости и камъни, и абажурите от тигрова кожа. Уилма чисти къщата с бебе слон и разпухва камъните. Кръстили са бебето си „Пибълс“^[3].

Тук беше нашето бъдеще на изкуствена храна и аерозоли, стиропор и „Клуб Медитеране“ на Луната, печено, сервирано в тубичка от паста за зъби.

— Дрън! — казва Сет. — Нали се сецате, закуска с астронавтите. А сега хората носят сандали, които сами са си направили от кожа. Кръщават децата си Зелфа и Завулон, със старозаветни имена. Лещата е голяма работа.

Сет подсмърча и размазва с ръка сълзите в очите си. От „Естрейса“ е. Сигурно получава предменструални смущения.

— Хората, които сега ходят в Космическата игла — казва той, — киснат леща вкъщи и се разхождат из развалините на бъдещето също като варварите, когато намерили гръцките развалини и си рекли, че трябва да са построени от Господ.

Сет ни паркира под единия от трите огромни стоманени крака на Космическата игла. Излизаме и оглеждаме краката, извисяващи се нагоре към Космическата игла, ниския ресторант, високия въртящ се ресторант и над него — наблюдателната площадка на върха. И над нея — звездите.

* * *

Преминете към тъжния момент, когато си купуваме билети, качваме се в големия стъклен асансьор и той се плъзга нагоре по Космическата игла. Намираме се в тази клетка от стъкло и метал — денс парти, устремено към звездите. Докато се изкачваме нагоре, искам да чувам хипоалергична „Телестар“ музика, недокосната от човешки ръце. Каквото ще да е, но да е компютърно генерирано и изсвирено на синтезатор. Искам да танцувам туист на денс парти на борда на полет на ТУА към Луната, където готини пичове и мацки се натискат при нулева гравитация и похапват апетитни хапки хапчета.

Искам го.

Казвам го на Бранди Александър, тя се приближава до метално стъклените прозорци и започва да кърши кръст, макар че се изкачваме нагоре и поради силите на земното притегляне сякаш танцуваш туист на Марс, където тежиш триста и шейсет кила.

Тъжното идва от това, че пиколото в униформа в преливащи се цветове изобщо не проумява бъдещето. Това момче изобщо не се усеща колко забавен, забавен, забавен е моментът и ни гледа, все едно сме онези кученца в аквариуми от щандовете за домашни любимци в

търговските центрове в предградията. Сякаш сме такива кученца, с оцапани с жълт секрет очи и гъзове — знае се, че никога повече няма да изкарат твърдо ако, но въпреки това ги продават по шестстотин долара парчето. Тези кученца са толкова тъжни, че дори и лошо накъдрените в някой учебен фризьорски салон дебели мацки чукат с часове по стъклото и повтарят: „Обичкам си те, мъниче. Мама те обича, мушмороче“.

Някои хора просто пропускат бъдещето.

* * *

Минете към наблюдателната площадка на върха на Космическата игла — стоманените крака не се виждат от нея и ти сякаш се носиш над Сиатъл в летяща чиния, отрупана със сувенири за продажба. Ала повечето от тях не са от бъдещето — екологични фланелки, батик и ръчно боядисани дрешки изцяло от естествен памук, които не можеш да переш заедно с други дрехи, защото вечно пускат боя. Записи на китове, пеещи по време на секс. И други неща, които не мога да понасям.

Бранди тръгва да търси реликви и артефакти от бъдещето. Акрил. Плексиглас. Алуминий. Стиропор. Радий.

Сет отива до парапета, навежда се над предпазните мрежи за самоубийци и плюе. Плюнката пада в дваисет и първи век. Вятърът развява косата ми над мрака и над Сиатъл, а ръцете ми са вкопчени до бяло в стоманения парапет, където около милион ръце преди мен са излющили боята от стискане.

Вътре в дрехите вместо плочките корав мускул, които навремето ме подлудяваха, сега тлъстините издуват ризата над колана на Сет. Заради „Премарина“ е. Неговата секси сянка — като стрелки, сочещи пет часът — се топи от „Проверата“. Дори и пръстите му се подуват покрай стария колежански пръстен.

Фотографът в главата ми нарежда:

Дай ми покой.

Светкавица.

Дай ми избавление.

Светкавица.

Сет изтласква нагоре своето задържащо вода тяло, за да седне на парапета. Мокасините му с пискюли се залюляват над мрежите. Вратовръзката му се ветрее над мрака и над нищото.

— Не ме е страх — казва той. Изпъва единия си крак и мокасинът увисва на пръстите му.

Придърпвам воалите плътно около шията си, за да си мислят хората, които не ме познават, че все още съм щастлива — също като родителите ми.

Сет казва:

— Последният път, когато съм изпитвал страх, беше през онази нощ, когато ме хвана, докато се опитвах да те убия. — Погледът му се зарейва над светлините на Сиатъл и той се усмихва.

В бъдещето, във вятъра, в мрака на наблюдателната площадка на върха на Космическата игла Бранди Александър, марковата върховна кралица, се приближава до нас двамата със Сет — носи сувенири от бъдещето. Пощенски картички. Бранди Александър дава на всеки от нас по куп пощенски картички — толкова избелели, орфани, преравяни и зарязвани, че са успели да оцелеят години наред отзад на въртящия се статив. Тук има снимки от бъдещето с Космическата игла на фона на чисти, избелели от слънцето небеса в деня на нейното откриване. Тук монорелсовият вагон е пълен с усмихнати мацки в розови мохерни костюми като на Джаки О^[4] с по три огромни облечени копчета отпред. Деца в раирани фланелки с руси астронавтски подстрижки тичат из Научния център, а всички фонтани все още работят.

— Кажи на света от какво най-много те е страх — казва Бранди. Тя дава на всеки от нас по един молив за вежди в цвят „Патладжанени мечти“ и продължава: — Спасете света със съвет от бъдещето.

Сет пише на гърба на една картичка и ѝ я подава да я прочете.

„В телевизионните състезания — чете Бранди — някои хора избират екскурзията до Франция, но повечето вземат комплекта от миялна машина и сушилня“.

Бранди полага графитена целувка върху квадратчето за марката, пуска картичката по вятъра и го оставя да я отнесе към кулите в центъра на Сиатъл.

Сет ѝ подава още една картичка и Бранди прочита:

„Телевизионните състезания са измислени, за да ни накарат да се чувстваме по-добре относно случайните и безполезни факти, останали от нашето образование“.

Целувка, и картичката потегля към езерото Вашингтон.

Сет:

„Кога бъдещето от обещание се превърна в заплаха?“

Целувка, и вятърът го понася към Балард.

„Чак когато изядем тази планета, Господ ще ни даде друга. Ще ни запомнят повече с унищоженото, отколкото със сътвореното от нас“.

Междущатската магистрала се вие в далечината. Високо горе върху Космическата игла платната, водещи на юг, са червени преследващи се светлини, а тези на север са бели. Вземам една картичка и пиша:

„Обичам Сет Томас толкова много, че трябва да го унищожа. Компенсирам това с прекалено обожание на върховната кралица. Сет никога няма да ме обикне. Никой никога вече няма да ме обича“.

Бранди чака да вземе картичката и да я прочете на глас. Не ѝ я давам. Целувам я сама с устните, които нямам, и оставям вятъра да я поеме от ръката ми. Картичката литва нагоре, нагоре към звездите, а после пада и се приземява в мрежата за самоубийци.

Докато гледам бъдещето си, уловено в капана на мрежата, Бранди чете още една картичка от Сет:

„Всички ние се само наторяваме“.

Пиша върху нова картичка от бъдещето и Бранди я прочита.

„Когато не знаем кого да мразим, мразим себе си“.

Някакво въздушно течение издига най-мъчителните ми страхове над мрежата за самоубийци и ги отнася надалече.

Сет пише и Бранди чете:

„Трябва постоянно да се рециклираш“.

Пиша и Бранди чете:

„Нищо в мен не е оригинално. Аз съм плод на обединеното усилие на всички хора, които някога съм познавала“.

Аз пиша и Бранди чете:

„Онзи, когото обичаш, и онзи, който те обича, никога, никога не са един и същи човек“.

Минете към скоростното ни спускане с обратен полет на ТУА от Луната. Бранди, Сет и аз танцуваме нашия туист в асансьора — клетка за танцьорки от метал и стъкло с нулева гравитация. Бранди свива длан в огромен, обкичен с пръстени юмрук и казва на обслужващия андроид в преливащи се цветове, който се опитва да ни накара да престанем, да се успокои, ако не иска да умре на излизане.

Обратно на земята в двайсет и първи век нашият нает линкълн със синия интериор като на ковчег ни очаква, за да ни отведе в хубав хотел. На предното стъкло има квитанция за глоба, но когато Бранди се нахвърля да я скъса, тя се оказва картичка от бъдещето.

Може би — най-лошите ми страхове.

За Бранди, за да ги прочете на Сет. „Обичам Сет Томас толкова много, че трябва да го унищожа...“ Дори и да компенсирам прекалено, никой никога вече няма да ме иска. Сет — не. Нашите — не. Не можеш да целунеш някого, който няма устни. О, обичайте ме, обичайте ме, обичайте ме, обичайте ме, обичайте ме, обичайте ме, обичайте ме, обичайте ме, обичайте ме. Ще бъда всеки, който поискате да бъда.

Бранди Александър — едрите й длани поемат картичката. Върховната кралица я чете наум, мълчаливо, и я пъха в чантата си. И Принцеса Принцеса казва:

— С това темпо никога няма да настигнем бъдещето.

[1] Препарат за хормонално заместваща терапия при симптоми на естрогенен дефицит. — Б.ред. ↑

[2] Хормонално лекарство срещу симптомите на менопаузата. — Б.ред. ↑

[3] Чакъл (англ.) — Б.пр. ↑

[4] Жаклин Кенеди-Онасис. — Б. Пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Върнете се към деня, когато Бранди мята шепа блещукащо нищо във въздуха над главата ми и кабинетът на говорната терапевтка наоколо става златен.

Бранди казва:

— Това е памучен воал.

Тя мята още една шепа мъгла и светът се замъглява отвъд златно и зелено.

— Копринен жоржет — казва Бранди.

Тя хвърля шепа искри и светът... Бранди седи пред мен с отворена плетена кошница в скута. Двете сме сами и сме се заключили в кабинета на говорната терапевтка. Плакатът с котенце на тухлената стена. Всичко това става меко и бляскаво, сякаш гледано през филтър от звезди. Всеки остър ръб е изтрит или размазан зад зеленото и златното, а флуоресцентната светлина се процежда през него като избухващи отломки.

— Воали — казва Бранди всеки път, когато поредният цвят ме покрива. — Трябва да изглеждаш така, като че криеш някакви тайни. Ако ще навлизаш във външния свят, госпожице Сейнт Пейшънс, не бива да позволяваш на хората да виждат лицето ти — казва тя.

— Можеш да отидеш навсякъде по света — повтаря Бранди отново и отново.

Просто не бива да позволяваш на хората да разберат коя си всъщност.

— Можеш да живееш напълно нормален и редовен живот — додава тя.

Просто не бива да позволяваш на никого да се доближи до тебе дотолкова, че да разбере истината.

— С една дума — казва тя, — воали.

Властна принцеса, Бранди Александър никога не ме пита за истинското ми име. Името, с което съм родена. Госпожица Шефката Командаджийка веднага ми дава ново име и ново минало. Измисля за

мен ново бъдеще без никакви други връзки, освен връзката с нея. Тя — единствен култ.

— Името ти е Дейзи Сейнт Пейшънс — казва ми тя. — Ти си изчезналата наследница на модна къща „Сейнт Пейшънс“, най-реномираната изложбена зала за висша мода. През този сезон ние предлагаме шапки — казва тя. — Шапки с воали.

— Дгггккв дврггизгдд снгг? — питам аз.

— Произхождаш от род на френски аристократи бежанци — обяснява Бранди.

— Гдне сснг изггазггда?

— Израсла си в Париж и си учила в училище на монахини — отговаря тя.

Бранди се залавя за работа. Каквато си е стилистка, тя вече вади тюл от чантата си — розов тюл, дантела, мрежи, изплетени на една кука — и покрива с тях главата ми.

Тя казва:

— Не е нужно да слагаш грим. Не се налага дори да се миеш. Хубавият воал е еквивалентът на огледалните очила, но за цялата ти глава.

Хубавият воал е същото като да не излизаш навън, обяснява ми Бранди. Уединение. Усамотение. Тя мята върху ми прозрачен жълт шифон. Дипли върху мен червен десениран найлон. В нашия свят всички сме рамо до рамо и хората научават всичко за теб от пръв поглед. Хубавият воал е твоето затъмнено стъкло на лимузина. Нефигуриращият в телефонния указател номер на лицето ти. Зад хубав воал ти може да си всеки. Кинозвезда. Светица. Хубавият воал казва:

Никой не ни е представил един на друг.

Ти си наградата зад врата номер три.

Ти си дамата — или тигърът.

В нашия свят, където никой вече не може да запази тайна, хубавият воал казва:

Благодаря ви, че не споделихте с мен.

— Не се тревожи — казва Бранди. — Другите ще попълнят празнините.

Както го правят и с Господ, додава тя.

Онова, което никога не казах на Бранди, е, че съм израсла край една ферма, ферма, в която отглеждаха прасета. Всеки слънчев

накичен хотдог нагоре-надолу по устата ми всеки път, колчем се опитам да кажа нещо.

— Не казвай нито дума — казва Бранди. — Все още си твърде тясно свързана с миналото си. Няма смисъл да казваш каквото и да било.

Бранди изважда от кошницата си дълъг златистобял воал — магическо действие — слой от прозрачна бяла коприна, извезана със златен гръцки орнамент, и го намята върху главата ми.

Зад още един пореден воал реалният свят се отдалечава все повече.

— Познай как е извезан златният орнамент — казва Бранди.

Тъканта е толкова лека, че дъхът ми я издува отпред. Коприната се стеле върху клепките ми и не ги огъва. Дори и лицето ми, мястото, където завършва всеки нерв в тялото — дори и лицето ми не я усеща.

— Везат го деца в Индия — разказва Бранди. — Четирипетгодишни деца, които по цял ден превиват гръб на дървените пейки. Те са вегетарианци и трябва да измъкнат безброй златни нишки, за да остане в тъканта само златото.

— Не можеш да видиш деца, по-големи от десет години, да вършат тази работа — казва Бранди, — защото дотогава повечето ослепяват.

Само воалът, който Бранди вади от кошницата си, е към четири квадратни метра. Безценното зрение на всички тези мили дечица — загубено. Безценните дни на крехкото им детство, прекарано в измъкване на копринени нишки.

Дай ми милост.

Светкавица.

Дай ми състрадание.

Светкавица.

О, как ми се иска да можех да накарам бедното си сърце да избухне.

— Няггма дд гго сгрлогджжа — казвам.

Не, няма нищо, казва Бранди. Тя не иска да възнаграждава никого за това, че експлоатира деца. Купила е воала на разпродажба.

Затворена в клетка зад моите коприни, скрита вътре в моя облак от органза и жоржет, идеята, че не мога да споделям проблемите си с другите, ме кара да не давам и пет пари за техните.

— О, и не се тревожи — продължава Бранди. — Пак ще ти обръщат внимание. Ти имаш комплект от цици и дупе — динамит! Не можеш да разговаряш, с когото ти падне.

Хората просто не понасят да не знаят нещо, казва ми тя. Особено мъжете — не понасят да не могат да изкачат всяка планина и да картографират навсякъде. Да сложат етикет на всичко. Да препискаят всяко дърво и после никога да не те потърсят повече.

— Зад воала ти си великото неведомо — казва тя. — Повечето пичове ще се избиват, за да те опознаят. Някои ще отричат, че си действителна личност, други просто ще те пренебрегват.

Фанатикът. Атеистът. Агностикът.

Дори и когато някой носи само превръзка на око, ти винаги искаш да видиш. Да провериш дали не се преструва. Мъжът с риза „Хатауей“^[1]. Или да видиш ужаса под превръзката.

Фотографът в ума ми казва:

Дай ми глас.

Светкавица.

Дай ми лице.

Светкавица.

Отговорът на Бранди бяха малки шапчици с воали. И големи шапки с воали. Такета и „токчета“, отвсякъде увити в облаци от тюл и газ. Парашутна коприна, плътен креп или гъста мрежа, обсипана с плюшени помпони.

— Най-скупното нещо в целия свят — казва Бранди — е голотата.

Второто най-скупно нещо, продължава тя, е честността.

— Мисли за това като за дразнител. Това е бельо за лицето ти — казва тя. — Прозрачна нощничка, която покрива цялата ти самоличност.

Третото най-скупно нещо в целия свят е жалкото ти лайняно минало. Затова Бранди никога не ме попита за нищо. Бранди може и да е истинска алфа кучка, но ние се срещаме отново и отново в кабинета на говорната терапевтка и тя ми казва всичко, което трябва да знам за себе си.

[1] Рекламен лозунг на ризите „Хатауей“ от 1951 г. Тези ризи са символ на качество и стил за американците още от деветнайсети век,

но първата широка рекламна кампания за тях е осъществена едва през споменатата година. На плаката е барон Джордж Врангел, облечен в риза „Хатауей“ и с превръзка на окото. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Минете към Бранди Александър, която ме завива в сиатълско легло. Това е нощта на Космическата игла, нощта, в която бъдещето не се случва. Бранди е облечена в метри и метри черен тюл, увит около краката ѝ, плътно омотан около талията ѝ на пясъчен часовник. Черен воал се стеле над нейните гърди-торпеда, устремява се нагоре и обгръща в клуп кестенявата ѝ коса. Всички тези искри, наведени над мен до леглото ми, са като умален изпитателен модел на оригиналното лятно нощно небе.

Малки кристалчета — не пластмасови, бълвани от някоя фабрика в Калкута, а от австрийски кристал, шлифовани от елфите в Черната гора — и тези малки кристалчета с формата на звезди обсипват черния тюл. Лицето на върховната кралица е луната в нощното небе, която се навежда и ме целува за лека нощ. Хотелската ми стая е тъмна, а телевизорът срещу леглото ми е включен — затова ръкотворните звезди блещукат във всички цветове, които телевизорът се мъчи да ни покаже.

Сет е прав — телевизията наистина ме прави Господ. Мога да зяпам всекиго и животът се променя с всеки час. Тук, в реалния свят, случаят невинаги е такъв.

— Винаги ще те обичам — казва царицата на нощното небе и аз знам коя е намерената от нея картичка.

На пипане хотелските чаршафи са същите като болничните. Това се случва хиляди километри след нашето запознанство и едрите пръсти на Бранди продължават да пригладат завивките там, където навремето беше брадичката ми. Лицето ми е последното нещо, което танцьорите и танцьорките ще искат да видят, когато влязат в някоя тъмна уличка с надеждата да си купят наркотик.

Бранди казва:

— Щом продадем всичко, веднага се връщаме.

Силуетът на Сет се очертава в рамката на отворената към коридора врата. От леглото ми той се вижда като страхотно очертание

на супергерой на фона на неоновозеления, сив и розов тропически листак на тапетите в коридора. Куртката му, дългата черна кожена куртка, с която е облечен, до кръста е тясна, а после се разширява надолу така, че прилича на пелерина.

И може би когато целува царствения задник на Бранди Александър, той не само се преструва. Може би когато мен ме няма, те двамата са влюбени. Няма да е първият път, когато го губя.

Приведеното над мен лице, обгърнато от черен воал, е цветен сюрприз. Кожата около графитената уста е силно розова, а очите са прекалено патладжанени. Дори и тези цветове в момента са твърде ярки, твърде наситени, твърде интензивни. Ярки. Сецаш се за анимационни герои. Куклите манекени имат такава розова кожа, като найлонови превръзки. В телесен цвят. Прекалено патладжанени очи, скули, твърде силно подчертани от ружа в „Брикова роза“. Нищо не остава за въображението ти.

Може би мъжете искат точно това. Аз искам само Бранди Александър да си тръгне.

Искам колана на Сет, затегнат около шията ми. Искам пръстите на Сет в устата ми, искам ръцете му да избутат на две страни коленете ми и мокрите му пръсти да бръкнат в мен и да ме разтворят.

— Ако искаш нещо за четене — казва Бранди, — оная книга за мис Рона Барет е в стаята ми. Мога да изтичам да ти я донеса.

Искам наболата брада около устата на Сет така да ме ожули, че да ме боли, когато пишкам.

Сет казва:

— Идваш ли?

Обкичена с пръстени ръка подхвърля върху леглото дистанционното на телевизора.

— Хайде, Принцесо Принцеса — подканя я Сет. — Нощта напредва.

Искам и Сет да е мъртъв. По-лошо от мъртъв — искам го тлъст и подут от вода, несигурен и разчувстван. Щом Сет не ме иска, и аз искам да не го искам.

— Ако дойде полицията или се случи нещо — казва ми луната, — всичките пари са в кутията ми с гримове.

Онзи, когото аз обичам, вече е излязъл да загрее мотора. Онази, която ще ме обича вечно, ми пожелава сладки сънища и затваря

вратата след себе си.

Върнете се много отдавна назад, когато Манъс, годеникът ми, който ме заряза — Манъс Кели, полицейският детектив, ми каза, че родителите са като Господ. Защото ти се иска да знаеш, че ги има, искаш те да одобряват живота ти и въпреки това им се обаждаш само когато си в криза и имаш нужда от нещо.

Върнете се при мен в леглото в Сиатъл, сама с дистанционното. Натискам едно копче и накарвам телевизора да онемее.

На екрана са трима-четирима души, оковани с вериги, седнали на ниска сцена пред публика. Прилича на телевизионна реклама, но когато камерата показва всеки от тях в близък план, на гърдите им се появява малък надпис. Всеки надпис, придружаващ всеки едър план, е лично име, последвано от три-четири думи вместо фамилия — като онези буквални имена, с които се кръщават индианците и които обясняват кои са те всъщност. Но вместо Хедър Тичащата-с-бизони и Триша Ловуващата-на-лунна-светлина тези имена гласят:

Кристи Пила-човешка-кръв

Роджър Живял-с-мъртвата-си-майка.

Бренда Изяла-бебето-си

Сменям каналите.

Сменям каналите.

Сменям каналите и се появяват нови трима души:

Гуен Работи-като-проститутка.

Невил Изнасилен-в-затвора.

Брент Спал-с-баща-си.

Хората навсякъде по света разказват своите драматични истории и как животът им се е превърнал в преодоляване на случилото се. Сега техният живот е свързан повече с миналото, отколкото с бъдещето. Натискам копче и връщам гласа на Гуен Работи-като-проститутка за малка звукова хапка проститутски приказки.

Докато говори, Гуен вае историята си с ръце. Навежда се напред на стола. Очите ѝ са втренчени в нещо горе вляво, току извън обсега на

камерата. Зная, че това е мониторът. Гуен се гледа как разказва своята история.

Гуен свива пръсти, докато само левият ѝ показалец остава да стърчи, и говорейки, извърта бавно ръка, за да покаже нокътя си от двете страни.

— За да се пазят, повечето улични момичета отчупват парченце от ножче за бръснене и го залепват под нокътя си. После лакират нокътя бръснач така, че той заприличва на обикновен нокът. — Тук Гуен вижда нещо в монитора. Намръщва се и отмята червената си грива. Показват се обици, на вид перлени.

— Когато попаднат в затвора — разказва Гуен на себе си в монитора — или когато изгубят своята привлекателност, някои момичета използват нокътя бръснач, за да прережат китките си.

Отново карам Гуен Работи-като-проститутка да онемее.

Сменям каналите.

Сменям каналите.

Сменям каналите.

Шестнайсет канала по-нататък млада красавица в обшита с пайети рокля се усмихва и пуска животински отпадъци в машина за сандвичи „Мляс-мляс“.

Еви и аз — снимахме тази реклама двете. От онези телевизионни реклами, които бъркаш с истинско предаване, само дето всъщност са трийсетминутни ментета. Камерата се насочва към друго момиче в рокля с пайети — то пък гази из публика от наркомани и туристи от Средния запад. Момичето предлага на отпразнувала златната си сватба двойка, облечена в подхождащи си хавайски ризи, хапки, наредени на сребърен поднос. Но и двойката, и всички останали с пуловери английски ластик и огърлици за пред камера са се втренчили в нещо горе вдясно, извън обсега ѝ.

Знаете, че това е мониторът.

Призрачно е — но това, което всъщност става, е, че хората зяпат себе си в монитора как зяпат себе си в монитора как зяпат себе си в монитора и така нататък, и така нататък, изцяло впримчени в безкрайната примка на реалността.

Отчаяните очи на момичето с подноса са с прекалено зеления цвят на контактни лещи, а устните — плътно начервени извън естествения контур. Русата ѝ коса е гъста и тупирана така, че да не

изглежда толкова плещеста. Хапките, които продължава да размахва под всички тия стари носове, са содени бисквитки, наакани отгоре с месни субпродукти. Размахало подноса, момичето гази из пейките с насядалата по тях публика в студиото със своите прекалено зелени очи и плещеста коса. Това е най-добрата ми приятелка Еви Котрел.

Трябва да е Еви, защото Манъс пристига и се приближава до нея, за да я спаси със златната си външност. Манъс, специален агент на нравствената полиция, взема една от насраните содени бисквитки и я поставя между избелените си зъби. И дъвче. Накланя назад красивото си лице с квадратна челюст и затваря очи. Манъс затваря електриковосините си очи, завърта едва-едва глава на две страни и преглъща.

Манъс има гъста черна коса, която ти напомня, че човешката коса е само закърняла козина, намазана с гел. Какъв космат секси пес само е Манъс.

Лицето с квадратна челюст се навежда, за да впери от упор в камерата поглед, изпълнен с върховна любов и задоволство. Толкова дежа вю. Тъкмо със същия поглед ме гледаше, когато ме питаше получила ли съм оргазъм.

После Манъс се обръща и вперва съвсем същия поглед в Еви, докато цялата публика в студиото гледа в друга посока — гледат се как се гледат как се гледат как се гледат как гледат как Манъс се усмихва на Еви с върховна любов и задоволство.

Еви му се усмихва в отговор с излизащата си от естествения контур червена усмивка, а аз съм онази мъничка блещукаща фигурка в дъното. Това съм аз — точно над рамото на Манъс, мъничката аз, която се усмихва унесено като радиатор и пуска животински отпадъци в плексигласовата фуния върху машината за сандвичи „Мляс-мляс“.

Как може да съм била толкова тъпа.

Да се поразходим с лодка.

Става.

Трябваше да разбере, че през цялото време Манъс и Еви са си имали нещичко.

Дори и тук, лежаща в хотелското легло година след като всичко вече е свършило, аз свивам юмруци. Можеше просто да изгледам тъпата реклама и да разбере, че между Манъс и Еви съществува

някаква измъчена, болнава връзка, която им се е искало да си въобразяват, че е истинска любов.

Е, гледах я. Е, гледах я стотина пъти, но гледах само себе си. Онази същата примка на реалността.

Камерата се връща на първото момиче, това на сцената, и това съм аз. И съм толкова красива. По телевизията демонстрирам колко лесно се чисти машината за сандвичи и съм толкова красива. Изваждам ножовете от плексигласовия калъф и изплаквам от тях предъвканите животински отпадъци на чешмата. И, леле, колко съм красива.

Безплътният глас зад кадър обяснява как машината за сандвичи „Мляс-мляс“ поема месни субпродукти, каквото там ви се намира — езиците ви, сърцата ви, устните или гениталиите — предъвква ги, подправя ги и ги изаква навън във формата на пика, каро или спатия, върху каквито бисквитки си изберете, и после си ги ядете.

Тук, в леглото, аз плача.

Бъба-Джоун Отстреляната челюст.

Всички тези хиляди километри по-късно, след всички тези различни хора, които бях, историята е все същата. Защо, когато се смееш сам, се чувстваш като тъпак, а като се разплачеш, обикновено всичко свършва със смях? Как така можеш през цялото време да мутираш и пак да си все същият смъртоносен вирус?

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Върнете се към момента, когато излязох от болницата без кариера, без годеник и апартамент и трябваше да спя в голямата къща на Еви, нейната истинска къща, където дори и на нея не ѝ се живееше — толкова самотна беше тази къща, забутана вдън някаква дъждовна гора, без никой да ѝ обръща внимание.

Минете към мен — лежа по гръб на леглото на Еви през онази първа нощ, но не мога да заспя.

Вятър вдига завесите — дантелени завеси. Всичките мебели на Еви са от онези префърцунените френски провинциални мебели, боядисани в бяло и златно. Няма луна, но небето е пълно със звезди и затова всичко — къщата на Еви, плетищата от рози, завесите в спалнята, опакоето на дланите ми на фона на завивките — е или черно, или сиво.

Къщата на Еви е точно такава, каквато едно тексаско момиче би си купило, ако техните непрекъснато му дават по десетина милиона долара. Сякаш семейство Котрел знае, че Еви никога няма да излезе на най-престижните подиуми. И затова Еви живее тук. Не в Ню Йорк. Не в Милано. В предградията, вдън горите тилилейски на професионалното манекенство. Това е доста далеч от представянето на парижките колекции. Това, че е забутана на такова затънтено място, е необходимото на Еви извинение — живеенето тук е извинението на момичето с едър кокал, което никъде и никога няма да постигне бляскав успех.

Тази нощ вратите са заключени. Котката е прибрана вътре. Когато я погледна, тя ме гледа така, както кучетата и някои коли гледат хората, когато им се усмихват.

Същия следобед Еви ме умоляваше по телефона да се изпиша от болницата и да ѝ ида на гости.

Къщата ѝ беше огромна — бяла, с кепенци в горско зелено. Триетажно плантаторско имение с големи колони отпред. Увивни бръшлян и рози — жълти рози — оплитаха на височина три метра

всяка от колоните. Можеше да си представиш как Ашли Уилкс коси тревата тук или как Рет Бътлър сваля кепенците, но Еви има само нископлатени роби от Лаос, които отказват да живеят в къщата.

Върнете се на предния ден, когато Еви ме докарва от болницата. Еви всъщност е Евелин Котрел ООД. Не, наистина. Вече е изтъргувана публично. Любимата негодна стока на всеки. Когато Еви стана на двайсет и една години, семейство Котрел внесоха частно парично дарение в кариерата ѝ. Всичките роднини на Котрел, с тяхната тексаска земя и петролни пари, имат мащабни вложения в битието ѝ на провалила се манекенка.

Повечето пъти ходенето с Еви на прослушвания за манекенки си беше за срам. Разбира се, аз получавах работа, но после арт директорът или стилистът се разкрещяваха на Еви, че не, по неговото експертно мнение тя не е идеалният шести размер. Най-често се налагаше някой помощник-стилист да я избута насила през вратата. А Еви пищеше през рамо, че не бивало да им позволявам да ме третират като парче месо. Трябвало просто да си изляза.

— Майната им — разкрещяваше се на това място Еви. — Майната им на всички!

Аз не се ядосвах. Напъхваха ме в невероятен кожен корсет на „Пупи Кадол“ и кожени панталонки на „Кроум Хартс“. Животът беше хубав тогава. Поработвах по три часа, може би четири-пет.

На входа на фотостудиото, преди да я изхвърлят от площадката, Еви блъсваше помощник-стилиста в касата на вратата и дребосъкът се свличаше в краката ѝ. И тогава Еви изпищяваше: „Изсмучете всичките говна от сладкия ми тексаски гъз!“, после се връщаше във ферарито си и изчакваше трите, четири или пет часа, за да ме закара вкъщи.

Еви, същата тази Еви, беше най-добрата ми приятелка в целия свят. В подобни мигове тя беше забавна и чудата, почти все едно си имаше свой собствен живот.

Добре де, значи, аз не знаех за Еви и Манъс и за тяхната пълна и върховна любов и задоволение. Убийте ме тогава.

Върнете се преди това, когато Еви ми се обажда в болницата и ми се моли от сърце — може ли да се изпиша и да дойда да живея у тях, чувствала се толкова самотна, моля ти се.

Таванът на здравната ми застраховка беше два милиона долара до края на живота ми, а броячът беше цъкал ли цъкал цяло лято. Нито един служител от социалните служби нямаше куража да ме прехвърли Бог знае къде.

Докато ми се молеше по телефона, Еви спомена, че имала самолетни резервации. Заминавала за Канкун да се снима за каталог и не бих ли могла, моля, да ѝ попазя къщата?

Когато дойде да ме вземе, написах в бележника:

Това моята блузка с гол гръб ли е? Знаеш, че ще я разтегнеш.

— Само трябва да ми храниш котката — това е всичко — казва Еви.

Не ми харесва да съм сама толкова далече от града, пиша. Не знам как живееш тук.

Еви казва:

— Не живееш сам, ако държиш под леглото си пушка.

Пиша:

Познавам мадами, които казват същото за изкуствените си членове.

И Еви се възмуцава: Гадост! Аз не правя такива неща с пушката ми!

И така, преминете към момента, когато Еви вече е заминала за Канкун, Мексико, и когато отивам да проверя под леглото ѝ, намирам там пушката трийсет и някой си калибър с оптически мерник. В шкафовете ѝ са остатъците от дрехите ми, развлечени и изтезавани до смърт — висят там на окачалките, мъртви.

После минете към мен в леглото на Еви същата нощ. Полунощ е. Вятърът вдига завесите в спалнята — дантелени завеси, а котката скача на перваза да види кой е паркирал току-що пред къщата. Котката ме гледа, а зад гръба ѝ сияят звездите. От долния етаж се чува трясък на счупен прозорец.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

Върнете се далеч назад към миналата Коледа, преди злополуката с мен, когато се прибрах вкъщи, за да отворям подаръци с нашите. Нашите всяка година изваждат все същата изкуствена елха — бодлива, зелена и излъчваща онази остра миризма на пластмаса, от която те боли глава и ти се завива свят, когато лампичките са стояли запалени твърде дълго. Елхата е цяла магия и блясък, отрупана с нашите червено-златни стъклени играчки и ивиците сребърен найлон, заредени със статично електричество, които хората наричат ледени висулки. Все същият опърпан ангел с гумено кукленско лице на върха. Камината е покрита с все същите „ангелски коси“ от стъклопласт, които се забиват в кожата ти и получаваш гнойни обриви, ако ги докоснеш. По уредбата върви все същият албум с коледни песни на Пери Комо. Това е по времето, когато все още имах лице и затова не срещаш чак такива затруднения с пеенето на коледни песни.

Брат ми Шейн е все още мъртъв, затова се опитвам да не очаквам особено внимание — просто една спокойна Коледа. По това време гаджето ми Манъс беше започнал да се смахва, че ще загуби полицейската си работа, а на мен ми бяха нужни два дни по-далече от прожекторите. Всички — мама, татко и аз — го обсъдихме и се договорихме тази година да не купуваме подаръци един за друг. Може би само дребни подаръчета, казват нашите — да ги сложим в чорапа.

Пери Комо пее: „Вече личи, че е Коледа“.

Червените филцови чорапи, които мама уши за всеки от нас — за Шейн и мен — висят над камината. И двата червени филцови чорапа с изписаните ни от горе до долу имена — с фантазе бели филцови букви. И двата — издути от натъпканите вътре подаръци. В коледното утро всички ние сме насядали около елхата, а баща ми е готов да среже с ножа панделките. Майка ми вади голям плик от амбалажна хартия и казва:

— Преди да е настанала бъркотията — хартията от опаковките се хвърля тук, а не навсякъде из стаята.

Мама и татко седят в удобни кресла. Аз съм седнала на пода пред камината, а до мен са чорапите. Тази сцена винаги е вадена по този калъп. Те седят с кафето, наведени над мен, и наблюдават реакциите ми. Аз седя с кръстосани крака на пода. Всички още сме по халати и пижами.

Пери Комо пее „Ще си бъда у дома за Коледа“.

Първото нещо, което вадя от чорапа си, е малка плюшена коала от онези, които се вкопчват в молива ти с ръчички и краченца с пружинки. Според нашите това съм аз. Мама ми подава горещ шоколад в чаша — в него плават мънички бонбончета. Казвам „Благодаря“. Под малката коала има кутия. Изваждам я.

Нашите зарязват всичко, навеждат се над кафетата и ме наблюдават.

Пери Комо пее „О, елате всички вярващи“.

В кутиятката има презервативи.

Седнал до нашето блестящо вълшебно коледно дърво, баща ми казва:

— Не знаем по колко партньори сменяш всяка година, но искаме да играеш на сигурно.

Прибирам презервативите в джоба на халата си и поглеждам как бонбонките се топят.

— Благодаря — казвам.

— Тези са латексови — казва мама. — Трябва да използваш сексуални лубриканти само на водна основа. Ако на твоята възраст са ти нужни лубриканти. Не петролно желе, мазнина или какъвто и да било лосион. — И додава: — Не ти взехме от онези, дето ги правят от овчи черва, защото те имат мънички пори, позволяващи преноса на HIV.

После от чорапа ми излиза още една кутийка. Пак презервативи. Цветът, изписан на кутийката, е „Гол“. Струва ми се излишно. До него на етикета пише „Без мирис и вкус“.

О, всичко мога да ви обясня за безвкусицата.

— Едно изследване — обяснява баща ми, — телефонна анкета сред хетеросексуални, живеещи в градове с широко разпространение на вируса HIV, показва, че на трийсет и пет процента от хората им е неудобно да си купуват сами презервативите.

Значи е по-хубаво да ги получиш от Дядо Коледа?

— Ясно — казвам.

— Не става въпрос само за СПИН — казва мама. — Има гонорея. Има сифилис. Човешкият вирус на папиломата — това са брадавици по гениталиите. Знаеш, че трябва да сложиш презерватива веднага щом пенисът еректира, нали?

И добавя:

— Цяло състояние платих за банани извън сезона, в случай че ти трябва да се поупражняваш.

Това е капан. Ако кажа: „О, да, аз непрекъснато надявам капутите на пресни загорели ерекции“, баща ми ще ми прочете конското за курвите. Но ако им кажа „Не“, ще си прекарам Коледата в упражнения по предпазване от плодове.

Татко казва:

— Има купища други неща, освен СПИН. Например вирусът на херпес симплекс II, чиито симптоми включват малки болезнени мехурчета, избиващи по гениталиите. — Той поглежда мама.

— Болки в тялото — подсказва тя.

— Да, получаваш болки в тялото — обяснява той — и треска. Получаваш вагинално течение. Боли, когато уринираш. — И пак поглежда мама.

Пери Комо пее „Дядо Коледа идва в града“.

Под следващата кутийка с презервативи има още една кутийка с презервативи. Божичко, три кутии ще ме изкарат чак до менопаузата.

Минете към това колко много ми се иска в този миг брат ми да е жив, за да го убия, задето ми е провалил Коледата. Пери Комо пее „Горе на покрива“.

— Има хепатит Б — обяснява мама и после пита татко — Какво имаше още?

— Хламидия — отговаря той. — И лимфогранулом.

— Да — потвърждава мама. — И гноен цервисцит, и негонококов уретрит.

Татко поглежда мама и обяснява:

— Но това обикновено се причинява от алергия към латексови кондоми или спермициди.

Мама отпива от кафето. Поглежда двете си длани, сключени около чашата, после поглежда и мен, както си седя.

— Баща ти се опитва да ти каже — казва тя — как сега разбираме, че сме допуснали някои грешки с брат ти. Просто се опитваме да те предпазим — казва тя.

От чорапа ми излиза четвърта кутия с презервативи. Пери Комо пее: „Случи се в ясна полунощ“. На кутията пише: „Достатъчно здрави и силни дори за продължително анално съвкупление“ ...

— Има генитален гранулом — казва баща ми на майка ми — и бактериална вагиноза. — Той разтваря длан, преброява пръстите, после пак ги преброява и накрая казва: — Има *molluscum contagiosum*.

Някои от презервативите са бели. Други — в различни цветове. Има релефни — сигурно с тях е като с назъбени ножове за хляб. Има от най-големия размер. Има светещи в тъмното. Това е ласкателно по един зловещ начин. Нашите явно ме мислят за безумно популярна.

Пери Комо пее: „Ела, ела, Емануил“.

— Не искаме да те плашим — казва мама, — но ти си млада. Не можем да очакваме от тебе нощем да си стоиш само вкъщи.

— А ако не можеш да заспиш — казва татко, — може да е от нематодите.

Мама казва:

— Просто не искаме да свършиш като брат си.

Брат ми е мъртъв, но и той си има чорап, пълен с подаръци, и бас ловя, че не са капути. Той е мъртъв, но се обзалагам, че сега се пука от смях.

— При нематодите — обяснява баща ми — нощем женските мигрират по дебелото черво към перианалната област, за да снесат яйцата си. Ако подозираш, че са червеи, най-добре е да залепиш прозрачно тиксо на ректума и после да го разгледаш под лупа. Червеите трябва да са дълги малко повече от половин сантиметър.

— Тихо, Боб — скастрия го мама.

Татко се навежда към мен и ми казва:

— Десет процента от мъжете в страната могат да те заразят с тези червеи. Запомни го.

Почти всичко в чорапа ми е презервативи — в кутии, в малки опаковки от златно фолио, на дълги гирлянди от по стотина с перфорация, за да се късат по-лесно. Единствените ми други подаръци са свирка за случай на изнасилване и джобен сълзотворен спрей. Май съм подготвена за най-лошото, но се боя да попитам има ли още. Може

да има и вибратор, за да си стоя по цяла нощ вкъщи, непорочна. Може да има зъбни протези за кунилингус. Самозалепващо се фолио. Гумени ръкавици.

Пери Комо пее „Нищичко за Коледа“. Поглеждам чорапа на Шейн, все така издут от подаръци, и питам:

— И за Шейн ли сте купили?

Ако са презервативи, малко са позакъснели.

Мама и татко се споглеждат. Татко казва на мама:

— Ти й кажи.

— Това е твоят подарък за брат ти — казва мама. — Хайде, виж какво има вътре.

Минете към мен, дяволски объркана.

Дай ми яснота. Дай ми причини. Дай ми отговори.

Светкавица.

Посягам да откача чорапа на Шейн от камината. Пълен е със смачкани хартии.

— Разрови се — подканя ме татко.

Вътре в хартиите има запечатан плик.

— Отвори го — казва мама.

В плика има напечатано писмо. Най-отгоре пише „Благодаря“.

— Всъщност това е подарък и за двете ни деца — казва татко.

Не мога да повярвам на това, което чета.

— Вместо да ти купим голям подарък — казва мама, — направихме от твое име дарение на Световния фонд за изследвания върху СПИН.

Вадя от чорапа и втори плик.

— Това — казва татко — е подаръкът от Шейн за теб.

О, това вече е прекалено.

Пери Комо пее „Видях мама да целува Дядо Коледа“.

Казвам:

— Хитрецът му с хитрец, старият ми мъртъв брат, колко е внимателен! — казвам. — Не биваше. Наистина, ама наистина не биваше да си прави толкова труд. Може би той трябва да престане да отрича и да се мъчи да се справя и просто да се примири с факта, че е мъртъв. Може би да се прероди — казвам. — Това, че се преструва на още жив, не е здравословно.

Вътрешно беснея. Онова, което наистина исках за подарък тази година, е нова ръчна чанта на „Прада“.

Не съм аз виновна, че флакон лак за коса избухна в лицето на Шейн. Бум, и той влезе със залитане в къщата, а челото му вече почерняваше и посиняваше. Дългият път до болницата — едното му око подуто и затворено, а лицето около него ставаше все по-голямо и по-голямо. Всяка вена вътре беше скъсана и кървеше под кожата. Шейн и думица не каза.

Не съм аз виновна, че хората от социалните служби в болницата само погледнаха лицето му и се нахвърлиха върху баща ми. Подозрение в малтретиране на деца. Престъпно пренебрежение. Семейна намеса. Не бях виновна за нищо от всичко това. Изявления на полицията. Един социален работник обиколи и разпита съседите, приятелите ни от училище, учителите и най-накрая всичките ни познати започнаха да се държат с мен като с „горкичкото храбро момиченце“.

Седя тук в коледното утро с всички тези подаръци, за които имам нужда от пенис, за да им се порадвам, но никой понятие си няма от нищо.

Дори и след като полицейското разследване приключи и нищо не се доказва, въпреки това семейството ни беше разрушено. И въпреки това *всички мислят, че аз съм изхвърлила там лака за коса*. И тъй като аз съм го започнала, за всичко съм виновна аз. Експлозията. Полицията. Бягството на Шейн. Смъртта му.

А аз не съм виновна.

— Всъщност — казвам, — ако Шейн наистина искаше да ми направи подарък, щеше да възкръсне и да ми купи новия гардероб, който ми дължи. Ето това би било весела Коледа. За това наистина бих му благодарила.

Мълчание.

Докато вадя втория плик, мама казва:

— Ние те представяме официално.

— В памет на брат ти — казва татко — ти купихме членство в РИПЛИГ.

— Какви лиги? — питам.

— Родители и приятели на лесбийки и гейове — обяснява мама.

Пери Комо пее „Няма друго място като у дома за празника“.

Мълчание.

Майка ми става от креслото и казва:

— Ще изтичам да донеса бананите. За да сме сигурни, двамата с татко ти нямаме търпение да те видим как пробваш подаръците.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Върнете се около полунощ в къщата на Еви, където хващам Сет Томас, който се опитва да ме убие.

Както лицето ми е без челюст, гърлото ми свършва с нещо като дупка, от която виси езикът. Около дупката кожата ми е изцяло покрита с белези — тъмночервени буци, които лъцят също както когато в състезание по ядене на пай ти се падне черешовият. Ако оставя езика ми да виси, се вижда небцето ми — розово и гладко като вътрешността на рачешка черупка, а около небцето виси бялата прешленеста подкова на горните зъби, които ми останаха. Има моменти, в които слагаш воал, и такива, в които не го слагаш. С изключение на това съм направо зашеметяваща, когато се срещам със Сет Томас, проникнал с взлом в къщата на Еви в полунощ.

Онова, което Сет вижда да слиза по голямото вито стълбище във фойето на Еви, съм аз, облечена в един от нейните прасковенорозови пеньоари от сатен и дантела, скроени на верев. Халатът на Еви е прасковенорозова ретро дрешка в стил За За Габор^[1], който ме прикрива, колкото целофанът прикрива замразената пуйка. По маншетите и отпред той е поръбен с прасковенорозовата озонова мъгла на щраусови пера, подхождащи на перата по чехлите с високи токове, които съм обула.

Сет направо замръзва в подножието на голямото вито стълбище на Еви, стиснал нейния най-хубав четирийсетсантиметров нож за рязане на месо. Върху главата му е надянат чифт от чорапогащите на Еви със стягащ колан. Хигиеничният памучен чатал на Еви покрива лицето на Сет. Чорапите на чорапогащника се дилпят като уши на кокер шпаньол върху предницата на иначе съставения от подхождащи си елементи от военна униформа ансамбъл.

А аз съм същинско видение. Слизам стъпало по стъпало към острието на ножа с бавната стъпка-пауза-стъпка на шоугърла от голямо ревю във Вегас.

О, толкова съм изумителна. Каква секс мебел съм само.

Сет стои там, гледа нагоре, мае се, уплашен за първи път в живота си, защото стискам пушката на Еви. Прикладът е опрян на рамото ми, а дулото стърчи пред мен — стискам го с двете ръце. Мерникът е прицелен точно в средата на памучния чатал на Еви Котрел.

Сет и аз сме сами във фойето на Еви със счупените орнаментни стъкла на прозорците, пръснати около входната врата, и австрийския кристален полилей на Еви, който искри съвсем като фалшив накит за къща. Единственото друго нещо тук е малко писалище, боядисано в онова френско провинциално бяло и златно.

На малкото френско писалище има tres^[2] о-ла-ла телефон — слушалката е колкото златен саксофон и стои на златна вилка върху корпус от слонова кост. В средата на шайбата има камея. Колко шик, вероятно си мисли Еви.

Насочил острието на ножа напред, Сет казва:

— Няма да ти сторя зло.

Слизам бавно — стъпка-пауза-стъпка — по стълбите.

Сет казва:

— Хайде да няма убити тук.

И е толкова дежа вю.

Точно по този начин Манъс Кели би ме попитал получила ли съм оргазъм. Не с тези думи, но с този глас.

Сет казва през чатала на Еви:

— Аз само спях с Еви.

Толкова дежа вю.

Да се поразходим с лодка. Съвсем същият глас.

Сет пуска ножа и върхът на острието се забива в паркета на Еви като при игра с джобни ножчета точно до кубинката му. Сет казва:

— Ако Еви ти е казала, че аз съм стрелял по тебе, тя лъже.

На писалището, до телефона, има бележник и молив за записване на съобщения.

Сет казва:

— Още на секундата, когато чух, че си в болница, разбрах, че това е работа на Еви.

Крепя пушката с една ръка и пиша на листа:

Махни си чорапогащника.

— Искам да кажа, не можеш да ме убиеш — казва Сет и дърпа ластика на чорапогащника си. — Аз съм само причината Еви да стреля по тебе.

Изминавам със стъпка-пауза-стъпка последните три метра до Сет, закачам с дулото на пушката ластика на чорапогащника и го махам от лицето му с квадратната челюст. Сет Томас, който ще стане Алфа Ромео във Ванкувър, Британска Колумбия. Алфа Ромео, който преди това беше Наш Рамблър, бивш Бъргдорф Гудман, бивш Нийман Маркърс, бивш Сакс Пето Авеню, бивш Кристиан Диор^[3].

Сет Томас, който много преди това се казваше Манъс Кели, моят годеник от рекламата. Не можех да ви го кажа досега, защото искам да разберете какво чувствах, когато открих това. В сърцето си. Годеникът ми искаше да ме убие. Макар и да е такъв задник, аз обичах Манъс. Все още обичам Сет. Нож, срязва ме като нож, и открих, че въпреки всичко случило се аз все още притежавах безкраен неначенат потенциал да бъда наранявана.

От тази нощ нататък ние потеглихме заедно на път и един ден Манъс Кели щеше да стане Сет Томас. Междувременно в Санта Барбара и Сан Франциско, в Лос Анджелис и Рино, Бойси и Солт Лейк Сити Манъс беше други мъже. Между онази нощ и сега, днешната вечер, когато лежа в леглото в Сиатъл, все още влюбена в него, Сет беше Ланс Корпорал и Чейз Манхатън. Беше Доу Корнинг, Хералд Трибюн и Морис Код^[4].

Всичко това — с любезното съдействие на Проекта за реинкарнация на свидетели „Бранди Александър“, както тя го нарича.

Различни имена — но всички тези мъже започнаха като Манъс Опитващ-се-да-ме-убие.

Различни мъже, но винаги с все същата хубост на специалния агент на нравствената полиция. Същите електриковосини очи. „Не стреляй“, „Да се поразходим с лодка“ — гласът е един и същ. Различни прически, но неизменно все същата гъста черна коса на секси пес.

Сет Томас е Манъс. Манъс ме мамеше с Еви, но аз все още толкова го обичам, че бих скрила в храната му всякакво количество свързани естрогени. Толкова много, че съм готова на всичко, за да го унищожа.

Ще си помислите, че би трябвало да съм по-умна след... колко бяха? Хиляда и шестстотин кредита от колежа. Трябваше да съм по-

умна. Вече да съм станала лекар.

Извинявай, мамо. Извинявай, Господи.

Минете към това как се чувствам глупачка, такава глупачка, докато се опитвам да крепя слушалката на един от златните саксофони телефони на Еви до ухото си. Бранди Александър, създаващата неудобства кралица, не фигурира в телефонния указател. Знам, само че живее в центъра, в хотел „Конгрес“, в ъглов апартамент заедно с три съквартирантки.

Кити Литър.

Софонда Питърс.

И Жизнерадостната Вивиен Вавейн^[5].

Известни също и като Сестри Риа, трима травестити, обожаващи квалитетната кралица делукс, които обаче са готови да се избият за още малко пространство в гардероба. Кралица Бранди ми каза само толкова.

Трябва да говоря с Бранди, но се обаждам на нашите. Междувременно съм заключила своя годеник убиец в гардероба и докато го напъхвам вътре, виждам още мои прекрасни дрехи, но до една разтеглени с три размера. Бях вложила в тези дрехи всичко спечелено от мен до последното пени. След всичко това имах нужда да се обадя на някого.

С толкова много струпали се причини нямаше начин да се върна и да си легна. Затова се обаждам и обаждането ми преминава над планини и пустини и стига до баща ми, който вдига слушалката си. И аз, с най-добрия си вентрилоквистки глас, като избягвам съгласните, за чието произнасяне челюстта е действително необходима, му казвам:

— Нгзз ссгм дждгдра тхе. Тхе ллги ссйе, тнттка? Ггграей!

Телефонът вече не ми е приятел.

А баща ми казва:

— Моля, не затваряйте. Ще извикам жена ми.

А после подвиква встрани от слушалката:

— Лесли, събуди се! Най-последно ни тормозят по телефона!

И майка ми отвърща някъде отдалеч:

— Изобщо не разговаряй с тях. Кажи им, че обичахме и милеехме за своето хомосексуално дете.

Там е среднощ. Трябва да са си легнали.

— Ннгг. Тсччахххй — казвам. — Ишшшкнгг ддг ггнориттм.
Ишшшкнгг ддг ггноригтм!

— Ето — казва баща ми, а гласът му се отдалечава. — Лесли, дай им да разберат!

Златната саксофонна слушалка е тежка и театрална — декор, все едно на това обаждане му трябва и още драматизъм. Сет се провиква от гардероба:

— Моля те, не викай полиция, преди да си говорила с Еви!

После от телефона се чува:

— Ало?

Майка ми е.

— Светът е достатъчно голям, можем да се обичаме — казва тя. — В Божието сърце има място за всички негови чада. Гейове, лесбийки, бисексуални и транссексуални. И аналното съвкупление също е любов.

Тя продължава:

— Долавям в гласа ви много болка. Искам да ви помогна да се справите с тези проблеми.

А Сет се провиква:

— Нямахте да те убия! Дойдох тук, за да се срещна с Еви заради онова, което тя ти причини. Само се опитвах да се защитя!

По телефона, на два часа път с кола оттук, се чува шуртенето на тоалетното казанче, а после гласът на баща ми:

— Още ли говориш с онези ненормалници?

А майка ми:

— Толкова е вълнуващо! Стори ми се, че единият от тях каза, че ще ни убие!

А Сет крещи:

— Еви стреля по тебе!

После в слушалката се разнася гласът на баща ми — реве толкова силно, че я дръпвам от ухото си. Той казва:

— Вие, вие трябваше да умрете! Вие убихте сина ми, извратеняци проклети!

А Сет крещи:

— Това с Еви беше само секс!

Все едно мен изобщо ме няма в стаята — май трябва просто да дам телефона на Сет.

Сет казва:

— Моля те, не си помисляй дори и за минутка, че бих могъл да те намушкам, докато спиш!

А баща ми крещи по телефона:

— Ти само опитай, господинчо. Тук имам пушка и я държа заредена до мен, денонощно. Няма да ви позволим да ни измъчвате повече! — крещи той. — Горди сме, че сме родители на мъртъв хомосексуален син!

А Сет крещи:

— Моля те, просто затвори телефона!

И аз отговарям:

— Тхтагк! Кшаккй!

Но баща ми затваря телефона.

Списъкът ми на хората, които могат да ме спасят, се изчерпва единствено с мен. Не с най-добрата ми приятелка. Нито с бившето ми гадже. Нито с докторите или монахините. Може би полицията, но все още не. Не е дошъл моментът да увием цялата тази бъркотия в спретнат законов пакет и да продължа нататък с половинчатия си живот. Грозна и невидима завинаги, да събирам парчетата.

Нещата все още са объркани, на вили и могили са, но аз не съм готова да ги подреда. Зоната ми на утешение се уголемяваше с всяка минута. Прагът ми за драматизъм беше готов да гръмне. Трябваше да продължа да блъскам черупката отвътре. Сякаш можех да направя всичко, а едва започвах.

Пушката ми беше заредена и бях взела първия си заложник.

[1] Американска актриса от унгарски произход, символ на класическата кичозна блондинка. — Б.пр. ↑

[2] tres (фр.) — твърде — Б.пр. ↑

[3] „Бъргдорф Гудман“, „Нийман Маркъс“, „Сакс Пето Авеню“ са големи магазини за луксозни стоки в САЩ — Б.ред. ↑

[4] Lance corporal — войник, изпълняващ длъжността на ефрейтор. „Доу Корнинг“ — компания, произвеждаща силиконови продукти, замесена в скандал с произведени от нея силиконови импланти за гърди. „Морис Код“ — официалното издание за персонала

на летище „Морис фийлд“, изиграло важна роля в американското участие във Втората световна война. — Б.пр. ↑

[5] Имената могат да се преведат приблизително като „Котило котенца“, „Любителка на пишки“ и „Суетница“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Върнете се към последния път в живота ми, когато си отидох вкъщи да видя родителите си. Беше последният ми рожден ден преди злополуката. Тъй като Шейн все още беше мъртъв, не очаквах подаръци. Не очаквам торта. Този последен път си отивам вкъщи само за да ги видя — нашите. Тогава все още имам уста и идеята да духам свещички не ме хвърля в такава безизходица.

Къщата, кафявият диван във всекидневната и креслата — всичко си е все същото, само дето баща ми е облепил с големи хиксове от изолирбанд отвътре стъклата на всички прозорци. Колата на мама не е паркирана отпред, където я държат обикновено. Заключена е в гаража. На входната врата е монтирано тежко резе, което не си спомням отпреди. На портата има голяма табела „Зло куче“ и по-малка табела, че къщата е оборудвана с алармена система.

Когато пристигам вкъщи, мама ми маха да влизам бързо и ми казва:

— Не се приближавай до прозорците, Бучице. Тази година престъпленията от омраза са се увеличили с шейсет и седем процента в сравнение с миналата.

Тя казва:

— След като се стъмни, опитай се да внимаваш сянката ти да не пада върху щорите и да не се вижда отвън.

Тя готви вечерята на светлината на фенерче. Когато аз отворя фурната или хладилника, тя веднага се паникьосва, изблъсква ме с тяло и затваря вратичката.

— Заради лампата вътре — пояснява тя. — Антигей насилието се е увеличило с над сто процента за последните пет години.

Баща ми се прибира и паркира колата половин пряка по-нататък. Ключовете му тракат по новото резе, докато мама стои като истукан на кухненската врата и ме задържа. Ключовете престават да тракат и баща ми почуква на вратата — три пъти бързо и после два пъти бавно.

— Той чука така — казва мама, — но все пак погледни през шпионката.

Баща ми влиза, като се оглежда нащрек през рамо към тъмната улица. Минава кола и той казва:

— Ромео Танго фокстрот, шест-седем четири. Бързо, запиши го.

Мама го записва в бележника до телефона.

— Марка? — пита тя. — Модел?

— Меркурий, син — казва той. — Самур.

— Внесено е в протокола — казва мама.

Казвам им, че май пресилват нещата.

И баща ми отвърща:

— Не омаловажавай тормоза, на който сме подложени.

Минете към това колко голяма грешка беше да се прибера вкъщи. Минете как Шейн би трябвало да види това — колко са се смахнали нашите. Баща ми изключва лампата във всекидневната, която включих. Завесите на витражния прозорец са дръпнати и забодени с карфици по средата. Те знаят коя мебел къде стои в тъмното, но аз се блъскам във всеки стол и ръб на маса. Събарям на пода бонбониера — тряс, и майка ми изпищява и се просва на кухненския линолеум.

Баща ми излиза иззад канапето, зад което клечеше, и казва:

— Не трябва да придиряш на майка ти. Очакваме всеки ден да ни нападнат.

Мама крещи от кухнята:

— Камък ли беше? Нещо гори ли?

А баща ми се провиква:

— Не натискай копчето на алармата, Лесли. Още една фалшива тревога и ще трябва да започнем да си плащаме за тях.

Сега разбирам защо са сложили фарове на прахосмукачките. Първо събирам счупени стъкла в тъмна тъмница. После питам баща си за бинтове. Стоя и не помръдвам с порязаната ръка на сърцето и чакам. Баща ми излиза от тъмното и носи спирт и бинтове.

— Ние сме във война — казва той. — Всички ние от риплигите.

РИПЛИГ. Родители и приятели на лесбийки и гейове. Знам, знам, знам. Благодаря ти, Шейн.

Казвам:

— Че вие дори нямате право да членувате в РИПЛИГ. Вашият син гей е мъртъв, така че той не се брои. — Това звучи доста

оскърбително, но аз кървя! — Извинявайте — казвам.

Бинтовете са стегнати, а спиртът смъди в тъмното. Баща ми казва:

— Семейство Уилсън сложиха емблема на РИГТЛИГ в двора си. Две вечери по-късно някой влязъл с кола в двора им и сгазил всичко.

Нашите нямат емблема на РИПЛИГ.

— Махнахме нашата — казва баща ми. — Майка ти има залепен стикер на РИПЛИГ на бронята, затова държим колата ѝ в гаража. Нашата гордост от брат ти ни изкара на първа страница.

Майка ми се обажда от тъмното:

— Не забравяй за семейство Бранфорд. Подхвърлиха горящ плик с кучешки лайна на верандата им. Те спели — цялата им къща е можело да изгори само защото закачили дъгоцветно знаме на РИПЛИГ в задния си двор — разказва мама. — Даже не в предния двор, а в задния!

— Омразата — казва баща ми — е навсякъде около нас, Бучице. Знаеш ли го?

— Хайде, войници — казва мама. — Време е за хапване.

За вечеря има някакво ястие от готварската книга на РИПЛИГ. Вкусно е, но само Господ знае как изглежда. На два пъти си събарям чашата в тъмното. Посипвам скута си със сол. Колчем си отворя устата, нашите ми шъткат. Мама пита:

— Чу ли нещо? Това отвън ли беше?

Питам шепнешком дали си спомнят какъв ден е утре. Само да проверя дали си спомнят под цялото това напрежение. Не че очаквам торта, свещички и подарък.

— Утре — казва татко. — Разбира се, че знаем. Тъкмо затова сме се изнервили като котараци.

— Искахме да поговорим с теб за утрешния ден — казва мама. — Знаем какви чувства храниш все още към брат си и мислим, че ще е хубаво за теб, ако излезеш с нашата група на парада.

Минете към поредното смахнато, гнусно разочарование, очертаващо се на хоризонта.

Минете на това как съм пометена от тяхната огромна компенсация, огромното им покаяние за това как преди толкова много години баща ми крещеше:

— Не знаем какви срамни болести влачиш в тая къща, господинчо, но тази нощ си намери друго място да спиш!

Те наричат това строга любов.

Това става на същата маса в трапезарията, на която мама каза на Шейн:

— Днес се обадиха от кабинета на доктор Питърсън. — И после ми нареди: — Върви в стаята си да почетеш, млада госпожице.

И на луната можех да отида, и пак щях да чуя крясъците им.

Шейн и нашите бяха в трапезарията, а аз — зад вратата на спалнята си. Дрехите ми, повечето от дрехите ми за училище, бяха проснати навън да съхнат. Вътре баща ми каза:

— Господинчо, това твоето не е ангина и искаме да знаем къде си хойкал и какви си ги вършил!

— Ако бяха наркотици, все щяхме да го понесем — каза мама.

Шейн не каза и думица. Лицето му все още беше лъскаво и изрязано от белези.

— Тийнейджърска бременност — казва мама, — и това щяхме да понесем.

Нито думица.

— Доктор Питърсън — продължи тя. — Той каза, че има само един-единствен начин да се заразиш с тази болест в гърлото, но аз му казах: не, не нашето дете. Не ти, Шейн.

Баща ми се обади:

— Обадохме се на треньора Лъдлоу и той каза, че си зарязал баскетбола преди два месеца.

— Утре трябва да отидеш в общинския здравен отдел — каза мама.

— А довечера — додаде татко — да те няма тук.

Баща ни.

Тези същите хора, които са толкова добри, мили и грижовни и сега го вземат толкова навътре, тези същите хора, намерили себе си и личното си удовлетворение в битката на предната линия за равенство, лично достойнство и равни права за мъртвия им син — това са същите хора, които чух да крещат през вратата на спалнята ми:

— Не знаем какви срамни болести влачиш в тази къща, господинчо, но довечера си намери друго място да спиш.

Спомням си как исках да изляза да си събера дрехите, да ги изгладя, да ги сгъна и да ги прибера.

Дай ми някакво чувство за контрол.

Светкавица.

Спомням си как входната врата просто се отвори и затвори — не се затръшна. Лампата в стаята ми светеше и виждах само отражението си в прозореца. Когато я угасих, видях Шейн, застанал точно пред прозореца. Гледаше ме. Лицето му беше цялото накълцано и обезобразено като във филм на ужасите, тъмно и твърдо от гръмналия лак за коса.

Дай ми ужас.

Светкавица.

Доколкото знаех, той никога не беше пушил, но запали клечка и я поднесе към цигарата в устата си. После почука на прозореца.

— Хей, пусни ме да вляза — каза той.

Дай ми отричане.

— Хей, студено е — каза той.

Дай ми пренебрежение.

Запалих лампата в спалнята и вече виждах само себе си в прозореца. После дръпнах пердетата. Никога повече не видях Шейн.

Тази вечер с угасените лампи, с дръпнатите завеси и заключената врата, когато Шейн го няма и е останал само призракът му, аз питам:

— Какъв парад?

И татко отговаря:

— Ще демонстрираме с РИПЛИГ.

И искали и аз да демонстрирам с тях. Искали да седя тук в тъмното и да се преструвам, че се крием от външния свят. Някакъв изпълнен с омраза непознат щял да ни нападне в нощта. Някаква извънземна смъртоносна полова болест. Харесва им да мислят, че ги е страх от някакъв хомофоб фанатик. Те за нищичко не са виновни. Искат да мисля, че аз трябва да изкупвам нещо.

Не аз изхвърлих онзи флакон с лак за коса. Аз само угасих лампите в спалнята. После в далечината завиха пожарни. Зад пердетата ми заиграха оранжеви отблясъци и когато станах да погледна какво става, видях как дрехите ми за училище горят. Увиснали сухи на въжето за пране, добре проветрени. Рокли, пуловери,

панталони и блузи — всички те пламтяха и се разпадаха по вятъра. Само за няколко секунди всичко, което обичах, изчезна.

Светкавица.

Минете няколко години напред, когато вече съм пораснала и се изнасям от вкъщи. Дай ми ново начало.

Минете към една нощ, когато някой се обажда от уличен телефон и пита нашите дали те са родителите на Шейн Макфарланд. Нашите отговарят: „Може би“. Човекът не казва къде, но им съобщава, че Шейн е мъртъв.

Един глас отзад казва: „Разкажи им и останалото“.

Трети глас отзад казва — кажи им, че мис Шейн ги мразеше и в гадните черва и че последните й думи бяха: „Това не е свършило още, ни най-малко“. После някой се разсмя.

Преминете към нас, седнали в тъмното с яденето.

Баща ми казва:

— Е, миличка, ще демонстрираш ли с мен и майка ти?

Мама казва:

— Това би означавало толкова много за правата на хомосексуалистите.

Дай ми смелост.

Светкавица.

Дай ми търпимост.

Светкавица.

Дай ми мъдрост.

Светкавица.

Минете на истината. И аз казвам:

— Не.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Върнете се към онзи момент около един часа през нощта в огромната тиха къща на Еви, когато Манъс престава да пищи, а аз най-сетне мога да мисля.

Еви е в Канкун и вероятно очаква полицията да ѝ са обади и да каже: Приятелката, която пазеше къщата ви, изчадието без челюст — ами тя застреля вашето тайно гадже, когато, както предполагаме, той е влязъл с взлом в къщата с касапски нож, и той умря.

Знаете, че Еви в момента е съвсем будна. В някаква мексиканска хотелска стая Еви се опитва да се сети три или четири часа беше часовата разлика между огромната ѝ къща, където аз лежа мъртва, намушкана с нож, и Канкун, където се предполага, че тя е на снимки за каталог. Не че Еви се класира в категорията на най-големите мозъци. Никой не снима каталог в Канкун в разгара на сезона, особено не и с яки каубойки като Еви Котрел.

Но моята смърт открива цял един свят от възможности.

Аз съм невидимият никой, седнала на канапе, тапицирано с бяла дамаска, срещу друго бяло канапе, а помежду им има масичка за кафе, която прилича на голям блок малахит от геоложката лаборатория.

Еви спеше с годеника ми и затова сега мога да ѝ направя всичко.

Във филма, в който някакъв човек изведнъж става невидим — нали знаете, радиационен удар или рецептата на някой луд учен — и си мислите — какво щях да правя аз, ако бях невидим? Например ще вляза в мъжката съблекалня в някоя престижна фитнес зала или още по-добре, в съблекалнята на „Оукланд Райдърс“. Такива работи. Увеличи размаха. Иди в „Тифани“ да крадеш диамантени диадеми и тям подобни.

Какъвто си е тъп, тази вечер Манъс можеше и да ме намушка, като си мисли, че аз съм Еви, че Еви ме е застреляла в тъмното, докато съм спяла в леглото ѝ.

Татко щеше да дойде на погребението ми и да разправя на всички как открай време съм се канела да се върна в колежа и да си

взема дипломата за личен тренъор по фитнес, а после, без съмнение, да постъпя в медицинско училище. Татко, татко, татко, татко, татенце, аз не можех да мина покрай свинския ембрион в лабораторията по биология. Сега аз съм трупът.

Извинявай, мамо. Извинявай, Господи.

Еви ще стои до майка ми до отворения ковчег. Еви ще залита и ще се обляга на Манъс. Нали знаете, тя щеше да намери някаква пълна гротеска, в която да ме облекат в погребалното бюро. И така, Еви прегръща майка ми, Манъс не може да се отдръпне достатъчно бързо от отворения ковчег, а аз лежа в тоя ковчег, тапициран със синьо кадифе като интериора на лимузина линкълн. Разбира се, благодаря ти, Еви, облечена съм в китайско вечерно копнинено кимоно като на конкубина, с цепка отстрани до кръста, с черни мрежести чорапи и червен китайски дракон, избродиран в областта на ханша и гърдите.

И червени обувки с високи токове. И без долна челюст.

Разбира се, Еви казва на мама:

— Тя винаги е обичала тази рокля. Любимото ѝ кимоно. — И каквато си е чувствителна, ще допълни: — Сигурно и на вас ви харесва.

Ще ми се да убия Еви.

Бих платила на змиите да я ухапят.

Еви ще е облечена с малка черна коктейлна рокля със сатенена пола с асиметричен подгъв и корсаж без презрамки от Рей Кавакубо. Раменете и ръкавите ще са от прозрачен черен шифон. Еви, нали я знаете, че има бижута — големи смарагди за нейните прекалено зелени очи и резервни аксесоари в голямата ѝ черна чанта-портмоне, за да може да отиде по-късно с тази рокля на танци.

Мразя Еви.

Колкото до мен, аз гния, след като са ми източили кръвта, в тоя курвенски парцал тип Сузи Уонг^[1] Токийската роза, а там, където той ми е бил широк, са закопчали всичко излишно с карфици зад гърба ми.

Изглеждам като лайно, мъртва.

Като мъртво лайно.

Бих намушкала Еви още сега по телефона.

Не, наистина — бих казала на госпожа Котрел, докато полагаме урната с Еви в семейна гробница нейде в Пълен ужас, Тексас. Еви наистина искаше да я кремират.

А аз ще си облека за погребението на Еви впита като турникет черна кожена минирокля от Джани Версаче с метри и метри черни копринени ръкавици, надиплени по ръцете ми. Ще седя до Манъс отзад на голямата черна катафалка „Кадилак“ с шапка от Кристиан Лакроа колкото колело на каруца с черен воал, която после можеш да махнеш и да отидеш на някой тузарски предварителен оглед на търг, продажба на недвижими имоти или нещо такова, а после на обяд.

Еви — Еви ще е пръст. Добре де, пепел.

Сама в нейната всекидневна, аз вземам кристална табакера от подобната на малахитов блок маса и мятам това малко съкровище по тухлите на камината. То се разбива и навсякъде се пръскат цигари и кибритени клечки.

Каквото съм си буржоазно мъртво момиче, изведнъж ми се прищява да не съм го правила, коленича долу и почвам да събирам разхвърляното. Стъклата и цигарите. Само Еви... табакера. Съвсем от предишното поколение!

И кибрит.

Нещо ме бодва по пръста — порязала съм се на парче стъкло, толкова тънко и прозрачно, че е невидимо.

О, това е поразително.

Чак когато кръвта бликва и очертава стъкълцето в червено, чак тогава виждам какво ме е порязало. Кръвта по стъклото, което изваждам, е моята. Моята кръв по кибритче.

Не, госпожо Котрел. Не, наистина, Еви искаше да я кремират.

Зарязвам неразборията, която направих, и тичам, като изцапвам с кръв електрическите ключове и лампи, докато ги гася. Притичвам покрай гардероба и Манъс крещи отвътре: „Моля те!“, но аз съм намислила нещо твърде вълнуващо.

Гася лампите на целия първи етаж, а Манъс вика — трябвало да отиде до тоалетната, вика. „Моля те“.

Огромното плантаторско имение на Еви с големите колони отпред тъне в мрак, докато опипом се връщам в трапезарията. Напипвам касата на вратата и преброявам десет бавни слепи крачки по персийския килим към масата в трапезарията с дантелената покривка.

Запалвам клечка. Запалвам една от свещите в големия сребърен свещник.

Добре, като извадено от готически роман е, но аз запалвам всичките пет свеци в сребърния свещник, толкова тежък, че се налага да го вдигна и с двете ръце.

Все така облечена в сатенения пенъоар и халата с щраусови пера, аз съм призракът на прекрасно мъртво момиче и нося свещника нагоре по дългото вито стълбище на Еви. Нагоре, покрай всички маслени картини, после по коридора на втория етаж. В главната спалня прекрасното момиче призрак в осветения от свеци сатен отваря гардеробите и шкафовете, пълни с негови собствени дрехи, развлечени до смърт от злата великанка Еви Котрел. Изтерзаните тела на рокли и пуловери, на рокли и панталони, на рокли, джинси, тоалети, обувки и рокли, почти всичко осакатено, безформено и умоляващо да прекратиш мъките му.

Фотографът в ума ми казва: Дай ми гняв.

Светкавица.

Дай ми отмъщение.

Светкавица.

Дай ми пълно и окончателно справедливо възмездие.

Светкавица.

Аз — вече мъртвият призрак, несъществуващото, невидимо нищо, в което съм се превърнала, което има пълно право на това, размахвам свещника покрай всичкия този плат и:

Светкавица.

Това тук е огромният моден пъкъл на Еви.

Което е поразително.

Което е просто твърде забавно! Пробвам със завивката — старинна завивка от белгийска дантела, и тя лумва.

Завесите — тежките завеси от зелено кадифе на госпожица Еви — лумват.

Абажурите лумват.

Чудо голямо. Шифонът, с който съм облечена, също гори. Пляскам се по тлеещите пера и се оттеглям от Евината главна спалня — модна пещ в коридора на втория етаж.

Има още десет спални и няколко бани и аз минавам от стая в стая. Хавлиите горят. Пъкъл в банята! Шанел номер пет — гори. Маслени картини със състезателни коне и мъртви фазани горят. Персийските килими репродукции горят. Лошо подредените сухи

цветя на Еви се превръщат в малки пъкълчета по масите. Ех, че сладурско! Куклата Кати Кейти на Еви се стапя, после пламва. Колекцията на Еви от големи карнавални меки играчки — Кути, Пучи, Пам-Пам, г-н Бънитс, Чучи, Пу Пу и Рингър — се превръща в плюшено всесъжение. Твърде сладко. Твърде безценно.

Връщам се в банята и грабвам едно от малкото неща, което не гори.

Шишенце валиум.

Слизам по голямото вито стълбище. Когато Манъс е влязъл да ме убие, е оставил отворена входната врата и пъкълът на втория етаж всмуква нагоре по стълбите около мен свеж полъх на нощен въздух. Полъхът угася свещите ми. Сега единствената светлина е пъкълът, гигантска печка, която ми се усмихва — на мен, която се пържа, увита в единайсет билки и подправки^[2] от опърлен шифон.

Имам чувството, че току-що съм спечелила някоя голяма престижна награда за постижението на живота си.

Все едно, ето я Мис Америка.

Слезте долу.

А този вид внимание аз все още го обичам.

Зад вратата на шкафа Манъс хленчи как подушвал дим и моля те, моля те, моля те, не позволявай да умре. Все едно точно сега би могло да ми пука.

Не, наистина, Манъс искаше да го кремират.

Пиша в бележника до телефона:

Ще отворя вратата след минута, но пушката още е у мен.

Преди това ще пъкна под вратата валиум — изгълтай го.

Направи го или ще те убия.

И пъкна бележката под вратата.

Излизаме и отиваме в колата му, паркирана отпред. Ще го отведе оттук. Той ще прави всичко, което аз поискам, или където и да попаднем, ще съобщя на полицията, че е влязъл с взлом в къщата. Запалил е пожара и е използвал пушката, за да ме отвлече. Ще издрънкам всичко за Манъс и Еви и гнусната им любовна афера.

Думата „любов“ има вкус на ушна кал, когато мисля за Манъс и Еви.

Тръсвам вратата на шкафа с приклада и пушката стреля. Още два сантиметра, и щях да съм мъртва. А ако се проснех мъртва пред

заклучената врата, Манъс щеше да изгори.

— Да — вреци Манъс. — Всичко ще направя! Само, моля те, не ме оставяй да изгоря и не ме застрелвай. Всичко ще направя — само отвори!

Напъхвам изсипаните хапчета валиум с обувката си под вратата на шкафа. С насочена пушка отключвам вратата и отстъпвам назад. На светлината от пожара горе се вижда как къщата се пълни с дим. Манъс се олюлява и излиза навън с опулени електриковосини очи и вдигнати горе ръце и аз го подкарвам към колата му с дуло, опряно в гърба. Дори и на края на дуло кожата на Манъс е стегната и секси. За по-нататък нямам план. Знам само, че за известно време не искам да се решава нищо. Където и да се озовем накрая, аз просто не искам да се връщам към нормалността.

Заклучвам Манъс в багажника на неговия „Фиат Спайдър“. Хубава кола — колата е хубава, червена, със свален гюрук. Трясвам с приклада по капака на багажника.

Любовният ми товар не откликва с нищо. После се чудя дали още му се пишка.

Хвърлям пушката на предната седалка и се връщам в плантаторския ад на Еви. Във фойето — само дето сега то е комин — вятърът е образувал тунел и студеният въздух влиза през вратата, втурва се в жегата и се издига над мен. Писалището със златния телефон саксофон все още е там. Димът е навсякъде, а хората на сирените детектори за дим, вие толкова силно, че чак боли.

Просто е гадно да карам Еви в Канкун да лежи будна толкова дълго време в очакване на добрата новина.

Затова набирам оставения от нея номер. Сещате се — Еви вдига след първото иззвъняване.

И казва:

— Ало?

Не се чува нищо, освен шумотевицата на всичко сторено от мен — детекторите за дим, пламъците, звъntenето на полилея, когато го лъхне ветрецът. Само това се чува от нейния край на линията.

Еви казва:

— Манъс?

Някъде, може би в трапезарията, таванът се срутва. Искри и живи въглени изригват от вратата на трапезарията и се разсипват по

пода във фоайето.

Еви казва:

— Манъс, не си играй игрички. Ако си ти, казах ти, че не искам да те виждам повече.

И точно тогава:

Тряс.

Половин тон искрящ, блестящ, сияещ в бяло ръчно шлифован австрийски кристал — огромният полилей рухва в средата на фоайето и избухва. Твърде близо.

Още два сантиметра, и щях да съм мъртва.

Как да не се смея. Аз вече съм мъртва.

— Чуй ме, Манъс — казва Еви. — Казах ти да не ми се обаждаш, или ще съобщи на полицията как си вкарал най-добрата ми приятелка в болница без лице. Ясно?

Еви казва:

— Ти просто прекали. Ако се наложи, ще си извадя заповед да не се приближаваш до мен.

На Манъс ли, на Еви ли — не зная на кого да вярвам. Знам само, че перата ми горят.

[1] Сузи Уонг е героиня от романа „Светът на Сузи Уонг“ (1957) от Ричард Мейсън, както и от едноименните пиеса и филм за любовната история между млад англичанин и хонконгска проститутка. — Б. Ред. ↑

[2] Единайсет билки и подправки — толкова фигурират в прочутата „тайна рецепта“ на панировката на КФС. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Върнете се към фотосеанса в едно автомобилно гробище, пълно с мръсни таратайки, където двете с Еви трябва да се катерим по таратайките, облечени с оскъдни бански „Хермаун Мансинг“ — толкова тесни, че трябва да си слагаш отдолу „катерича лентичка“ от лейкопласт, и Еви започва с:

— Обезобразеният ти брат...?

Нито пък фотографът и арт директорът са ми най-любимите.

— Е? — казвам на Еви, като се дупя усърдно.

А фотографът крещи:

— Еви? Това не е нацупена муцунка!

Колкото по-грозни са тоалетите, на толкова по-гадни места позираме, за да изглеждат те добре. Автомобилни гробища. Кланици. Пречиствателни станции. Това е тактиката на грозната булка, когато изглежда добре само при сравнение. На един сеанс за „Индъстри Джинсуеър“ бях убедена, че ще ни накарат да позираме, като целуваме труповете.

Всичките тези брички имат дупки от ръжда с назъбени краища, а аз съм кажи-речи гола и се опитвам да си спомня кога за последен път съм се ваксинирала против тетанус, фотографът сваля обектива и казва:

— Само хабя лентата, момичета, докато не решите да приберете коремите си.

Да бъдеш красива все повече и повече отнемаше огромни усилия. Само буците от бръснача могат да те разплачат. Коламаската за линията на бикините. Когато Еви излезе от колагеновата инжекция на устните, каза, че вече не се страхувала от ада. Следващото по гадост нещо е Манъс да ти дръпне катеричата лентичка, ако не си гладко избръсната.

За ада казах на Еви:

— Утре ще снимаме там.

А сега арт директорът казва:

— Еви, можеш ли да се изкатериш още няколко коли по-нагоре върху купчината? — И това с високи токове, но Еви се катери. Малки кристалчета от предпазно стъкло са разхвърляни навсякъде, където можеш да паднеш.

Еви казва през голямата си долнопробна усмивка:

— Как точно бе обезобразен брат ти?

Истинска усмивка можеш да задържиш само за миг — после остават само зъби.

Арт директорът се приближава с малкото си апликаторче за пяна и ретушира местата по задните ми бузи, където бронзантът се е изтрил.

— Някой изхвърлил флакон с лак за коса в нашия контейнер за изгаряне на отпадъци — казвам. — Шейн гореше боклука и флаконът избухнал.

— Някой? — пита Еви.

И аз казвам:

— Човек би си помислил, че е майка ми — така се разпищя и се опитваше да спре кръвта.

А фотографът казва:

— Момичета, може ли само мъничко да се изправите на пръсти?

Еви казва:

— Флакон с лак за коса, от най-големите? На бас, че му е отнесъл половината лице!

И двете се изправяме на пръсти.

— Не беше толкова зле — казвам аз.

— Чакайте секунда — казва арт директорът. — Краката ви не трябва да са толкова приближени. — После казва: — Разтворете ги по-широко. — А после: — Още малко по-широко, моля. — А после ни подава да държим големи хромирани инструменти.

Моят е поне седем кила.

— Това е чук — казва Еви — и не си го хванала правилно.

— Миличка — казва ѝ фотографът. — Можеш ли да държиш моторната резачка малко по-близо до устата си, моля?

Слънчевите лъчи нагряват метала на колите. Покривите на бричките са продънени от тежестта на струпаните върху тях коли. Това са коли с изкорубени предници, от които някой не се е дръпнал навреме. Коли с назъбени страни, в които са умрели цели семейства.

Сплескани отзад коли със задни седалки, набутани в таблото. Коли отпреди епохата на предпазните колани. Отпреди епохата на въздушните възглавници. Отпреди „Челюстите на живота“^[1]. Отпреди „Бърза помощ“. Коли с дупки около избухналите си резервоари.

— Какво богатство — казва Еви. — Това е мястото, блъсках цял живот, за да го постигна.

Арт директорът казва да даваме и да притискаме гърдите си до колите.

— През цялото време, докато растях — казва Еви, — си мислех, че да си жена... няма да бъде такова разочарование.

Всичко, което някога съм искала, е да съм единствено дете.

Фотографът казва:

— Перфектно!

[1] Инструмент, използван за разрязване на катастрофирани коли, за да се извадят пътниците. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Сестрите Риа — това са трима бели мъже, само кожа и кости, които по цял ден седят в апартамента в хотел „Конгрес“ по найлонови комбинезони, като ту една, ту друга презрамка се смъква. Носят обувки с високи токове и пушат цигари. Кити Литър, Софонда Питърс и Жизнерадостната Вивиен Вавейн — лицата им лъскат от кремове и кремав фондъотен, те слушат онази музика „1–2–3, чачача“, която вече можете да чуете само в асансьора. Косата на сестрите Риа — косата им е къса, пригладена с помада и сплъстена, а от нея стърчат фиби. Прилепнала е плътно по черепите им. Понякога, ако не е лято, върху фибите е нахлупена шапчица за перуки. През повечето време не знаят кой сезон е. Щорите никога не се вдигат, а върху автомата за смяна на плочите са натрупани около дузина от онези чачача албуми.

Всички мебели са руси, както и големият шкаф грамофон на четири крака. С тая стара грамофонна игла можеш ниви да ореш, а металното рамо тежи към кило.

Позволете да ви ги представя:

Кити Литър.

Софонда Питърс.

Жизнерадостната Вивиен Вавейн.

Известни и като Сестрите Риа, когато са на сцената. Те били нейното семейство — каза ми Бранди Александър в кабинета на говорната терапевтка. Не на първата ни среща — не ми го каза тогава, когато плаках и ѝ разказах как съм загубила лицето си. Не беше и втория път — тогава, когато Бранди донесе кошницата, пълна с начини да се скрие фактът, че съм страшилище. Беше един от хилядите пъти, когато се измъквахме, докато бях още в болницата. Срецахме се в кабинета на говорната терапевтка.

— Обикновено — разказва ми Бранди — Кити Литър обезцветява и скубе с пинсета нежеланите косми по лицето си. Тази процедура с неприятните за гледане косми може да окупира банята с

часове, но Кити би носила очилата си „Рей-Бан“ наобратно, толкова обича да гледа отражението си.

Сестрите Риа били създали Бранди такава, каквато е. Бранди дължи всичко на тях.

Бранди заключваше вратата на кабинета и ако някой почука, ние двете имитирахме силно пъшкане при оргазъм. Пищяхме, скимтяхме и удряхме по пода. Плясках с ръце, за да имитирам онзи особен плющящ звук, който всеки познава. Който и да чукаше, бързо-бързо се измиташе.

После продължавахме да се гримираме и да си приказваме.

— Софонда — разказваше ми Бранди, — Софонда Питърс, тя е мозъкът. Така си е. Госпожица Питърс по цял ден бърка с порцелановите си нокти в шайбата на телефона фантазе — звъни на агенти и търговски представители и продава, продава, продава.

Някой почуква на вратата на кабинета. Надавам котешки писък и се шляпвам по бедрото.

Сестрите Риа, разказва ми Бранди — без тях щяла да умре. Когато я намерили — върховната принцеса кралица, тя била дребосък и правела буфосинхрон на аматьорски шоута — пеела „Палечка“.

Косата ѝ, фигурата ѝ, тази кръшна, кръшна походка на Бранди Александър — всичко това измислили сестрите Риа.

Минете към двете пожарни коли, които ме подминават в обратна посока, докато карам по автострадата към центъра на града, далеч от пламтящата къща на Еви. В огледалото за обратно виждане на Манъсовия „Фиат Спайдър“ къщата на Еви прилича на все по-малък и по-малък лагерен огън. Прасковенорозовият подгъв на халата на Еви е затиснат от вратата на колата, а щраусовите пера ме шибат в хладния нощен въздух, струящ покрай предното стъкло на кабриолета.

Като че не усещам друга миризма, освен на дим. Пушката на предната седалка се цели в пода. От моя любовен товар в багажника не се чува и гък.

Останало е едно-единствено място, където мога да отида.

Няма как да се обадя и да помоля телефонистката да звънне на Бранди. Телефонистката няма как да ме разбере и затова пътуваме към центъра, към хотел „Конгрес“.

Върнете се към това, че всичките пари на сестрите Риа идват от една кукла на име Кати Кети. Това е другото, което Бранди ми разказа между имитациите на оргазъм в кабинета на говорната терапевтка. Кукличка — Кати Кети е една от онези трийсетсантиметрови куклички в телесен цвят с невъзможните мерки. Ако беше истинска жена, мерките ѝ щяха да са 120–40–70. Ако беше истинска жена, Кати Кети не би могла да си купи никаква конфекция. Знаете, че сте я виждали тази кукла. Продават я гола в найлонова опаковка за долар, но дрехите ѝ струват цяло състояние — толкова е реалистична. Можете да ѝ купите около четиристотин отделни дрешки, които се смесват и съчетават, за да се получат три изискани тоалета. В това отношение куклата е забележително вярна на живота. Чак тръпки да те побият.

Идеята хрумнала на Софонда Питърс. Тя измислила Кати Кети, изработила прототипа, продала куклата и сключила всички сделки. А Софонда е все едно женена за Кити и Вивиан и има достатъчно пари да изхранва и трите.

Онова, което кара Кати Кети да се продава, е, че тя е говореща кукла, но вместо пружина от гърба ѝ излиза тънка златна верижка. Дърпаш верижката и тя казва:

— Прекрасна рокля — точно така наистина искаш да изглеждаш.

— Сърцето ти е моята пинята^[1].

— Това ли ще облечеш?

— Според мен, ако се срещаме с други хора, това ще се отрази добре на нашата връзка.

— Цункай ме.

И:

— Не пипай косата ми!

Сестрите Риа натрупали пачки. Само малкото болеро на Кати Кети го шият в Камбоджа за десетаче, а тук, в Америка, го продават за шестнайсет долара. И хората дават тези пари.

Минете към това как паркирам фиата с багажник, пълен с любовен товар, на една странична уличка и тръгвам по Бродуей към портиера на хотел „Конгрес“. Аз съм жена с половин лице и влизам в луксозен хотел, един от онези големи, облицовани с полирана теракота хотели дворци, построени преди сто години, където портиерите са

облечени с фракове със златни еполети на раменете. Аз съм облечена с пеньоар и халат. Без воали. Половината халат е сдъвкан от вратата на колата и се е влачил по автострадата последните трийсет километра. Щраусовите пера миришат на дим, а аз се опитвам да запазя в дълбока тайна пушката, която съм тикнала като патерица под мишница.

Да, а освен това съм загубила едната си обувка — чехъла с висок ток.

Портиерът във фрак дори не ме поглежда. Да, а косата ми... виждам отражението ѝ в голямата месингова табела, на която пише „Хотел Конгрес“. Хладният нощен вятър е превърнал глазурената ми фризура в сплъстени валма.

Минете към мен на рецепцията на хотел „Конгрес“, където се опитвам да гледам съблазнително. Казват, че първото нещо, което хората забелязвали в теб, били очите. Привличам вниманието на вероятно нощния администратор, пиколото, управителя и някакъв служител. Първите впечатления са толкова важни. Сигурно е заради начина, по който съм облечена, или заради пушката. Като използвам дупката на върха на гърлото си, висящия оттам език и всички белези около него, произнасям:

— Тррррссгя ддн чшшвгг.

Всички са направо вцепенени от съблазнителния ми поглед.

Не знам как стана, но в този момент пушката се оказа на бюрото, прицелена в никого конкретно.

Управителят се приближава, облечен в морскосиния блейзър с месинговата табелка, на която пише „Г-н Бакстър“, и казва:

— Можем да ви дадем всички пари в чекмеджето, но никой тук не може да отвори сейфа в офиса.

Пушката на бюрото се прицелва право в табелката „Г-н Бакстър“ — факт, който не минава незабелязано. Щраквам с пръсти и му посочвам да ми даде лист хартия. Пиша с химикалката, прикрепена с верижка към бюрото:

В кой апартамент са сестрите Риа? Не ме карайте да чукам по всички врати на петнайсетия етаж посред нощ.

— Апартамент 15-Г — казва г-н Бакстър. И двете му ръце са пълни с банкноти, които аз не искам, протегнати към мен над бюрото.

— Асансьорите — осведомява ме той — са отдясно.

Върнете се към това как станах Дейзи Сейнт Пейшънс в първия ден, когато поседяхме заедно с Бранди. Денят на замразената пуйка, след като цяло лято чаках някой да ме попита какво се е случило е лицето ми и когато разказах на Бранди всичко.

Бранди — тогава, първия път, след като ме настани на стола, все още затоплен от задника ѝ, и заключи вратата на кабинета — ми даде име от моето бъдеще. Нарече ме Дейзи Сейнт Пейшънс и така и не пожела да разбере с какво име съм влязла през вратата. Аз бях законната наследница на международната модна къща „Сейнт Пейшънс“.

Бранди говореше ли говореше. Свършваше ни въздухът — толкова много говореше, и като казвам „нас“, не говоря само за Бранди и мен. Говоря за света. На света му свършваше въздухът — толкова много говореше Бранди. Амазонският басейн просто не можеше да ѝ намогне.

— Коя си ти, миг след миг — каза Бранди, — е просто една история.

Онова, което ми трябваше, беше нова история.

— Нека да направя за тебе онова, което направиха за мен сестрите Риа — каза Бранди.

Дай ми кураж.

Светкавица.

Дай ми сърце.

Светкавица.

* * *

Така че се върнете към момента, в който аз съм Дейзи Сейнт Пейшънс и се изкачвам с онзи асансьор, и Дейзи Сейнт Пейшънс тръгва по широкия, застлан с килими коридор към апартамент 15-Г. Дейзи чука на вратата и никой не отговаря. През вратата се чува чача музиката.

Вратата се отваря една педя, но веригата не е свалена и тя спира.

В пролуката се появяват три бели лица едно над друго — Кити Литър, Софонда Питърс и Жизнерадостната Вивиен Вавейн. Лицата

им лъскат от крем. Късите им тъмни коси са пригладени с фиби и шапчици за перуки.

Сестрите Риа.

Не знам коя, коя е.

Травеститският тотемен стълб в пролуката на вратата казва:

— Не ни отнемай върховната кралица.

— Тя е целият ни живот.

— Тя още не е завършена. Не сме приключили и половината работа, толкова много ни предстои да извършим по нея.

Показвам им само за миг, през мрежестия розов шифон, пушката и вратата се затръшва.

Оттатък се чува как свалят веригата. После вратата се отваря докрай.

Минете към момента, когато една късна нощ пътуваме между Нейде-никъде, щата Уайоминг, и Кой-го-знай-къде, щата Монтана, когато Сет казва, че когато се раждаш, това превръща родителите ти в Господ. Ти им дължиш живота си, а те могат да те контролират.

— После пубертетът те превръща в сатана — казва той — само защото искаш нещо по-добро.

Върнете се вътре в апартамент 15-Г с блондинската мебелировка, боса нова, чача музиката и цигарения дим. Сестрите Риа хвърчат насам-натам по найлонови комбинезони, ту една, ту друга презрамка се смъква. Не ми остава нищо друго, освен да се прицелвам с пушката.

— Ние знаем коя си, Дейзи Сейнт Пейшънс — казва една от тях, докато пали цигара. — С това лице, ти си единственото, за което говори Бранди напоследък.

Из цялата стая са разпръснати онези големи преголеми пепелници от напръскано стъкло от 1959 г., толкова огромни, че ти се налага да ги празниш на две години веднъж.

Тази с цигарата ми подава издължената си длан с порцеланови нокти и казва:

— Аз съм Пай Риа.

— Аз съм Диа Риа — казва другата, до стереоуредбата.

Тази с цигарата, Пай Риа, казва:

— Това са сценичните ни имена. — Тя посочва третата Риа, седнала на канапето, която яде китайска храна от картонена опаковка. — А това — казва тя и посочва, — тази Госпожица Плюска-и-Трупа-Тлъстини, нея можеш да наричаш Гоно Риа^[2].

С уста, пълна с неща, които не стават за гледане, Гоно Риа казва:
— Пределно очарована съм!

Пай Риа, като пъха цигарата си навсякъде, но не и в устата си, казва:

— Кралицата просто няма нужда от твоите проблеми — не и тази вечер. Ние сме цялото семейство, нужно на Момичето номер едно.

Върху стереоуредбата има снимка в сребърна рамка на момиче, красиво момиче на хартиен фон, което се усмихва на невидима камера, а невидимият фотограф му нарежда:

Дай ми страст.

Светкавица.

Дай ми радост.

Светкавица.

Дий ми младост, енергичност, невинност, красота.

Светни вица.

— Първото семейство на Бранди, семейството й ПО рождение, не я искаше, и затова я осиновихме — качва Дий Риа. Сочейки с дългия си пръст усмихнатата снимка върху блондинската уредба, тя додава: — Нейното рождено семейство я мисли за мъртва.

Върнете се тогава, когато имах лице и се снимах във фотосесия за корицата на списание „Облекло за мацки“.

Върнете се в апартамент 15-Г — снимката върху уредбата съм аз, моята корица, корицата на „Облекло за мацки“ в рамка, а Дия Риа ме сочи с пръст.

Върнете се при нас в кабинета на говорната терапевтка. Вратата е заключена, а Бранди обяснява какъв късмет е имала, че сестрите Риа са я намерили. Не всеки получава втори шанс да се роди пак и да бъде отгледан втори път, но този път от семейство, което го обича.

— Кити Литър, Софонда и Вивиен — казва Бранди. — Всичко дължа на тях.

Върнете се в апартамент 15-Г. Гоно Риа размахва пръчиците към мен и казва:

— Не се и опитвай да ни я отнемеш. Още не сме приключили с нея.

— Ако Бранди тръгне с тебе — казва Пай Риа, — тогава сама да си плаща за свързаните естрогени. И за вагинопластиката. И за лабиопластиката. Да не говорим за скротумната електролиза.

На снимката върху уредбата, на усмихнатото глуповато лице в сребърна рамка, Диа Риа казва:

— Никое от тези неща не е евтино.

Диа Риа взема снимката и ми я подава — моето минало ме гледа в очите — и казва:

— Ето така искаше да изглежда Бранди, като своята кучка сестра. Това беше преди две години, преди да си направи лазерната операция за изтъняване на гласните струни и изрязването на трахеята. Преместиха скалпа ѝ с три сантиметра напред, за да стане линията на косата ѝ каквато трябва. Платихме за операцията на лицето, за да се отърве от изпъкналите кости над очите, каквито имаше госпожица Мъжкарана. Платихме за оформянето на челюстта и за феминизацията на челото.

— И — обажда се Гоно Риа с уста, пълна с предъвкана китайска храна — всеки път, когато тя се прибираше от болницата със счупено и пренаправено чело или адамова ябълка, изрязана напълно като на дама, кой, мислиш, се грижеше за нея през тези две години?

Минете към нашите, които спят в леглото си през планини и пустини отгук. Минете към тях и техния телефон и когато преди години някакъв луд, пищящ, отвратителен извратеняк им се обади и

изкрещя, че синът им е мъртъв. Синът, когото те не искаха — Шейн, беше умрял от СПИН и този мъж не искаше да каже къде и кога — а после се изсмя и затвори.

Минете пак вътре в апартамент 15-Г, където Диа Риа размахва пред лицето ми моя стара снимка и казва:

— Ето как искаше да изглежда тя. И след десетки хиляди долари от Кати Кети по-късно, ето как изглежда.

Гоно Риа додава:

— По дяволите. Бранди изглежда по-добре.

— Ние сме хората, които обичат Бранди Александър — казва Пай Риа.

— Но ти си онази, която тя обича, защото имаш нужда от нея — казва Диа Риа.

Гоно Риа казва:

— Онзи, когото обичаш, и онзи, който те обича, никога, никога не са един и същи човек. Бранди ще ни изостави, ако смята, че ти имаш нужда от нея — но и ние имаме нужда от нея.

Този, когото обичам, е заключен навън в един багажник, със стомах, натъпкан с валиум, и се чудя дали все още му се пишка. Брат ми, когото мразя, възкръсна от мъртвите. Смъртта на Шейн беше прекалено хубаво нещо, за да бъде истина.

Първо избухналият флакон с лак не го уби.

А сега дори и смъртоносният вирус на СПИН не можа да ми помогне.

Брат ми не е нищо друго, освен едно гадно горчиво разочарование след друго.

Някъде се чува как се отваря и затваря врата, после още една, после се отваря друга врата и ето ви я Бранди, която казва „Дейзи, миличка“, и пристъпва в дима и чача музиката, облечена в невероятен пътен костюм тип „Първа дама“ на Бил Блас^[3] от плътен тъмнозелен плат, поръбен с бял кант, със зелени обувки на висок ток и много шик зелена чантичка. На главата си носи еконекоректни изискани пера от зелен папагал от дъждовните гори, превърнати в шапка. И Бранди казва:

— Дейзи, миличка, не се цели с пушка в любимите ми хора.

Всяка от едрите, обкичени с пръстени длани стиска шикозна кремава пътна чанта.

— Хайде някой да ни помогне. Това са само кралските хормони — казва тя. — Дрехите ми са в другата стая.

Тя се обръща към Софонда:

— Госпожице Пай Риа, трябва да тръгвам.

На Кити казва:

— Госпожице Диа Риа, засега съм направила всичко, на което съм способна. Направихме изместването на скалпа напред, корекцията на веждите и на очните дъги. Изрязахме адамовата ябълка, оправихме контурите на носа и челюстта, корекцията на челото...

Все едно по някакво чудо не съм познала стария си обезобразен брат.

На Вивиен Бранди казва:

— Госпожице Гоно Риа, останали са ми още няколко месеца подготовка в реалния живот и няма да ги прекарам завряна в този апартамент.

Минете към това как потегляме с фиата, претоварен с багаж. Представете си отчаяни бегълци от Бевърли Хилс със седемнайсет подхождащи си чанти с багаж, които мигрират през страната, за да започнат нов живот в селяшкия Среден запад. Всичко е много елегантно и изискано — една от онези епични семейни ваканции на семейство Джоуд^[4], само че наопаки. Оставяйки след себе си диря от изхвърлени аксесоари, обувки, ръкавици, ешарфове и шапки, за да облекчим своя товар, та да можем да прекосим Скалистите планини — това сме ние.

Това е, след като дойдоха полицаите — без съмнение, управителят им се бе обадил и казал, че някаква обезобразена психопатка с пушка заплашва всички на петнайсетия етаж. Това е, след като сестрите Риа пренесоха всичкия багаж на Бранди по пожарното стълбище. Това е, след като Бранди казва, че трябва да замине, имала нужда да премисли нещата, нали разбирате, преди голямата операция. Нали разбирате. Трансформацията.

Това е, след като гледам ли, гледам Бранди и си мисля: *Шейн?*

— Това е такава огромна отговорност — казва Бранди. — Нали разбирате — да станеш момиче. Завинаги.

Да взема хормони. До края на живота си. Хапчетата, пластирите, инжекциите — цял живот. Ами ако се намери някой, един-единствен човек, който би я обикнал, би направил живота ѝ щастлив такава, каквато си беше, без хормоните, грима, тоалетите, обувките и операциите? Трябва поне да се поогледа малко по света. Бранди обяснява всичко това, а сестрите Риа се разплакват и започват да махат за сбогом и да трупат пътните чанти в колата.

Цялата тази сцена би била сърцераздирателна и сигурно и аз щях да се разрева, ако не знаех, че Бранди е моят мъртъв брат, а онази, която той иска да го обича, съм аз, омразната му сестра, която замисля как да го убие. Да. Аз, интригантката, замислям да убия Бранди Александър. Аз нямам какво повече да губя и замислям голямото си отмъщение под светлината на прожекторите.

Дай ми яростни фантазии за отмъщение като механизъм за справяне със ситуацията.

Светкавица.

Дай ми само първа възможност.

Светкавица.

Бранди е зад волана. Тя се обръща към мен с очи, премрежени от сълзи и туш за мигли, и казва:

— Знаеш ли какво представляват Стандартните указания на Бенджамин?

Бранди пали колата и превключва на скорост. Тя дърпа ръчната спирачка и изпружва врат, за да наблюдава идват ли коли. И казва:

— Трябва да живея цяла година на хормони в новата си полова роля преди вагинопластиката. Наричат го „Подготовка в реалния живот“.

Бранди излиза на платното и почти сме се измъкнали. Полицейският отряд за борба с тероризма в шик черно, допълнено от сълзотворен газ и полуавтоматични оръжия, се втурва покрай портiera със златните еполети, придържащ вратата. Сестрите Риа тичат подире ни, махат, пращат въздушни целувки и изобщо се правят на шаферки по най-грозния начин, докато не спират със залитане, задъхани, на улицата. Високите им токчета са се изпочупили и са отишли по дяволите.

В небето грее луна. Административните сгради образуват каньон от двете страни на улицата. Багажникът все още е пълен с Манъс и вече сме изминали огромно разстояние между мен и залавянето ми.

Бранди поставя огромната си длан на бедрото ми и го стиска.

Палеж, отвличане — мисля, че сега е на ред да извърша убийство. Може би всичко това ще ми спечели поне бегъл проблясък на внимание — не от хубавия, великолепен вид, но все пак ще попадна в националните медии.

Момиче чудовище убива тайната си братосестра.

— Остават ми осем месеца от годината за подготовка в реалния живот — казва Бранди. — Можеш ли постоянно да ми отваряш работа през следващите осем месеца?

[1] Мексиканска картонена фигура, пълна с бонбони, която се окачва на въже, и играчите със завързани очи се опитват да я съборят. Традиционна игра на празници и тържества. — Б.пр. ↑

[2] „Пай Риа“ — известна марка пайове. Значенията на другите две имена са ясни. — Б. Пр. ↑

[3] Бил Блас (1922 — 2002) — прочут американски моделиер, известен най-вече със спортните си дрехи. — Б.пр. ↑

[4] Семейство Джоуд — герои на Стайнбек от романа „Гроздовете на гнева“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

Половината си живот прекарах в укриване в богаташките бани.

Върнете се в Сиатъл, към момента, когато Бранди, Сет и аз сме излезли на лов за дрога. Върнете се към деня след нощта, в която се качихме на Космическата игла — в момента Бранди се е проснала на пода в една голяма баня. Първо ѝ помогнах да свали костюма и разкопчах блузата ѝ на гърба, а сега седя на тоалетната чиния и пускам в графитената ѝ уста свръхдоза валиум ритмично като китайско водно мъчение. Главното при валиума, казва момичето Бранди, е, че не премахва болката, но поне не се ядосваш, че те боли.

— Дай — казва Бранди и издава устни напред като риба.

Главното при Бранди е, че тя има такава поносимост към лекарствата, че ще им трябва цяла вечност, за да я убият. Освен това тя е толкова едра, само мускули — ще са нужни купища шишенца от каквото и да било.

Пускам хапчето валиум. Малък бебешко син валиум, още един бледосин валиум, светлосиньо „Тифани“, като дар от „Тифани“, пада и се преобръща валиумът във вътрешността на Бранди.

Костюмът, който помогнах на Бранди да съблече, е „Пиер Карден“, в стил „Космическата ера“ — чисто бял, правата пола е свежа и стерилна, точно до над коленете, сакото е вечно и стерилно с простата си кройка и три четвърти ръкави. Блузата отдолу е без ръкав. Обута е с ботуши от бял винил с налчета отпред. Костюм, който бихте допълнили с гайгеров брояч, а не с чантичка.

В „Бон Марше“, когато тя излиза с манекенска походка от пробната, не ми остава нищо друго, освен да изръкопляскам. Следващата седмица, когато го върне, ще има следродилна депресия.

Минете към закуската същата сутрин, когато Бранди и Сет бяха гъбави със спечелени от дрога пари. Поръчахме закуска от румсървиса, а Сет и Бранди можеха да се върнат във времето в Лас Вегас на някоя

друга планета през петдесетте и веднага да се впишат в обстановката. Планетата Крайлон^[1], казва той, където синтетични гъвкави роботи ще изсмукват с липосукция тлъстините ти и ще те преобразяват.

И Бранди казва:

— Какви тлъстини?

А Сет казва:

— Страхотно е да идваш от бъдещето и да минеш през шейсетте.

А аз пускам още „Премарин“ в поредното му кафе и още „Дарвон“ в шампанското на Бранди.

Върнете се при нас в банята — Бранди и аз.

— Дай — казва Бранди.

Устните ѝ са отпуснати и протегнати напред и аз пускам поредния дар от „Тифани“.

В банята, в която се намираме, страшно са прекалили с декоративните щрихи. Цялото нещо представлява подводна пещера. Дори и луксозният телефон е в цвят „аква“, но погледнеш ли през големите месингови илюминатори, виждаш Сиатъл от върха на Капитолийския хълм.

Тоалетната, върху която седя — само седя, капакът под гъза ми е затворен, благодаря — представлява огромна керамична раковина, закрепена за стената. Мивката е огромна керамична мидена черупка, също прикрепена към стената.

Брандиленд, секс игрището на звездите. Тя казва:

— Дай.

Минете към това как пристигнахме тук, а посредникът се оказва едно здраво бичме. Един от онези с футболните стипендии и сключените вежди, които забравят да завършат каквото и да било.

Все едно аз имам право да приказвам, с моите хиляда и шестстотин кредита.

Ето ви го този посредник от клуба на милионерите, получил тази работа от благодарен възпитаник на същия университет, който е искал зет му да успява да издържи буден шест-седем мача в почивните дни. Но вероятно съм малко предубедена.

Бранди надмина себе си в женствената влажност.

Ето ви го този тип с излишък от У-хромозоми, в двуреден син костюм от шевиот, тип, пред чиито лапи дори и огромните длани на Бранди изглеждат мънички.

— Господин Паркър — казва Бранди. Дланта ѝ се гуши в грамадната му лапа. В очите ѝ плува любовният саундтрак на Ханк Манчини^[2]. — Говорихме с вас тази сутрин.

Ето ни във всекидневната на една къща на Капитолийския хълм. Това е поредната богаташка къща, където всичко е точно такова, каквото изглежда. Пищните тюдорски рози по таваните са гипсови, а не от пресована ламарина, нито от фибростъкло. Торсовете на очукани гръцки голи тела са от мрамор, не от мраморизиран гипс. Кутиите на полицата не са емайлирани *по маниера на Фаберже*. Кутийките са от Фаберже^[3] — единайсет. Дантелата под тях не е изплетена от машина.

Не само гръбчетата, но и целите предни и задни корици на всички книги по лавиците в библиотеката са подвързани с кожа, а страниците са изрязани. За да го разбереш, не е нужно да вадиш и едно томче.

Краката на посредника господин Паркър все още са плоски в хълбоците. Отпред в единия крачол е натъпкано достатъчно, че да подсказва боксерки вместо слипове.

Бранди кимва към мен.

— Това е госпожица Арден Скоуша, от семейство Скоуша от Денвър, речно извозване на дървени трупи и хартия. — Поредната жертва на Проекта за реинкарнация на свидетели „Бранди Александър“.

Едрата длан на Паркър поглъща мъничката ми ръчица като голяма риба малката — цялата.

Колосаната бяла риза на Паркър ти навява мисли за ядене на чиста покривка. Толкова е изгладена и четвъртита, че напитки да сервираш върху издутата му гръд.

— Това — кимва Бранди към Сет — е полубратът на госпожица Скоуша, Елис Айлънд^[4].

Голямата риба на Паркър изяжда малката рибка на Елис.

Бранди казва:

— Ние с госпожица Скоуша бихме желали да огледаме къщата сами. Елис е умствено и емоционално разстроен.

Елис се усмихва.

— Надявахме се вие да го наглеждате — казва Бранди.

— Става — казва Паркър. — Естествено.

Елис се усмихва, подръпва с два пръста ръкава на жакета на Бранди и казва:

— Не ме оставяйте твърде дълго сам, госпожице. Ако не взема достатъчно хапчета, ще получа пристъп.

— Пристъп? — пита Паркър.

Елис обяснява:

— Понякога госпожица Александър забравя, че я чакам, и не ми дава лекарството.

— Получавате пристъпи? — пита Паркър.

— Това е ново за мен — казва Бранди и се усмихва. — Няма да получиш пристъп — казва тя на новоизлюпения ми полубрат. — Елис, забранявам ти да получаваш пристъпи.

* * *

Минете към нас, разположили се в подземната пещера.

— Дай.

Подът под гърба на Бранди е застлан със студени плочки във формата на риби, подредени така, че краищата им да се застъпват — една рибя опашка между две рибешки глави, както нареждат сардините в консервите. Покриват целия под на банята.

Пускам хапче валиум между графитените устни.

— Разказвала ли съм ти някога как семейството ми ме изхвърли? — казва Бранди след синята глътчица. — Говоря ти за първото ми семейство. Рожденото ми семейство. Разказвала ли съм ти тая гадна история?

Отпускам глава между коленете си и поглеждам право надолу към върховната кралица, положила глава между стъпалата ми.

— От два дни ме болеше гърло, не ходех на училище и въобще — казва Бранди и додава. — Госпожице Арден? Ало?

Поглеждам я. Толкова е лесно да си я представиш мъртва.

— Госпожице Арден, моля — казва тя. — Дай.

Пускам поредния валиум.

Бранди преглъща.

— Не можех да преглъщам с дни — продължава тя. — Толкова ме болеше гърлото. Едвам говорех. Нашите, разбира се, решиха, че е ангина.

Когато гледам надолу, главата на Бранди е почти под моята. Само че лицето ѝ е наопаки. Очите ми гледат право в тъмната вътрешност на графитената ѝ уста, тъмния и влажен вход към вътрешностите и органите ѝ и всичко останало зад сцената. Бранди Александър зад кулисите. Наопаки тя прилича на напълно непозната.

А Елис беше прав — разпитваш хората за тях само за да можеш да им разкажеш за себе си.

— Културата — казва Бранди, — пробата, която взеха за ангина, се оказа положителна за трипер. Третата сестра Риа, нали се сещаш. Гонорея — казва тя. — Онези мънички гадни вируси, гонококи. Бях на шестнайсет и имах трипер. Нашите не го понесоха добре.

Не. Не, не го понесоха.

— Откачиха — казва Бранди.

Изхвърлиха го от къщи.

— Крещяха ми колко съм болен — казва Бранди.

Изхвърлиха го.

— Под „болен“ според мен разбираха „гей“ — казва тя.

И после го изхвърлиха.

— Госпожице Скоуша? — казва тя. — Дай.

И аз ѝ давам.

— И после ме изхвърлиха от проклетата къща.

Минете към господин Паркър, който стои пред вратата на банята и казва:

— Госпожице Александър? Аз съм, госпожице Александър. Госпожице Скоуша, вътре ли сте?

Бранди се надига и се обляга на лакът.

— На Елис му става нещо — казва той през вратата. — Според мен трябва да слезете долу. Госпожице Скоуша, брат ви май получи припадък.

Лекарства и козметика са пръснати навсякъде по аквамариновите плотове. Бранди се е проснала полугола на пода сред разсипани

хапчета, капсули и таблетки.

— Той ѝ е полубрат — извиква Бранди в отговор.

Дръжката на вратата изтраква.

— Трябва да ми помогнете — казва Паркър.

— Спрете веднага, господин Паркър! — крясва Бранди и дръжката престава да се върти. — Успокойте се. Не влизайте тук — казва тя. — Онова, което трябва да направите — и докато го казва, гледа мен, — онова, което трябва да направите, е да притиснете Елис на пода така, че да не се нарани. Аз ще сляза след минутка.

Бранди ме поглежда и извива графитените си устни в огромна усмивка-арка.

— Паркър? — казва тя. — Слушате ли ме?

— Моля ви, побързайте — идва откъм вратата.

— След като притиснете Елис на пода — казва Бранди, — втъкнете нещо в устата му. Имате ли портфейл?

Отговорът се бави.

— Портфейлът ми е от кожа на змиорка, госпожице Александър.

— Тогава сигурно много се гордеете с него — казва Бранди. — Трябва да го напъхате между зъбите му, за да държите устата му отворена. Седнете върху Елис, ако се наложи — Бранди се усмихва в нозете ми — възплъщение на злото.

От долния етаж през вратата се чува дрънчене на истински оловен кристал.

— Побързайте! — крясва Паркър. — Започнал е да чупи!

Бранди облизва устни.

— След като отворите устата му, Паркър, бръкнете вътре и стиснете езика му. Ако не го направите, той ще се задави и ще се окажете седнал върху труп.

Мълчание.

— Чувате ли ме? — пита Бранди.

— Да стисна езика му?

Още нещо истинско, скъпо и далечно се троши.

— Господин Паркър, скъпи, надявам се, че сте застрахован — казва принцеса Александър, а лицето ѝ е подуто и зачервено от напирания смях. — Да — казва тя. — Стиснете Елис за езика. Притиснете го на земята, дръжете устата му отворена и измъкнете езика му колкото можете навън, докато сляза да ви помогна.

Дръжката на вратата се завърта.

Воалите ми са на тоалетката и не мога да ги достигна.

Вратата се отваря достатъчно, че да удари обутото с обувка на висок ток стъпало на Бранди, просната, разкикотена и натъпкана с валиум, полугола сред хапчетата на пода. Това ми стига, за да видя лицето на Паркър с единствената слята вежда, и е достатъчно за лицето, за да ме види седнала върху тоалетната чиния.

Бранди изпищява:

— Аз се грижа за госпожица Арден Скоуша!

При избора дали да стисне някакъв непознат за езика или да гледа как някакво страшилище ака в гигантска раковина, лицето се оттегля и затръшва вратата след себе си.

Стъпките на футболния стипендиант се втурват по коридора.

После отекват надолу по стълбите.

Стъпките на бичмето Паркър отекват през фоайето към всекидневната.

Писькът на Елис, истински, внезапен и далечен, се чува през пода от долния етаж. И внезапно замлъква.

— А сега — казва Бранди, — докъде бяхме стигнали?

Тя ляга назад и отпуска глава между стъпалата ми.

— Мислила ли си за пластична операция? — казва и добавя: —
Дай.

[1] „Крайлон“ — водеща американска компания за производство на спрей бои. — Б.пр. ↑

[2] Хенри „Ханк“ Манчини, (1924–1994) — легендарен филмов композитор, автор на музиката към 80 филма, между които „Закуска в Тифани“, „Виктор/Виктория“, а също и анимационният сериал „Розовата пантера“. — Б.пр. ↑

[3] Карл Фаберже — прочут придворен бижутер на руските царе Александър III и Николай II, известен най-вече с декоративните си великденски яйца. — Б.пр. ↑

[4] Арден Скоуша — от името на козметичната компания „Елизабет Арден“ и Nova Scotia — Нова Шотландия. Елис Айлънд — най-важният вход към Америка между 1892 и 1954 г., през който са минали над 12 милиона емигранти. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

Когато излезеш с пияница, забелязваш как пияницата пълни чашата ти, за да може да изпразни своята. Щом и ти пиеш, няма нищо лошо в пиенето. Двама — това е компания. Да пиеш, е удоволствие. Щом има бутилка, дори и чашата ти да не е празна, пияницата ще капне вътре, преди да напълни своята.

Това само прилича на щедрост.

Тази Бранди Александър непрекъснато ми досажда с пластични операции. Защо просто не съм била проверяла какво се предлага. С нейната силиконова гръд, изсмукани с липосукция бедра, същинска Кати Кети с фигура на пясъчен часовник — 120–40–70, наконтената фея кръстница, моята прекрасна лейди, творение на Пигмалион, възкръсналият ми брат, Бранди Александър много се вживява в пластични операции.

И обратното.

Разговори в банята.

Бранди продължава да лежи на студения, покрит с плочки под високо горе на Капитолийския хълм в Сиатъл. Господин Паркър дойде и си отиде. Само Бранди и аз, цял следобед. Продължавам да седя откъм отворения край на огромна керамична раковина, прикрепена към стената. Опитвам се да я убия по малоумния си начин. Кестенявата ѝ глава е между стъпалата ми. Червила и „Демерол“, ружове и „Перкоцет-5“, патладжанени мечти и капсули „Нембутал“ са разпръснати навсякъде по аквамариновите плотове около мивката тоалетка.

Ръката ми — толкова дълго съм държала в нея шепата валиуми, че дланта ми е станала светлосиня в нюанс „Тифани“. Сами двете с Бранди цял следобед, а слънчевите лъчи влизат под все по-нисък и по-нисък ъгъл през големите месингови илюминатори.

— Талията ми — казва Бранди. Графитената ѝ уста изглежда малко прекалено синкава, светлосиньо в нюанс „Тифани“, ако ме питате. Свръхдоза бебешко синьо. — Софонда каза, че талията ми

трябва да е четирийсет сантиметра — разказва Бранди. — Аз й казах: „Госпожице Софонда, аз съм с едър кокал. Висока съм метър и осемдесет и два. Няма как талията ми да стане четирийсет сантиметра“.

Седнала върху раковината, аз я слушам с половин ухо.

— А Софонда — продължава Бранди — ми казва, че имало начин, но трябвало да й се доверя. Когато се събуждам в болничната стая, имам четирийсетсантиметрова талия.

Не че не съм слушала тази история в дузина други бани. Още едно шишенце на тезгяха — капсули „Билакс“. Проверявам ги в „Справочник на лекаря“.

Капсули „Билакс“. Слабително средство.

Може би трябва да пусна няколко от тях в нонстоп устата между стъпалата ми.

Върнете се към Манъс, който ме гледа как снимам онази реклама. Толкова красиви бяхме. Аз имах лице. Той не беше така тъпкан с естрогени.

Мислех си, че ни свързва истинска любов. Наистина. Много се вживявах в любовта, но това беше просто една дълга-предълга сексуална връзка, която би могла да свърши всеки момент, защото, в края на краищата, си беше просто „ходене“. Манъс ще затвори електриковосините си очи, ще извърти глава ей така, от една страна на друга, и ще преглътне.

И, да, ще кажа аз на Манъс, свърших точно когато и той свърши.

Разговори в леглото.

Почти през цялото време си казваш, че обичаш някого, когато само го използваш.

Това само прилича на любов.

Минете към Бранди на пода в банята, която казва:

— Всичките — Софонда, Вивиен и Кити — бяха с мен в болницата. — Дланите й се вдигат над плочките и тя прокарва ръце нагоре-надолу по блузата си. — И трите бяха облечени в онези торбести зелени болнични дрехи, с мрежички за коса над перуките и

закичени с фалшиви брошки „Херцогинята на Уиндзор“ — казва тя. — Пърхаха подир хирурга и между лампите, а Софонда ми каза да броя обратно от сто нататък. Нали се сещаш — 99... 98... 97...

Очите в цвят „Патладжанени мечти“ се затварят. Бранди поема въздух продължително и равномерно и казва:

— Лекарите извадиха двете най-долни ребра от двете страни на гърдния ми кош. — Ръцете ѝ докосват мястото и тя обяснява: — Два месеца не можах да се надигна от леглото, но имах четирийсетсантиметрова талия. И все още имам.

Едната длан на Бранди се разтваря напълно като цвят и се плъзга по плоския корем, там, където блузата ѝ е затъкната в колана.

— Махнаха две от ребрата ми и така и не ги видях повече — казва Бранди. — В Библията пише нещо за вадене на ребра.

Сътворението на Ева.

Бранди казва:

— Не зная защо им позволих да ми направят това.

И Бранди заспива.

Върнете се към онази нощ, когато Бранди и аз започнахме това пътуване, нощта, когато напуснахме хотел „Конгрес“ и Бранди караше така, както можеш да караш само в два и половина през нощта в открита спортна кола със заредена пушка и упоен със свръхдоза заложник. Бранди крие очите си зад очила „Рей-Бан“ и те ѝ дават възможност да кара в малко усамотение. Мигновен проблясък от друга планета през петдесетте, Бранди увива шала си „Ермес“ около кестенявата си коса и го връзва под брадичката.

Аз виждам единствено отражението си в очилата на Бранди, мъничко и ужасно. Все още съм чорлава и разрошвана от студения нощен полъх иззад предното стъкло. Халатът продължава да се влачи, затиснат от вратата. Лицето ми — докоснете ли моето взривено лице, съставено единствено от белези, бихте се заклели, че пипате портокалови кори и обработена кожа.

Пътуваме на изток. Не съм сигурна от какво точно бягаме — от Еви, от полицията, от господин Бакстър или от сестрите Риа. Или от никого. Или от бъдещето. От съдбата. От порастването, от остаряването. От събирането на парчетата. Сякаш с бягството няма да

ни се наложи да продължаваме да живеем. Сега съм с Бранди, защото не мога да си представя как ще се справя без нейната помощ. Защото точно сега тя ми е нужна.

Не че наистина я обичам. Него. Шейн.

Думата „любов“ вече ми звучи доста евтино.

Гледам върховната кралица, забрадена с шала „Ермес“ и с очилата „Рей-Бан“ на носа, с гримирано лице, в пулс-пулс, и пак пулс-пулс, и пак пулс-пулс на насрещните светлини. Това, което виждам, като погледна Бранди, е онова, което виждаше Манъс, когато ме заведе на разходката с лодка.

Точно сега, докато съзирам проблясващата до мен Бранди в колата на Манъс, разбирам в какво се влюбих у нея. Влюбих се в себе си. Бранди Александър изглежда точно както изглеждах аз преди злополуката. И защо да не изглежда? Тя е моят брат Шейн. Дватама с Шейн бяхме почти еднакво високи, с една година разлика помежду ни. Еднакви на цвят. С еднакви черти. С еднаква коса, само че косата на Бранди е в по-добра форма.

Добавете към това липосукцията, силикона, изрязаната адамова ябълка, корекциите на очните дъги и скалпа, на челото, ринопластиката, която е направила носа ѝ по-прав, операциите за оформяне на челюстта. Добавете към това години електролиза и по шепа хормони и антиандрогени ежедневно, и нищо чудно, че не я познах.

Плюс идеята, че брат ми е мъртъв от години. Човек просто не очаква да среща мъртъвци.

Всъщност обичам себе си. Толкова бях красива.

Любовният ми товар, Манъс Заключен-в-багажника, Манъс Опитващ-се-да-ме-убие, как е възможно да продължавам да си мисля, че обичам Манъс? Манъс е просто последният мъж, който ме мислеше за красива. Който ме целуваше по устните. Който ме докосваше. Манъс е просто последният мъж, който някога ми е казвал, че ме обича.

Преброяването на фактите действа много потискащо.

Мога да ям само бебешка храна.

Най-добрата ми приятелка чукаше годеника ми.

Годеникът ми едва не ме закла.

Подпалих къща и цяла нощ се целих с пушка в невинни хора.

Омразният ми брат възкръсна, за да ме засенчи на сцената.

Аз съм невидимо изчадие и не съм способна да обичам никого. Не се знае кое от двете е по-лошото.

* * *

Минете към това как мокря кърпа на мивката. В подводната баня пещера дори и хавлиите и кърпите за лице са в аква и синьо, украсени с фестон от мидички по ръба. Полагам студената мокра кърпа на челото на Бранди и я будя, за да вземе още хапчета. Да умре в колата вместо в тази баня.

Вдигам Бранди на крака и напъхвам принцесата обратно в жакета.

Трябва да я изведем оттук, преди някой да я е видял в това състояние.

Обувам ѝ обувките и ги закопчавам. Бранди се обляга на мен. Обляга се на ръба на един шкаф. Взема шепа капсули „Билакс“ и ги поглежда втренчено.

— Гърбът ме боли ужасно — казва тя. — Защо ги оставих да ми сложат толкова големи цици?

Върховната кралица изглежда готова да глътне шепа каквото си щете.

Поклащам глава — „Не“.

Бранди вперва поглед в мен.

— Но аз имам нужда от тях.

Показвам ѝ в „Справочник на лекаря“ — „Билакс“, „слабително“.

— О. — Бранди обръща длан и изсипва слабителното в чантата си. Някои капсули падат, но други са залепнали по потната ѝ длан.

— След като ти направят циците, зърната ти стърчат и са прекалено високо — казва тя. — Изрязват зърната с бръснач и после ги предислоцират.

Така каза тя.

Предислоцират.

Програмата за предислоциране на гърдни зърна „Бранди Александър“.

Мъртвият ми брат, покойният Шейн — тя изтърсва последното слабително хапче от влажната си длан. Бранди казва:

— Зърната ми са нечувствителни.

Вземам воалите си от полицата и полагам пласт след пласт около главата си.

Благодаря, че не споделихте с мен.

Разхождаме се нагоре-надолу по коридорите на втория етаж, докато Бранди не казва, че е готова за стълбите. Стъпка след стъпка, тихо, слизаме във фоайето. Отсреща, през затворената двойна врата към всекидневната, плътният глас на господин Паркър тихо повтаря нещо.

Бранди се обляга на мен. Вървим бавно на пръсти като в „Трикрако надбягване“^[1] от подножието на стъпалата към вратата на всекидневната. Открехваме я съвсем леко и надничаме през пролуката.

Ръцете на Елис пляскат огромния гъз на Паркър, дерат гърба на двуредното сако. Единствената цепка на сакото е съдрана по средния шев чак до яката.

Едната длан на господин Паркър е набутала влажен, сдъвкан портфейл от кожа на змиорка между стиснатите зъби на Елис.

Лицето на Елис е тъмnochервено и лъщи така, както изглеждаш, ако на състезание по ядене на пай ти се падне черешовият. Мокра, размазана с пръсти пихтия от изтекла от носа кръв и сълзи, сополи и лиги.

Косата на господин Паркър е паднала над очите. Другата му длан е свита в петнайсетсантиметров юмрук около измъкнатия навън език на Елис.

Елис пляска и хъхри между дебелите бедра на господин Паркър.

Счупени вази от династията Мин и други ценни антикварни предмети са пръснати по пода навсякъде около тях.

Господин Паркър казва:

— Точно така. Продължавай. Хубаво е. Отпусни се.

Двете с Бранди гледаме.

Аз искам Елис да бъде унищожен и това е твърде съвършено, че да го разваляме.

Дърпам Бранди. Бранди, миличка. По-добре да те заведем обратно горе. Да си починеш още малко. Да ти дадем хубава прясна шепичка бензедринчета.

[1] Игра, при която участниците са завързани по двойки за единия крак и се надбягват. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

Що се отнася до пластичната хирургия, прекарах цяло лято като собственост на Мемориална болница „Ла Палома“ в проверки с какво може да ми бъде полезна пластичната хирургия.

Там имаше пластични хирурзи — много пластични хирурзи. Имаше и книги, които те носеха. Със снимки. Снимките, които видях, бяха черно-бели, благодаря ти, Господи, а хирурзите ми описаха как бих могла да изглеждам след години на страдания.

Почти всички пластични операции започват с едно нещо, наречено „стъбълца“. Следва рецептата.

Сега ще стане гадничко. Дори и в черно-бяло.

Научих толкова много, че станах цял лекар.

Извинявай, мамо. Извинявай, Господи.

Навремето Манъс каза, че майка ти и баща ти са Господ. Обичаш ги и желаш да ги направиш щастливи, но искаш сам да измисляш собствените си правила.

Хирургът каза, че не може просто да клъцнеш парче кожа от едно място и да го присадиш на друго. Това не ти е ашладисване на дърво. Кръвоснабдяването, вените и капилярите не могат току-така да се свържат и да поддържат жива присадката. Кожата просто ще умре и ще падне.

Страшно е, но сега, когато видя някой да се изчервява, реакцията ми не е „О, колко сладко“. Руменината ми напомня само, че под повърхността на всичко има кръв.

Дермабразията, каза ми този пластичен хирург, е все едно да търкаш зрял домати с шкурка. Плащаш най-вече за кашата.

За да преместиш парче кожа от едно място на друго, за да възстановиш челюст, трябва да отпориш дълга ивица кожа от шията. Отрязваш я в основата на врата, но не пипаш горния край.

Представете си нещо като знаме или лента от кожа, увиснало над шията ти, но прикрепено за долната част на лицето ти. Кожата си остава свързана с тебе и се снабдява с кръв. Ивицата кожа продължава

да живее. Вземете кожената ивица и я свийте на руло или тръба. Оставете я навита, докато не заздравее във формата на продълговата висулка от плът, увиснала от долната част на лицето. Жива тъкан. Пълна с плът и здрава кръв, която се кандилка и клати, топла, покрай шията ти. Това е стъбълце.

Само заздравяването отнема месеци. Върнете се обратно към червения фиат с Бранди, скрита зад слънчевите очила, и Манъс, заключен в багажника. Бранди ни откарва горе на Роки Бът — развалините на някакъв наблюдателен форт на върха на хълма, където нощем, когато на другия ден нямат училище, хлапетата от Паркроуз, Грант и Медисън чупят бирени бутилки и се наслаждават на опасен секс сред старите руини.

В петък вечер тук, на хълма, ще е пълно с хлапета, които казват: „А виж там, това е моята къща. Синята светлина в прозореца значи, че нашите гледат телевизия.“

Развалините са просто няколко пласта каменни блокове, крепящи се един върху друг. Вътре земята е плоска и камениста, покрита със счупени стъкла и бодлив треволяк. Навред край нас, освен на пътя отпред, стените на Роки Бът се издигат като канари над пунктирната мрежа на уличните лампи.

Можеш да се задушиш от тишината.

Имаме нужда от място, където да отседнем. Докато не измисля какво следва. Докато не намерим някакви пари. Имаме два, може би три дни преди Еви да се прибере вкъщи, и трябва да изчезваме. После се сещам, че просто ще ѝ се обадя и ще я изнудя.

Еви ми е много задължена.

Мога да се оправя с това.

Бранди пришпорва фиата към най-тъмните развалини, после гаси фаровете и набива спирачки. Двете с Бранди спираме така внезапно, че само коланите ни задържат да не се натресем в таблото.

Трясъци и дрънчене от удар на метал в метал звънтят и отекуват в колата около нас.

Музика, сияйна като сребро, се издига изпод седалките на колата. Халки за салфетки и сребърни лъжички се изсипват върху нозете ни. Между краката на Бранди падат свещници. Сребърен поднос, лъснал на звездната светлина, стърчи изпод седалката на Бранди и гледа нагоре между дългите ѝ бедра.

Бранди ме поглежда. Навела брадичка, тя смъква очилата на върха на носа си и извива гримираните си вежди.

Свивам рамене. Излизам да освободя любовния си товар.

И след като отворих багажника, Манъс не помръдва. Коленете му опират в лактите, дланите му са притиснати до лицето, стъпалата подпъхнати под задника — същински зародиш във военни дрехи. Навсякъде около него — не бях забелязала... Тази вечер преживях голям стрес, така че ми простете, дете не съм го забелязала още в дома на Еви, но навсякъде около Манъс блестят сребърни прибори. Пиратско съкровище в багажника на фиата му и други неща.

Реликви.

Дълга бяла свещ — това е то свещ!

Бранди скача от седалката и идва да погледне.

— Маmicата му! — казва тя и подбелва очи. — Маmicата му!

Има и пепелник — не, това е гипсова отливка на ръчичка, точно до безчувствения задник, на Манъс. Такива отливки се правят в началното училище — притискаш ръчичка в тенекия мокър гипс, за да я подариш на мама в Деня на майката.

Бранди отмята кичур коса от челото на Манъс.

— Страшен сладур, страшен — казва тя, — но мисля, че ще получи мозъчно увреждане.

Твърде много усилия би ми струвало тази вечер да обяснявам писмено всичко на Бранди, но би било съвсем излишно Манъс да получава мозъчно увреждане.

Лошо, че е само от валиума.

Бранди сваля своите „Рей-Бан“, за да го огледа по-добре. Развързва шала „Ермес“ и разтърсва буйно коси — изглежда добре, хапе устни, навлажнява ги с език, в случай че Манъс се свести.

— На сладурите — казва Бранди — обикновено най-добре е да им даваш барбитурати.

Май ще запомня това.

Повдигам Манъс и той сяда в багажника, а краката му се провесват над бронята. Очите на Манъс, електриковосини, светват, изгасват, светват, втрещават се.

Бранди се навежда, за да го огледа хубаво. Брат ми се готви да отмъкне годеника ми. Тук вече искам всички да са мъртви.

— Събуди се, миличък — казва Бранди, хванала Манъс за брадичката.

А Манъс се вторачва в нея:

— Мамо?

— Събуди се, миличък — казва Бранди. — Всичко е наред.

— Сега ли? — казва Манъс.

— Всичко е наред.

Чува се леко барабанене, барабаненето на дъжд по покрива на палатка или затворен гюрук.

— Божичко! — Бранди отстъпва назад. — Исусе Христе!

Манъс примигва и се втренчва в Бранди, после в скута си. Единият крачол на военните му панталони става все по-тъмен, по-тъмен и по-тъмен до коляното.

— Сладък е — казва Бранди, — но току-що се напика.

Върнете се към пластичната хирургия. Върнете се към щастливия ден, когато сте излекувани. Дългата ивица кожа е висяла от врата ви два-три месеца, само че ивицата не е само една. По-скоро са половин дузина стъбълца, защото най-вероятно ще ти направят много наведнъж, та пластичният хирург да разполага с повече тъкан за работа.

За реконструкция тези дълги веещи се ивици висят от долната част на лицето ти около два месеца.

Казват, че първото нещо, което хората забелязват в тебе, са очите. Зарежи ги тия надежди. Приличаш на някакъв месен субпродукт, смлян и изакан от машината за сандвичи „Мляс мляс“.

Мумия, разпадаща се в дъжда.

Разкъсана пинята.

Ивиците топла кожа, които плющят около врата ти, са хубава, хранвана от кръв жива тъкан. Хирургът вдига всяка ивица и присажда заздравелия край към лицето ти. По този начин по-голямата част от тъканта се пренася, ашладисва се на лицето ти, без да се прекъсва кръвоснабдяването. Те издърпват всичката тази отпусната кожа и я оформят грубо в нещо като челюст. Там, където е имало кожа, вратът ти е целият в белези. Челюстта ти представлява маса от

ашладисана тъкан, която хирурзите се надяват, че ще се срасне и там ще си остане.

Ти и хирурзите се надявате още един месец. Още един месец се криеш в болницата и чакаш.

Минете към Манъс, седнал сред пикнята си и среброто в багажника на червената си спортна кола. Спомен от времето, когато са те учили да седиш на гърне. Случва се.

Аз съм клекнала пред него и търся издутината на портфейла му.

Манъс само зяпа Бранди. Сигурно мисли, че Бранди съм аз — старата аз, с лице.

Бранди е загубила интерес.

— Той не си спомня. Мисли ме за майка си — казва Бранди. — Сестра, може би, но майка?

Толкова дежа вю. Пробвай с „брат“.

Трябва да намерим къде да отседнем, а Манъс да си намери нова квартира. Не старата, в която живяхме заедно. Той ще ни пусне да се скрием в квартирата му, иначе ще кажа на ченгетата, че ме е отвлякъл и е подпалил къщата на Еви. Манъс не знае, че господин Бакстър и сестрите Риа са ме видели да се разкарвам с пушка из целия град.

Пиша по пръстта с пръст:

Трябва да намерим портфейла му.

— Гащите му са мокри — казва Бранди.

Сега Манъс се вглежда в мен, надига се и удря главата си в отворения капак на багажника. Леле, леле-мале, знаете как боли, и все пак не е кой знае каква трагедия, докато Бранди не изчуруликва, преигравайки:

— Ох, горкичкото ми.

И тогава Манъс се разрежава. Манъс Кели, последният човек, който има право на това, плаче.

Става ми гадно.

Минете към деня, когато кожните калемии зарастват, но дори и тогава тъканта има нужда от подкрепа. Дори и да зараснат така, че да приличат на груба, недодялана челюст, трябва ти челюстна кост. Без мандибула меката маса от тъкан, колкото и да е жива и жизнеспособна, може просто да се реабсорбира.

Точно тази дума използват пластичните хирурзи.

Реабсорбира.

В лицето ми, сякаш съм просто сюнгер, направен от кожа.

Минете към плачещия Манъс и наведената над него Бранди, която му гугука и гали сексапилната му коса.

В багажника има чифт бронзови бебешки обувки, сребърен спиртник, картина на пуйка, направена от макарони, залепени за картон.

— Знаеш ли — подсмърча Манъс и търка под носа си с опакото на ръката, — в момента съм друсан, така че мога да ти го кажа. — Манъс поглежда наведената над него Бранди и мен, клекнала в калта. — Първо — казва Манъс — твоите родители ти дават живот, твоя живот, но после се опитват да ти пробутат своя.

За да ти направят долна челюст, хирурзите отчупват части от пищялните ти кости заедно с прикрепената към тях артерия. Първо оголват костта и я извайват направо върху крака ти.

Другият начин е хирурзите да отчупят няколко други кости, вероятно от дългите на ръцете и краката ти. Вътре в тях има мек, порьозен костен мозък.

Тази дума използват хирурзите, пише я и в книгите.

Порьозен.

— Майка ми — казва Манъс — и новият ѝ съпруг (майка ми много се жени) току-що купиха вила в Боулинг Ривър, във Флорида. Хора, по-млади от шейсет, не могат да купуват имоти там. По закон.

Гледам Бранди, която все още е майката орлица — коленичила, тя отмята кичурите коса от челото на Манъс. Гледам урвата под нас. Малките сини светлинки във всички къщи са хората, гледащи телевизия. Светлосиньо „Тифани“. Валиумово светлосиньо. Хора в плен.

Първо най-добрата ми приятелка, а сега и брат ми се опитват да ми отмъкнат годеника.

— Ходих им на гости за Коледа миналата година — разказва Манъс. — Вилата на мама е на осмата Полянка и страшно си я харесват. Целият възрастов стандарт в Боулинг Ривър е шибан. Майка ми и моят пастрок съвсем скоро навършиха шейсет и са младоци. Докато бях там, всички тия дъртаци ме зяпаха, все едно крада кола.

Бранди облизва устни.

— Според възрастовия стандарт на Боулинг Ривър — казва Манъс — аз още не съм се родил.

Трябва да отчупите достатъчно големи парчета с кървав костен мозък. Онова, поръозното. После вкарвате тези парчета и отломки от кост в меката тъканна маса, присадена на лицето ви.

Всъщност не го правите сами — хирурзите го правят, докато спите.

Ако парчетата са достатъчно близо едно до друго, те оформят фибробластите и се свързват една с друга. Пак дума от книгите.

Фибробласт.

Това също отнема месеци.

— Майка ми и мъжът ѝ — разказва Манъс, седнал в отворения багажник на своя „Фиат Спайдър“ на върха на Роки Бът. — Най-големият подарък, който ми подариха за Коледа, беше една увит в хартия кашон колкото мощна стереосистема или широкоекранен телевизор. Поне това се надявам да е. Може да бъде какво ли не, но бих предпочел това.

Манъс спуска единия си крак на земята, после и другия. Изправя се и се обръща към пълния със сребро фиат.

— Но не — продължава той. — Подариха ми ей този боклук.

Манъс, с неговите командоски кубинки и военни дрехи, изважда от багажника голям тумбест сребърен чайник и гледа тлъстото си отражение върху изпъкналата страна.

— Целият кашон — казва той — е пълен с тия боклуци и скъпоценности, които никой не иска.

Също както аз метнах кристалната табакера на Еви по камината, Манъс замахва и запокитва чайника в мрака. Над урвата, в мрака и

светлините на предградията, чайникът отлита толкова надалеч, че не можеш да го чуеш как издрънчава на земята.

Без да се обръща, Манъс се пресяга и пак награвва нещо. Сребърен свещник.

— Това е моето наследство — казва той. Свещникът, запокитен със замах в мрака, се преобръща безшумно така, както си представяте, че летят спътниците.

— Знаеш ли — Манъс грабва блещукаща шепа халки за салфетки, — че родителите ти са нещо като Господ. Разбира се, обичаш ги и искаш да знаеш, че ги има, но всъщност никога не ги виждаш, освен ако не поискат нещо.

Сребърният спиртник изхвърчава нагоре, нагоре, нагоре към звездите, а после пада, за да се приземи нейде сред сините телевизионни светлини.

След като парчетата кост се сраснат, за да образуват новата ти челюст вътре в буцата присадена кожа, хирурзите се опитват да оформят това в нещо, с което да можеш да говориш, да ядеш и да плескаш грим върху него.

След много години на болка.

Години на живот с надеждата, че това, което ще получиш, е по-добро от онова, което имаш. Години, през които изглеждаш и се чувстваш все по-зле, с надеждата, че може би после ще изглеждаш по-добре.

Манъс грабва свещта — бялата свещ от багажника.

— Майка ми — разказва Манъс. — Коледният ѝ подарък номер две за мен беше кутия, пълна с бебешките ми неща, които била запазила. Я ги вижте — казва той и протяга свещта. — Свещта от кръщенето ми.

Манъс мята свещта в мрака.

Следва бронзовата бебешка обувка.

Увита в ризка за кръщение.

После се разпръсва шепа млечни зъбчета.

— Майната му — казва Манъс. — Проклетата фея Зъбче.

Кичур руса коса в медальон на верижка. Верижката се залюлява, отхвърчава от ръката на Манъс като топуз и изчезва в тъмното.

— Каза, че ми ги дава, защото нямала къде да ги държи — обяснява Манъс. — Не че не ги искала.

Гипсовият отпечатък от ръчичка на второкласник се преобръща и се изгубва в мрака.

— Е, мамо, щом на тебе не ти е удобно — казва Манъс, — и аз няма да разнасям насам-натам тоя боклук.

Минете към всички онези моменти, когато Бранди Александър започва да ми досажда с приказки за пластична хирургия — тогава се сецам за стъбълца. За реабсорбация. Фибробласт клетки. Порьозна кост. Години на болка и надежда — и как да не се смея?

Смехът е единственият останал ми звук, който хората разбират.

Бранди, добронамерената върховна кралица с цици, натъпкани със силикон така, че не може да изправи гръб, казва:

— Вземи и провери какво предлагат.

Как да спра да се смея.

Сериозно ти говоря, Шейн, не се нуждая чак пък дотолкова от внимание.

Просто ще продължа да нося воалите си.

Щом не мога да съм красива, искам да бъда невидима.

Преминете към сребърния черпак за пунш, литнал в празното.

Преминете към всяка една отхвърчала чаена лъжичка.

Преминете към всички бележници от основното училище и снимки на класа, които отплават.

Манъс смачква плътен лист хартия.

Актът му за раждане — и го праща в нищото. После започва да се клати на пръсти — на пети, на пръсти — на пети, обгърнал се с ръце.

Бранди ме гледа — иска да кажа нещо. Пиша с пръст в калта:

Манъс, ти къде живееш сега?

Леки студени докосвания се посипват по косата и прасковенорозовите ми рамене. Заваля.

Бранди казва:

— Чуй ме, не искам да те знам кой си, но ако можеше да бъдеш някой, кой щеше да бъдеш?

— Със сигурност няма да порасна — клати глава Манъс. — По никой начин. — Със скръстени ръце той се клати, пръст-пета, пръст-пета. Прилепя брадичка към гърдите си и се клати, загледан в стъклата от счупените бутилки.

Дъждът се усилва. Не се усеща мирисът нито на моите опърлени щраусови пера, нито на парфюма на Бранди — „Л'ер дю Тан“.

— Тогава ти си господин Денвър Омлет — казва Бранди. — Денвър Омлет, да ти представя Дейзи Сейнт Пейшънс. — Обсипаната с пръстени длан на Бранди разтваря напълно цвят и се отпуска върху нейното сто и двайсет сантиметрово силиконово великолепие.

— Тези неща — казва тя, — това е Бранди Александър.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Преминете към онзи път, някъде никъде, когато двете с Бранди сме сами в кабинета на говорната терапевтка и тя ме излавя, че съм пъхнала ръце под воалите и докосвам раковините и слоновата кост на оголените си кътници, галя релефната кожа на бележите си, сухи и изгладени от полъха на дъха ми. Докосвам слюнката там, където тя изсъхва, лепкава и сълзяща надолу по врата ми, и Бранди ми нарежда да не се опипвам толкова.

— Миличка — казва тя, — в такива моменти помага да мислиш за себе си като за канапе или вестник — нещо, направено от много други хора, но не за вечни времена.

Отвореният край на гърлото ми е като опърлен, пластмасов, плетен на английски ластик и загрубял от измервания и свързване. На пипане е съвсем същият като горния ръб на рокля без презрамки или бански, крепящи се на вшита вътре тел или пластмаса. Твърд, но топъл, какъвто изглежда фестонът. Кокалест, но покрит с мека, приятна на докосване кожа.

Този вид остра травматична мандибулектомия без реконструкция преди деканюлацията на тръбата за трахеотомия може да доведе до апнея при сън, каза докторът. Така си говореха помежду си на сутрешните визитации.

А хората смятат, че аз съм мъчна за разбиране.

Лекарите ми казаха, че ако не ми възстановят нещо като челюст или поне нещо като джоб, както се изразиха, мога да умра по всяко време, докато спя. Просто ще престана да дишам и няма да се събудя. Бърза безболезнена смърт.

Пиша с писалката в бележника:

Не ме дразнете.

Ние сме в кабинета на говорната терапевтка и Бранди казва:

— Помага да знаеш, че сега не си отговорна за начина, по който изглеждаш, повече, отколкото е една кола — казва тя. — Ти също като нея си продукт. Продукт на продукт на продукт. Хората, които проектират коли, са продукти. Родителите ти са продукти. Техните родители са продукти. Учителите ти — продукти. Свещеникът в църквата — още един продукт — казва Бранди.

Понякога най-добрият начин да се справиш с гадостите, казва тя, е да не се смяташ за чак толкова безценна малка награда.

— Онова, което се опитвам да ти кажа — казва Бранди, — е, че не можеш да избягаш от света и не си отговорна за това как изглеждаш, дали изглеждаш прекраснейша или грозна като гъз. Не си отговорна за това как се чувстваш, какво казваш, как се държиш и изобщо какво правиш. Нищо от това не е в ръцете ти — казва Бранди.

По същия начин, както компактдискът не отговаря за записаното на него, така е и с нас. Имаш почти същата свобода на действие като програмиран компютър. С еднодоларовата банкнота сте от един и същи вид.

— В теб няма никакво истинско „аз“ — казва тя. — Дори и физическото ти тяло — всичките ти клетки на осем години се сменят.

Кожа, кости, кръв и органи се трансплантират от човек на човек. Дори и онова, което вече е вътре в теб, колониите от микроби и животинки, които изяждат храната ти вместо теб — без тях умираш. Нищо от теб не е твое докрай. Ти цялата си наследство.

— Успокой се — казва Бранди. — За каквото и да мислиш, мислят си го още милион други. Каквото и да правиш, правят го и те, и никой не носи отговорност за това. Ти цялата си плод на съвместно усилие.

Под воала прокарвам пръст по мокрия език, стърчащ от обезобразен продукт. Лекарите предложиха да удължат гърлото ми с част от тънкото ми черво.

Предложиха да вземат кости от пицялите, от фибулите на човешкия продукт, който съм аз, да ги оформят и да ги присадят, за да ми направят на мен, на продукта, нова челюст.

Написах в бележника:

Костта на крака, сраснала с костта на главата?

Лекарят не схвана.
А сега чуйте Словото Божие.

— Ти си продукт на нашия език — казва Бранди, — на законите ни — такива, каквито са, и на представата ни за това какви ни иска Господ. И най-малката молекулка в тебе вече е била измислена от милион души преди тебе — казва тя. — Каквото и да правиш, то е скучно, старо и нищо особено. В безопасност си, защото си впримчена в капана на своята култура. Каквото и да измислиш, то е в реда на нещата, защото *ти не можеш да го измислиш*. Не можеш да си представиш никакъв начин да избягаш. Няма начин да се измъкнеш — казва Бранди.

— Светът — казва тя — е твоя люлка и капан.

Това е, след като отново изпаднах в отчаяние. Писах на моя човек от агенцията и го питах какви шансове имам да получа работа за ръце и крака. Да рекламирам часовници и обувки. Беше ми изпратил по-рано цветя в болницата. Вероятно можех да си намеря ангажимент като модел на крака. Не знам какво точно им беше надрънкала Еви.

За да бъдеш модел на ръце, писа ми той в отговор, трябва да носиш ръкавици седми номер и пръстени пети номер. Моделите на крака трябва да имат идеални нокти на краката и да носят шести номер обувки. Моделите на крака не бива да спортуват. Не бива да имат видими вени. Ако пръстите на ръцете и краката ти не изглеждат добре отпечатани в списание в тройно по-голям размер от нормалния, писа ми той, не разчитай на работа за части на тялото.

Ръката ми е осми номер. Кракът — седми.

Бранди казва:

— И ако не можеш да намериш никакъв начин да се измъкнеш от нашата култура, това също е клопка. Желанието да се измъкнеш от клопката затяга клопката.

Книгите по пластична хирургия, диплянците и брошурите, всичките обещаваха да ми помогнат да живея по-нормално и

щастливо. Но все по-слабо и по-слабо ми се струваше, че искам точно това. Онова, което исках, все повече ми приличаше на онова, което ме бяха дресирали да искам. Което искат всички.

Дай ми внимание.

Светкавица.

Дай ми красота.

Светкавица.

Дай ми покой и щастие, мъж, който ме обича, и идеален дом.

Светкавица.

Бранди казва:

— Най-добрият начин е да не се бориш с това — просто да караш нататък. Не се опитвай през цялото време да оправяш нещата. Онова, от което бягаш, само остава с теб още по-дълго. Когато се бориш с нещо, ти само го правиш по-силно.

Тя казва:

— Не прави онова, което искаш.

Тя казва:

— Прави онова, което не искаш. Което са те дресирали да не искаш.

Това е обратното на преследването на щастието. Бранди ми казва:

— Прави онова, от което най-много те е страх.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

В Сиатъл гледах как Бранди повече от сто и шейсет години дреме в подземната ни пещера. Аз съм седнала с една лъскава купчина брошури на хирурзи, рекламиращи операции за смяна на пола. Транссексуална хирургия. Промяна от мъж в жена.

Цветните снимки показват вагини с най-различно качество горе-долу в една и съща поза. Обективът е фокусиран право в тъмната вътрешност на вагината. Пръсти с лакирани в червено нокти, притиснати към двете бедра, разтварят срамните устни. Пикочният канал, мек и розов. Космите по пубиса, подстригани съвсем ниско при някои. Дълбочината на вагината е дадена като девет, два̀сет, пет сантиметра. Около пикочния отвор на някои е струпана неизрязана тъкан от пещеристото тяло. Покритият клитор, калпачето на клитора, дребните кожни гънки под него, съединяващи клитора със срамните устни.

Евтини лошокачествени вагини с космата скротумна тъкан отвътре — космите продължават да растат, те се задавят от косми.

Модерни, хубави като картинка вагини, удължени с части от дебелото черво, самопочистващи се и смазващи се със собствена слуз. Чувствителни клитори, измайсторени чрез изрязване и пренасочване на половата жлеза. Кадилакът на вагинопластиката. Някои от тези кадилаци излизат толкова успешни, че потокът от чревна слуз означава всеки ден да си слагаш макси дамска превръзка.

Някои вагини са в стар стил и се налага да ги разтягаш и разширяваш всеки ден с пластмасов калъп. Всички тези брошури са сувенири от близкото бъдеще на Бранди.

След като видяхме г-н Паркър, възседнал Елис, помогнах на дрогирания труп на Бранди да се замъкне обратно горе и отново ѝ съблякох дрехите. Когато се опитах да ѝ пусна още хапчета „Дарвон“ в гърлото, тя се закашля и ги изплю, затова отново я настаних на пода в банята. Когато метнах сакото ѝ на ръката си, усетих нещо картонено

във вътрешния джоб. Книгата за мис Рона. Вътре в книгата беше втъкнат сувенир от собственото ми бъдеще.

Облегната на огромната керамична раковина, чета:

Обичам Сет Томас толкова много, че трябва да го унищожа. Компенсирам това с прекалено обожание към върховната кралица. Сет никога няма да ме обича. Никой никога вече няма да ме обича.

Колко унижително.

Дай ми гаден, отчаян емоционален хленч.

Светкавица.

Дай ми погълнато от себе си егоцентрично плещене.

Исусе Христе.

Майната ми. Писнало ми е да бъда аз. Аз, красавицата. Аз, грозницата. Блондинка. Брюнетка. Милион шибани модни преобразования, които са да ме държат в клопката на моя „аз“.

Това, което бях преди злополуката, сега е само история. Всичко преди настоящето, преди настоящето, преди настоящето е само история, която влача със себе си. Това като че важи за всекиго по света. Нужна ми е нова история за моята същност.

Нужно ми е така зверски да се прецакам, че да не мога да се спася.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

И ето какъв е животът в Проекта за реинкарнация на свидетели „Бранди Александър“.

В Санта Барбара Манъс, който беше Денвър, ни научи как да се снабдяваме с дрога. Тримата се гъчкахме в онзи „Фиат Спайдър“ от Портланд до Санта Барбара и на Бранди ѝ се искаше да умре. През цялото време, притиснала длани под кръста си, тя повтаряше:

— Спрете колата. Трябва да се протегна. Получавам спазми. Трябва да спрем.

Цели два дни ни отне пътят от Орегон до Калифорния, а тези два щата са съседни. Манъс през цялото време зяпаше Бранди, слушаше я, толкова очевидно влюбен в нея, че на мен ми се искаше само да ги убия по всякакви гадни и болезнени начини.

В Санта Барбара тъкмо влизаме в града, и Бранди иска да слезе да се поразходи. Проблемът е, че се намираме в много престижен калифорнийски квартал. Горен хълмовете над Санта Барбара. Ако се разхождаш тук, полицията или някакъв частен патрул те спира и иска да разбере кой си и „документите, моля“.

Ала Бранди отново получава спазми. Истерясалата принцеса премята крак над вратата и вече е излязла наполовина навън още преди Денвър Омлет да спре. Бранди иска капсулите „Тайлокс“, които е зарязала в апартамент 15-Г на хотел „Конгрес“.

— Не можеш да си красива — казва за хиляден път Бранди, — докато не се почувстваш красива.

Горен хълма спираме до бордюра пред табела „ПРОДАВА СЕ“. Къщата, която ни гледа отвисоко, е голяма хахиенда, достатъчно испанска, че да ти се прииска да тропнеш едно фламенко на масата, да се залюлееш на полилей от ковано желязо, да нахлупиш сомбреро и да запашеш патрондаш през рамо.

— Ето — казва Денвър. — Направи се на красива и ще ти покажа как можем да гепим болкоуспокояващи от онези, дето ги дават само с рецепта.

Върнете се към трите дни, в които се укривахме в апартамента на Денвър, докато посъберем някакви пари. Бранди скрои нов план. Преди да легне под ножа, тя е решила да намери сестра си.

Онази „аз“, която иска да танцува на гроба ѝ.

— Вагинопластиката, това си е завинаги — казва тя. — Тя може да почака, докато разбере някои неща.

Решила е да намери сестра си и да ѝ разкаже всичко — за гонорейта, защо Шейн не е мъртъв, какво се е случило — всичко. Да изчистят нещата. Сигурно ще се изненада колко много знае вече сестра ѝ.

Аз само искам да изчезна от града, в случай че ме дебне заповед за арестуване по обвинение в предумишлен палеж, затова заплашвам Денвър, че не дойде ли с нас, тичам в полицията да го обвиня. В палеж, в отвличане, в опит за убийство. На Еви пращам писмо.

На Бранди пиша:

Да пообиколим с колата, да видим какво ще стане. Да се поуспокоим.

Като че ще трябва доста да се понапънем, но всички ние имаме от какво да бягаме. И като казвам ние, имам предвид всички хора по света. И затова Бранди мисли, че сме тръгнали да търсим сестра ѝ, а Денвър е дошъл, защото аз съм го изнудила. Писмото ми до Еви лежи в пощенската ѝ кутия в началото на алеята, водеща към изгорелите развалини на къщата ѝ. Еви е в Канкун, може би.

Писмото до Еви гласи:

До госпожица Евелин Котрел.

Манъс твърди, че той те е застрелял, а ти си му помогнала заради мръсната ви любовница. За да не попаднеш в ЗАТВОРА, моля опитай се да уредиш застраховката за причинените вреди на дома и личната ти собственост по най-бързия начин. Прехвърли цялата застраховка в щатска валута, десети дваисетдоларови банкноти, и ми ги изпрати до поискване в Сиатъл, Вашингтон. Аз съм жената, за която ти си отговорна, че е

останала без годеник, бившата ти най-добра приятелка, независимо с какво се самозалъгваш. Прати парите и тогава аз ще се замисля по разглеждания въпрос и няма да отида в полицията, за да те арестуват и тикнат в ЗАТВОРА, където ще ти се наложи денонощно да се бориш за достойнството и живота си, но без съмнение ще загубиш и двете. Да, освен това се подложих на сериозни възстановителни операции, поради което сега изглеждам по-добре и от себе си, а Манъс Кели е с мен. Той все още ме обича и твърди, че те мрази, а в съда ще свидетелства срещу теб, че си кучка.

Подпис — Аз.

Минете към брега на Тихия океан — паркирали сме кротко пред испанската хасиенда, която СЕ ПРОДАВА. Денвър обяснява на мен и Бранди как да се качим на горния етаж, докато той занимава посредника. Главната спалня е с най-хубав изглед — по това ще я намерим. В главната баня ще има от най-добрите лекарства.

Разбира се, Манъс навремето беше детектив от нравствената полиция, ако според вас да си развяваш задника из храсталците в парка „Вашингтон“, облечен в бански „Спидо“, един номер по-малък, с надеждата някой загорял за секс самотник да си извади хуя — е, ако на това му викат детективска работа, то, много ясно, Манъс беше детектив.

Защото красотата е власт по същия начин, по който и парите са власт по същия начин, по който зареденото оръжие е власт. А хубавият Манъс с квадратната челюст и очертаните скули е като слязъл от нацистки агитационен плакат.

Докато Манъс все още се бореше с престъпността, една сутрин го заварих да маха кората от филия хляб. Хлябът без кора ми припомни за времето, когато бях дете. Беше много мило — но аз си мислех, че се готви да ми пече филийка. После Манъс се изправя пред огледалото в апартамента, в който живеехме заедно, по бял прилепнал бански и ме попита щеше ли да ми се иска да го чукам в задника, ако бях гей? После се преоблече в червен бански и пак ме попита. Нали разбирам,

попита ме, да му натъпча здраво кафявия салон? Да изора задния двор? Не е от сутрините, които бих искала да си имам заснети на видео.

— Пакетът ми трябва да изглежда голям — обясни ми той, — но задникът ми да е момчешки. — Взема филията хляб и я пъхва между себе си и чатала на банския.

— Не се безпокой, така манекените на бельо постигат по-добър вид — каза той. — По този начин получаваш гладка, прилична издутина. — Той зае странична поза пред огледалото и попита: — Според теб трябва ли ми още една филия?

Детективската му работа означаваше, когато времето е хубаво, да кръстосва насам-натам по сандали и червения бански, дето му носи късмет, а двама цивилни в паркирана наблизо кола да чакат някой да захапне въдицата. Това се случваше по-често, отколкото си представяте. Манъс беше еднолична кампания за прочистване на парка „Вашингтон“. Никога не е имал такъв успех като редови полицаи, а и така никой не стреляше по него.

Всичко това беше много Бонд, Джеймс Бонд. Много плащ и шпага. Много шпионин срещу шпионина. Плюс това добиваше страхотен тен. Плюс това данъчните му признаваха за разход таксата във фитнес залата и покупките на нови бански.

Минете към посредника в Санта Барбара, който пак и пак стискаше ръката ми и произнасяше името ми, Дейзи Сейнт Пейшънс — както когато искате да направите добро впечатление — но без да ме поглежда под воалите ми. Гледа Бранди и Денвър.

Просто съм очарована.

Къщата е тъкмо такава, каквато очаквате, като я гледате отвън. В трапезарията има голяма изподраскана дървена маса в мисионерски стил под полилей от ковано желязо, на който можеш да се люлееш. Масата е застлана с извезан със сребро испански шал с ресни.

Ние представляваме популярна личност от телевизията, която желае да остане анонимна, обяснява Денвър на посредника. Ние сме екип, търсец вила за тази безименна знаменитост. Госпожица Александър е експерт по токсичността на продуктите, нали разбирате — смъртоносните изпарения и секрети, отделяни от къщите.

— Новите килими — казва Денвър — отделят отровен формалдехид до две години след като ги застелят.
— Това чувство ми е познато — казва Бранди.

* * *

Когато чаталът на Манъс не водеше мъже към тяхната гибел, той, облечен в костюм с жилетка, заставахе на свидетелското място в съда и обясняваше как подсъдимият се е приближил до него по зловещ, отявлено мастурбаторски начин и му е поискал цигара.

— Все едно, като ме погледне човек, ще му заприличам на пушач — казваше Манъс.

Не се знаеше срещу кой порок има повече възражения.

След Санта Барбара заминахме за Сан Франциско и продадохме фиата. Аз през цялото време пиша върху салфетки „Може би сестра ти е в следващия град. Тя може да е навсякъде“.

В хазиендата в Санта Барбара двете с Бранди намерихме „Бензедрин“, „Декседрин“, стари хапове „Куалуд“ и „Сома“ и капсули „Диалос“, които се оказаха за омекване на изпражненията. И крем „Солакин форте“, който се оказа избелващ.

В Сан Франциско продадохме фиата и известно количество дрога и си купихме голям червен „Справочник на лекаря“, за да не крадем безполезни хапчета за омекване на изпражненията и избелващи кремове. В Сан Франциско старците навсякъде продават огромни богаташки къщи, тъпкани с лекарства и хормони. Намерихме „Демерол“ и „Дарвоцет“. Не ситните-дребни дарвоцветчета N-50. Бранди се чувстваше красива, докато аз се опитвах да я натъпча със свръхдоза яки стомилиграмови хапове „Дарвоцет“.

След фиата наехме голям „Севил“ кабриолет. Помежду си се наричахме хлапетата Зин.

Аз бях Комп Зин^[1].

Денвър беше Тор Зин^[2].

Бранди — Стела Зин^[3].

Точно в Сан Франциско започнах да подлагам Денвър на тайната терапия с хормони, за да го унищожа.

Детективската кариера на Манъс започна да запада — нормата му за арести падна до един дневно, после до един месечно, после до нула и пак нула. Проблемът беше в слънцето, в тена и във факта, че той остаряваше и беше известна примамка. Никой от по-възрастните мъже, които вече беше арестувал, не припарваше до него. По-младите просто го смятаха за стар.

И затова Манъс стана дързък. Банските му ставаха все по-малки и по-малки, което също не изглеждаше добре. Натискаха да го сменят с нов модел. Сега му се налагаше той да заговаря мъжете. Да говори. Да бъде забавен. Да работи сериозно върху запознанствата с мъже. Да си изгради личност — и все пак младежите — единствените, които не побягваха още щом го видят, продължаваха да отказват, когато им предлагаше да се поразходят сред дърветата и да свърнат в храсталака.

Дори и най-загорелите младежи, чиито очи шареха по всички останали, казваха: „Ъъ, не, благодаря“.

Или:

— В момента искам да остана насаме със себе си.

Или още по-зле:

— Раз карай се, дъртако, че ще извикам ченгетата.

* * *

След Сан Франциско, Сан Хосе и Сакраменто заминахме за Рино и Бранди превърна Денвър Омлет в Чейс Манхатън. Обикаляхме на зигзаг навсякъде, където според мен можехме да намерим дрога. Парите на Еви можеха да почакаат.

Минете към Лас Вегас — Бранди превръща Чейс Манхатън в Еберхард Фабер. Разкарваме колата из търбуха на Лас Вегас. Целият този гърчещ се в спазми неон, червените бягащи светлини в едната посока и белите в другата. Лас Вегас изглежда така, както си представяте, че изглежда раят нощем. Изобщо не вдигаме гюрука на

колата — от две седмици я караме и нито веднъж не сме сложили гюрука.

Обикаляхме из търбуха на Лас Вегас — Бранди седеше отзад, наместила задник върху капака на багажника, облечена в тясна рокля металик без презрамки, розова като горящия център на светофар, с накичен с бижута корсет и подвижна дълга пелерина от копринена тафта с буфан ръкави.

Беше толкова хубава, че Лас Вегас с целия си ослепителен блясък беше само още един моден аксесоар, марка „Бранди Александър“.

Бранди вдига ръце, облечени в дълги розови оперни ръкавици, и надава вой. В момента изглежда и се чувства толкова добре. А подвижната дълга пелерина от копринена тафта с буфан ръкави се откача.

И отплува сред трафика на Лас Вегас.

— Завий по пресечката — пищи Бранди. — Сутринта трябва да върнем пелерината в „Бълокс“!

След като детективската кариера на Манъс започна да запада, се захванахме да тренираме във фитнес залата всеки ден, понякога по два пъти дневно. Аеробика, солариум, хранителен режим — цялата поредица от мъките на Исус на кръста. Той беше културист — ако това означава да пиеш шейховете си, заместващи храната, направо от миксера по шест пъти на ден над мивката. После започна да си поръчва по пощата бански костюми, каквито не можеха да се купят в страната — малки кесийки от микрофибър, нанизани на връв, които нахлузваше веднага щом се приберем вкъщи от фитнес залата, и почваше да върви подире ми и да ме пита дали според мен задникът му изглежда твърде плосък.

Ако бях гей, според мен трябва ли да си подстригва космите отдолу? Ако съм гей, дали ще реша, че изглежда твърде отчаян? Твърде надменен? Достатъчно голям ли е гръдният му кош? Може би твърде голям?

— Просто би ми било много гадно, ако мъжете ме мислят за голяма тъпа крава! — казваше Манъс.

Дали не изглежда, нали разбирам, твърде гей? Гейовете искали само нефеминизирани мъже.

— Не искам пичовете да виждат в мен само огромно пасивно дупе — казваше Манъс. — Не е като да вдигам краката и да се оставям всеки да ми го начука.

Манъс оставяше пръстени от избърснати косми и остатъци от бронзант в банята и очакваше аз да ги чистя.

Неизменно присъстваше подмолната идея да се върне на работа там, където по тебе стрелят — престъпници, които нямат какво да губят, ако те убият.

Сегиз-тогиз Манъс излавяше някой стар турист, намерил стъргалото в парка „Вашингтон“ по случайност, но през повечето дни началникът му непрекъснато му натякваше да започне да обучава някой по-млад за заместник.

Почти всеки ден Манъс измъкваше сребърна прашка в цвят металик на тигрови райета от оплетената топка в чекмеджето си за бельо. Натякваше гъза си в това маломерно нищо и се гледаше в огледалото странично, анфас, отзад, после разкъсваше банския и оставяше разтегнатата мъртва миниатюрна животинска щампа на леглото, за да я намеря аз. Мина през зеброви райета, тигрови райета, леопардови петна, после ягуар, пантера, пума, оцелот, и накрая времето му изтече.

— Това са ми спасителските бански, които ми носят късмет — казваше ми той. — Бъди честна.

И за това нещо аз непрекъснато си повтарях, че е любов.

Да бъда честна ли? Не знаех откъде се започва. Съвсем бях отвикнала.

След Лас Вегас наехме семейна каравана. Еберхард Фабер стана Хюлет Пакард. Бранди беше облечена с дълга бяла рокля от памучно пике с голи рамене и висока цепка на полата, съвсем неподходяща за целия щат Юта^[4]. Спряхме и опитахме Великото солено езеро.

Струваше ни се, че трябва да направим точно това.

Постоянно пишех по пясъка, по праха по колата:

Може би сестра ти е в следващия град.
Пиших:
Ето, глътни още няколко викодинчета.

Когато Манъс престана да получава предложения за секс от мъже, той започна да си купува порно списания за хомосексуалисти и да ходи по гей клубове.

— Проучвания — обясняваше той.

— Ела с мен, ако искаш — предлагаше ми, — но не стой много близо. Не искам да изпратя погрешен сигнал.

След Юта Бранди превърна Хюлет Пакард в „Харпър Колинс“^[5] в Бют. Там, в Монтана, наехме „Форд Проб“ и Харпър караше, а мен ме натикаха на задната седалка. От време на време Харпър казваше:

— Пътуваме с близо двеста километра в час.

Двете с Бранди свивахме рамене.

Високите скорости като че не представляваха нищо в толкова огромно място като Монтана.

Може би сестра ти дори не е в Съединените щати, написах с червило на огледалото в банята в един мотел в Грейт Фолс.

Така че за да запази Манъс работата си, ходехме по гей барове и аз седях сама и си повтарях, че при мъжете е по-различно — това с хубостта. Манъс флиртуваше, танцуваше и изпращаше питиета на всеки, в когото виждаше предизвикателство. Мяташе се на високото столче на бара до мен и ми прошепваше странично:

— Не мога да повярвам, че той е с онзи!

И кимваше едва-едва, колкото да разбере за кого ми говори.

— Миналата седмица ми се опъваше — пенявеше се Манъс шепнешком. — Значи аз не съм достатъчно добър, а тоя смотан перхидролен боклук е по-добър от мен, така ли?

Навеждаше се над питието си и казваше:

— Това мъжете са скапаняци!

А аз се съгласявах — така си е.

И си повтарях, че всичко е наред. Всяка връзка си има и трудните моменти.

Минете към Калгари, Албърта, където Бранди изяде свещичките „Небалино“, увити в златен станиол, защото ги помисли за бонбони. Тя така се увлече, че превърна Харпър Колинс в Адисън Уесли^[6]. През повечето време в Калгари носеше бяло разкроено яке за ски с яка от пухкава изкуствена кожа и бяла долна част на бикини от „Дона Карън“. Изглеждаше забавно и одухотворено — беше ни леко, чувствахме се популярни.

Вечерите изискваха дълга до земята рокля манто в черно-бяло райе, която Бранди никога не закопчаваше цялата, а под нея — черни вълнени впити шорти. Адисън Уесли се превърна в Наш Рамблър и пак наехме кадилак.

Минете към Едмънтън, Албърта — Наш Рамблър се беше превърнал в Алфа Ромео. Бранди носеше къси бални фустички с кринолин над черни чорапогачи, втъкнати в каубойски ботуши. Носеше и повдигащо гърдите кожено бюстие, цялото нашарено с местни клейма за говеда.

В един приятен хотелски бар в Едмънтън Бранди казва:

— Мразя, когато виждам шева в чашата с Мартини. Сякаш усещам линията на калъпа. Евтиния.

Мъжете ѝ се лепят като мухи на мед. Като под прожектор е — спомням си този вид внимание. Цялата страна обиколихме и на Бранди никога не ѝ се наложи да плаща питиетата си — нито веднъж.

Минете към това как Манъс загуби работата си на независим таен сътрудник по нравствеността на специален договор към детективския отдел на Главната полицейска дирекция. Той така и не го преодоля.

Парите му свършваха. Да започнем с това, че и бездруго в банката те не бяха много. После птиците изкълваха лицето ми.

Онова, което не знаех, беше за Еви Котрел, дете живееше сама в голямата си самотна къща с всичката си тексаска земя и петролни пари и разправяше, че имала да свърши една работа. И Манъс с

настоятелната си нужда да докаже, че все още може да препискае всяко дърво. Властта тип „Огледалце, огледалце от стената“. Останалото вече го знаете.

Минете към нас по пътя — след болницата, след сестрите Риа. Постоянно пускам хормони — „Провера“, „Климара“ и „Премарин“, в храната и питиетата му. Уиски с естрадиол. Водка с етинилестрадиол. Беше толкова лесно, че чак беше страшно. А той през цялото време гледаше Бранди с опулен кравешки поглед.

Всички бягахме от нещо. От вагинопластиката. От остаряването. От бъдещето.

Минете към Лос Анджелис.

Минете към Спокейн.

Минете към Бойси, Сан Диего и Финикс.

Минете към Ванкувър, Британска Колумбия, където се превърнахме в експатрирани италианци с втори език английски, докато не ни остана никакъв роден език.

— Вие имате двете гърди на младо момиче — каза Алфа Ромео на една посредничка, не помня в коя къща.

От Ванкувър се върнахме в Съединените щати като Бранди, Сет и Бъба-Джоун чрез изключително професионалната уста на Бранди Александър. Чак докато стигнахме Сиатъл, тя ни четеше как еврейското момиченце, болно от тайнствена мускулна болест, превърнало себе си в Рона Барет.

Всички оглеждаме големи богаташки къщи, прибираме лекарства, наемаме коли, купуваме дрехи и ги връщаме.

— Разкажи ни някоя гадна лична история — казва Бранди на път за Сиатъл. През цялото време Бранди ме командва. Самата тя е ей толкова близо до смъртта.

Изкорми се.

Разкажи ми историята на живота си, преди да умра.

Заший се.

[1] Компазин — болкоуспокояващо лекарство. — Б.пр. ↑

[2] Торазин — лекарство за лечение на психични увреждания. — Б.пр. ↑

[3] Стела Зин, или по-точно Зайн — певица, известна с предизвикателното си поведение и песни, лидер на групата „Пейгън Холидей“. — Б.пр. ↑

[4] Щатът Юта е известен най-вече с живеещите там мормони, строги блюстителни на нравите. — Б.пр. ↑

[5] „Харпър Колинс“ — голямо американско издателство. — Б.пр. ↑

[6] „Адисън Уесли“ — американско издателство за научна литература. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Върнете се към фотосесията в една кланица, където цели прасета без вътрешности висят нагъсто като ресни от подвижна верига. Двете с Еви сме облечени в парти рокли от неръждаема стомана на Бибо Кели, веригата се точи зад нас със скорост около сто прасета в час и Еви казва:

— И какво стана, след като брат ти бе обезобразен?

Фотографът поглежда светломера и казва:

— Не, няма да стане.

Арт директорът казва:

— Момичета, отблясъците от трупове са прекалено силни.

Прасетата се нижат огромни като кухи дървета, целите червени и лъскави отвътре, покрити отвън с наистина великолепна свинска кожа, след като някой току-що ги е опърлил с бензинова горелка. В сравнение с тях се чувствам цялата покрита с четина и се опитвам да си припомня кога за последно съм си правила коламаска.

А Еви пак пита:

— Брат ти?

А аз броя — петък, четвъртък, сряда, вторник...

— Как така от обезобразен стана мъртъв? — пита Еви.

Прасетата се нижат страшно бързо и няма как арт директорът да ги напудри, за да не лъщят толкова. Да се чуди човек как поддържат кожата си толкова хубава. Дали сега фермерите не ползват крем против изгаряне, или какво? Била съм гладка като тях май преди месец. Сега в някои салони използват новите лазери, дори и с охлаждащия гел, така, сякаш те пърлят с горелка.

— Ало, момичето от космоса — подвиква ми Еви. — Обади се у дома.

Цялата кланица с прасетата е прекалено охладена, за да се разкарваш тук с рокля от неръждаема стомана. Мъже с бели престилки с А-образна кройка и ботуши с ниски токове започват да впръскват гореща пара там, където са били вътрешностите на прасето, и аз съм

готова да се сменя с тях. Готова съм да се сменя дори с прасетата. А на Еви казвам:

— Полицията не повярва на историята с лака за коса. Бяха убедени, че баща ми е смял лицето на Шейн. Или че мама е подхвърлила флакона в боклука. Нареккоха го „небрежност“.

Фотографът казва:

— Ами ако прегрупираме труповете и ги осветим отзад?

— Ефектът от пулсиращите светлини ще е твърде силен, много бързо вървят — обяснява арт директорът.

— Защо полицаите мислеха така? — пита Еви.

— Не проумявам — отвърщам. — Някой постоянно им се обаждаше анонимно.

Фотографът казва:

— Не можем ли да спрем веригата?

Арт директорът отговаря:

— Само ако успеем да възпрем хората да ядат месо.

Остават ни цели часове до истинската почивка и Еви казва:

— Някой е излъгал полицията?

Ония с прасетата ни оглеждат — някои от тях са големи сладури. Те се смеят и прокарват бързо длани нагоре-надолу по лъскавите черни маркучи. Плезят ни се. Флиртуват.

— После Шейн избяга — разказвам на Еви. — Много е просто. Преди две години някой се обади на нашите, че е починал.

Приближаваме се възможно най-много до върволицата от прасета, все още топли. Подът е много изкалян и Еви започва да ми разправя как имала идея за нова версия по „Пепеляшка“, но вместо да ушийт рокля на момичето, птичките и зверчетата му правят пластична операция. Сините птици му правят лифтинг на лицето. Катеричките му слагат импланти. Змиите му правят липосукция. Освен това Пепеляшка започва като малко, самотно момченце.

— Брат ми получаваше толкова внимание — казвам на Еви. — Бас ловя, че сам е хвърлил лака за коса в огъня.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

Минете към онзи път, някъде никъде, когато двете с Бранди пазаруваме по главната в някакъв град в Айдахо с магазин от веригата „Сиърс“, закусвалня, продавница за престоляни печива и агенция за недвижими имоти, а нашият господин Уайт Уестингхауз^[1] е влязъл вътре да тормози някой посредник. Влизаме в магазин за рокли втора употреба. Той е до хлебарницата, в която продават стари печива, и Бранди разказва как баща ѝ правел онзи номер с прасетата точно преди да ги закара на пазара. Разказва как ги хранил с десерти с изтекъл срок на годност, които купувал с камари от такива магазини. Слънчевите лъчи ни огряват през чистия въздух. Мечките и планините са на крачка от тук.

Бранди ме поглежда над закачалка с рокли втора ръка.

— Известна ли ти е тая измама с прасетата, сладката ми? — казва тя.

Той, баща ѝ, правел номера с картофите и кюниците. Отваряш чувала и пъхаш кюнец вътре. Около него подреждаш едри картофи от тазгодишната реколта. Вътре в кюнеца слагаш лански омекнали, ожулени, нацепени и загнили картофи така, че да не се виждат през зеблото. Измъкваш кюнеца и зашиваш чувала плътно, така че вътре нищо да не мърда. Продаваш ги на пътя, децата ти помагат и макар и да ги даваш евтино, печелиш пари.

Този ден в Айдахо карахме форд. Кафяв и отвътре, и отвън.

Бранди разбутва закачалките, оглежда всички рокли подред и казва:

— Чувала ли си през целия си живот за нещо толкова непочтено?

Минете към Бранди и мен в магазин за дрехи втора употреба на същата тази главна улица, зад завесата, нагъчкани в пробна колкото телефонна кабина. По-голямата част от гъчкането се дължи на една бална рокля. За да се напъха в нея, Бранди се нуждае от моята помощ

— рокля направо като за Грейс Кели, на която сякаш от горе до долу пише „Чарлс Джеймс“^[2]. Пластинки, подплънки, целият онзи силно подчертаващ скелет, напъхан в кожа от бледорозова органза или леденосиньо кадифе.

Най-невероятните рокли, казва ми Бранди, конструирани бални тоалети, инженерно проектираните вечерни рокли с обръчите и корсетите без презрамки, вдигнати яки подкови и широки рамене, прищипнати талии, пищни набори и банели, никога не живеят дълго. Опънът, обтягането и набирането на сатена и крепдешина, които се опитват да овладеят теловете и банелите вътре, битката на плата с метала, цялото това напрежение ги разкъсва. С остаряването на външното — на плата, на видимото, с износването му, вътрешностите започват да се подават навън и да го разкъсват.

Принцеса Принцеса казва:

— За да се напъхам в тази рокля, ми трябва поне три дарвона.

Тя разтваря длан и аз изпълнявам рецептата.

Баща й, разказва Бранди, натривал говеждото с лед, за да го напои с вода, преди да го продаде. Натривал говеждото с фуражни смески, за да го натъпче с фураж.

— Не беше лош човек — казва тя. — Само дето малко прекаляваше със следването на правилата.

Не толкова правилата за честност и почтеност, допълва тя, колкото правилата за предпазване на семейството ти от бедност. И болести.

Понякога през нощта, разказва Бранди, баща й се промъквал в нейната стая, докато спяла.

Не искам да слушам това. Диетата на Бранди от „Провера“ и „Дарвон“ й оказва страничен ефект — емоционална булимия, и тя не може да опази нито една мръсна тайна. Приглаждам воалите над ушите си. Благодаря ви, че не споделихте с мен.

— През нощта понякога баща ми сядаше на леглото ми — казва тя — и ме събуждаше.

Нашият баща.

Балната рокля е възкресена в целия си блясък на раменете на Бранди, възвърната към живот, по-голяма от живота, приказка, която не би могъл да носиш никъде през последните петдесет години. Цип колкото гръбнака ми минава отстрани точно до подмишницата на Бранди. Банелите на корсета прищипват Бранди в кръста и тя експлодира отгоре им — гърдите ѝ, голите ѝ ръце и дългата ѝ шия. Полата е пластове от бледожълта коприна и тюл. Златното вземо и перлената бродерия са толкова пищни, че всяко бижу би дошло в повече.

— Не рокля, ами дворец — казва Бранди, — но макар и да съм друсана, пак боли.

Краищата на теловете стърчат около шията, бодат в кръста. Острите ръбове и ъглите на банелите от пластмасова китова кост мушкат и режат. Коприната е гореща, тюлът — груб. Дори само дишането ѝ кара блъскащите се стомана и целулоид, напъхани и скрити вътре — само фактът, че Бранди е жива, ги кара да хапят и дъвчат плата и кожата ѝ.

Минете към нощите, когато бащата на Бранди казвал: Побързай. Облечи се. Събуди сестра си.

Мен.

Облечете си палтата и се качвайте в колата, казваше той.

И ние се качвахме далеч, след като ТВ каналите са изсвирили националния химн и са се изключили от ефир. Приключили излъчването за деня. На пътя нямаше нищо, освен нас — нашите в кабината, а ние двамата в каросерията — Бранди и сестра му, сгушени на ръждясалия под, а скърцането на ресорите и жуженето на мотора се забиват в нас. Дупките по платното карат тиквените ни главички да отскачат от пода. Притискаме здраво длани в лицата си, за, да не вдишваме стърготините и изсъхналия тор, които се вдигат наоколо. Стискаме клепачи, за да не влизат и в очите ни. Не знаехме къде отиваме, но се опитвахме да се досетим. Завой надясно, после наляво, после дълъг прав участък, който изминаваме не знам колко бързо, после пак завой надясно, от който се претъркаляме наляво. Незнайно колко време. Не можехме да заспим.

Роклята се разкъсва по тялото на Бранди, а тя не помръдва и казва:

— Знаеш ли, от шестнайсетгодишна се оправям горе-долу сама.

С всяко вдишване, макар тя да вдишва на малки глътки заради свръхдозата „Дарвон“, Бранди тръпне. Тя казва:

— На петнайсет години преживях злополука и в болницата полицията обвини баща ми, че ме малтретирал. Това се проточи. Не можех да им кажа нищо, защото няхах какво да им кажа.

Тя поема въздух и потръпва.

— Разговорите, съветите, терапията, това ужасно се проточи.

Фургонът забавяше ход и отскачаше от асфалта върху чакъл или кал, целият пикап подскачаше и изтрополяваше малко по-нататък, а после спираше.

Толкова бедни бяхме.

Все още легнал на пода във фургона, отлепяш длани от лицето и разбираш, че сме спрели. Прахът и торът се уталожваха. Бащата на Бранди отваряше фургона — и се оказваш на черен път до огромна назъбена стена от товарни вагони, наизлезли насам и натам извън релсите. Вагоните зееха потрошени. Преобърнати платформи, а товарите им от трупи или съчки — пръснати по земята. Изкорубени, пробити цистерни. Товарни вагони, все още натоварени с въглища и дърва, извлечени и струпани в черни или златни камари. Противният мирис на амоняк. Приятният аромат на кедър. Слънцето аха-аха ще се покаже над хоризонта и светлината идва към нас изпод земята.

Трябваше да товарим дърва във фургона. Кашони с пудинг на прах. Кашони с машинописна хартия, тоалетна хартия, батерии, паста за зъби, компот от праскови, книги. Счупени кристалчета предпазно стъкло са пръснати навсякъде около прекатурените платформи с коли, а чисто новите коли вътре са смлени. Чистите им черни гуми стърчат във въздуха.

Бранди дърпа деколтето на роклята и поглежда хормоналния пластир, залепен на гърдата ѝ. Маха предпазната лента на друг

пластир и го залепва на другата гърда, после поема отново режещ дъх и потръпва.

— Цялата бъркотия се уталожи за около три месеца. Цялото разследване за малтретиране на деца — казва Бранди. — После веднъж излизам от тренировка по баскетбол и един мъж се приближава. Бил полицаи, казва, и трябвало допълнително да проведе с мен поверителен разговор.

Бранди вдишва, трепва. Пак дърпа деколтето, изважда опаковка метадон измежду гърдите си, отхапва половината и прибира остатъка обратно.

В пробната е горещо, тясно е, както сме натъпкани и двете заедно с мащабния градоустройствен проект рокля.

Бранди казва:

— Дарвон.

— Бързо, моля — додава тя и щрака с пръсти.

Изваждам нова червено-розова капсула и тя я преглъща на сухо.

— Този тип — продължава тя разказа си — ме моли да се кача в колата му да поговорим, само да поговорим, и ме пита имам ли да му казвам нещо, което съм се страхувал да кажа на онези от детската служба.

Роклята се разпада, коприната се разпаря по всички шевове, тюлът експлодира, а Бранди казва:

— И аз му казвам на този тип, на този детектив, „Не“, и той казва „Добре“. Казва, че обичал хлапетата, които могат да пазят тайни.

При влакова катастрофа можеш да събереш хиляда молива наведнъж. Електрически крушки, все още съвсем годни, без нищо да трака вътре. Заготовки за ключове със стотици, фургонът не можеше да побере всичко това, а дотогава пристигаха и още фургонали, и хората насипваха с лопати зърно върху задните седалки на колите и ни гледаха със струпаните пред нас огромни камари какво ли не, докато решавахме от какво имаме повече нужда — от десетте хиляди връзки за обувки или от хилядата бурканчета хрян. От петстотинте автомобилни ремъка, всичките еднакъв размер, които не ни трябваха, но можехме да продадем, или от батериите. От кашона мазнина, който

нямаше начин да изразходим, преди да граняса, или от тристата флакона лак за коса.

— Ченгето — казва Бранди и всички телове щръкват навън от опънатата ѝ жълта коприна — ми пуска ръка, бърка в крачола на шортите ми и казва, че не се налага отново да се занимаваме със случая. Не се налага да докарваме на семейството ми още проблеми — разказва Бранди. — Този детектив казва, че полицията искала да арестува баща ми по подозрение. Той можел да ги спре, твърди той. От мен зависело, твърди той.

Бранди поема въздух и роклята се разкъсва. Тя диша и всеки дъх я оголва на все повече места.

— Какво ли знаех аз — казва тя. — Бях на петнайсет години. Нищичко не знаех.

През сто зейнали дупки се показва голата кожа.

При останките от влаковата катастрофа баща ми каза, че охраната ще дойде всеки момент.

Ето как го разбрах аз: ще забогатеем. Ще ни пазят. Но онова, което той искаше да каже всъщност, беше, че трябва да побързаме, иначе ще ни хванат и ще изгубим всичко.

Разбира се, че си го спомням.

— Ченгето — разказва Бранди — беше младо, на двайсет и една — двайсет и две години. Не беше някой дърт мръсник. Не беше ужасно — казва тя, — ала не беше любов.

Роклята се разкъсва все повече и скелетът щръква на най-различни места.

— Най-вече — казва Бранди — това за дълго време ме обърка.

Така пораснах аз — с такива влакови катастрофи. Единственият ни десерт от шест до деветгодишната ми възраст беше пудинг

полуфабрикат. Излиза, че мразя пудинг. Дори и цветът. Особено цветът. И вкусът. И миризмата.

Запознах се с Манъс, когато бях на осемнайсет години — някакъв страшно готин тип дойде у нас и попита дали имаме някакви вести от брат ми, след като е избягал.

Типът беше малко по-възрастен, но още ставаше. Най-много на дваайсет и пет. Даде ми визитка, на която пишеше Манъс Кели. Независим сътрудник на нравствения отдел на специален договор. Единственото друго нещо, което забелязах, беше, че няма халка. Той ми каза:

— Знаеш ли, много приличаш на брат си.

Имаше великолепа усмивка и ме попита:

— Как се казваш?

— Преди да се върнем в колата — казва Бранди, — трябва да ти кажа нещо за твоя приятел, господин Уайт Уестингхауз.

Бивш г-н Чейс Манхатън, бивш Наш Рамблър, бивш Денвър Омлет, бивш независим служител на нравствения отдел на специален договор Манъс Кели. Пресмятам си задачката: Манъс е на трийсет години. Бранди — на дваайсет и четири. Когато Бранди беше на шестнайсет, аз бях на петнайсет. Когато Бранди беше на шестнайсет, може би Манъс вече е бил част от живота ни.

Не искам да слушам това.

Най-прекрасната старинна съвършена рокля вече я няма. Коприната и тюлтът са се плъзнали, паднали, рухнали на пода на пробната, теловете и банелите са скършени и пръснати по него — след тях са останали само червени белези, които вече избледняват по кожата на Бранди, а Бранди е твърде близо до мен, само по бельо.

— Смешно е — казва тя, — но не за първи път унищожавам нечия прекрасна рокля — и едно огромно око в цвят „Патладжанени мечти“ ми намига. Усещам топлотата на дъха и кожата ѝ, толкова е близо до мен.

— През нощта, когато избягах от вкъщи — казва Бранди, — изгорих всички дрехи на семейството, провесени на простора, почти

до шушка.

Бранди знае за мен — или не знае. Изповядва се от душа или ме дразни. Ако знае, възможно е да ме лъже за Манъс. Ако не знае, мъжът, когото обичам, е откачен, гнусен сексуален хищник.

Или Манъс, или Бранди са ми пробутали мръсни лъжи — на мен, възплъщението на добродетелта и истината тук. Манъс или Бранди — не зная кого да мразя.

Аз и Манъс или аз и Бранди. Не беше ужасно, но не беше любов.

[1] „Уайт Уестингхауз“ — реномирана компания за домакински електроуреди. — Б.пр. ↑

[2] Чарлс Джеймс (1906–1978) — американски моделиер, известен най-вече с вечерните си тоалети, творения колкото на модата, толкова и на архитектурно инженерната мисъл. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

Трябва да съществува някакъв по-добър начин да убия Бранди. Да се освободя. Някакво бързо и окончателно приключване. Някакъв кръстосан огън, от който мога да се измъкна. Сега Еви ме мрази. Бранди изглежда също като мен навремето. Манъс все още е толкова влюбен в Бранди, че би я последвал навсякъде, макар и да не знае защо. Аз трябва само да поставя Бранди на прицела на Евината пушка. Разговори в банята.

Сакото на Бранди със санитарното тънко кръстче и модни три четвърти ръкави все още лежи сгънато върху аквамаринения плот до голямата мивка мида. Вземам го и моят сувенир от бъдещето изпада от него.

Пощенска картичка с чистите, избелели от слънцето небеса на 1962-ра и Космическата игла в деня на нейното откриване. Можеш да погледнеш през илюминатора на банята и да видиш какво е станало с бъдещето. Гъмжащо от готи по сандали, които накисват леща вкъщи — желаното от мен бъдеще си е отишло. Обещаното ми бъдеще. Всичко, което очаквах. Начинът, по който трябваше да се развие всичко. Щастие, мир, любов и утеха.

Кога бъдещето — написа някога Елис на гърба на една картичка — се превърна от обещание в заплахата?

Пъхвам картичката между брошурите за вагинопластика и диплянците за лабиопластика, затъкнати между страниците на книгата за мис Рона. Корицата представлява сателитна снимка на урагана Блондинка, минаващ покрай Западното крайбрежие на нейното лице. Блондинката гъмжи от перли, а тук-там блещука по нещичко, вероятно диаманти.

Изглежда много щастлива. Пъхам книгата обратно във вътрешния джоб на сакото на Бранди. Събирам козметиката и хапчетата, пръснати по плотовете, и ги слагам настрана. Слънчевите лъчи влизат през илюминатора под нисък, много нисък ъгъл, а пощата ще затвори скоро. Все още не сме взели парите от застраховката на

Еви. Поне половин милион долара по мои сметки. Какво можеш да направиш с всички тези пари, не знам, но съм сигурна, че ще разбере.

Бранди е изпаднала в тежко състояние на прическова злополука и затова я разтърсвам.

Очите на Бранди в цвят „Патладжанени мечти“ трепват, примигват, трепват, присвиват се.

Косата ѝ е цялата сплескана на тила.

Бранди се надига на лакът.

— Знаеш ли — казва тя, — дрогирана съм, така че става да ти го кажа. — Бранди ме поглежда — наведена съм над нея и ѝ протягам ръка, за да ѝ помогна да стане. — Трябва да ти кажа — казва Бранди, — че наистина те обичам. — И продължава: — Не мога да знам как ще го приемеш, но искам да бъдем семейство.

Брат ми иска да се ожени за мен.

Подавам ръка на Бранди. Тя се обляга на мен, после се обляга на ръба на един плот. И казва:

— Нямам предвид да сме като сестри — казва тя. — Остават ми още дни от Подготовката в реалния живот.

Крадене на дрога, продажба на дрога, купуване на дрехи, наемане на луксозни коли, връщане на дрехи, поръчване на коктейли — не бих нарекла това „реален живот“, по никакъв начин.

Обкичените с пръстени длани на Бранди разцъфват докрай и пригладат плата на полата ѝ отпред.

— Все още си имам цялото оригинално оборудване — казва тя.

Едрите длани продължават да галят и гладят чатала на Бранди. Тя се обръща странично към огледалото и оглежда профила си.

— Трябваше да падне след година, но тъкмо тогава срещнах теб — казва тя. — От седмици си бях стегнала багажа в хотел „Конгрес“ с надеждата, че ще дойдеш да ме спасиш. — Бранди обръща другия си профил пред огледалото и се оглежда. — Толкова много те заобичах, че си помислих, може би не е твърде късно?

Бранди маже с гланц горната си устна, после и долната, попива устните си със салфетка и пуска голямата графитена целувка в тоалетната раковина. И казва с новите си устни:

— Имаш ли представа как се пуска водата?

Киснах върху тази тоалетна чиния с часове, но не, така и не забелязах как се пуска водата. Излизам в коридора, така че ако Бранди

иска да ми мели на главата, ще се наложи да ме последва.

Бранди се препъва на вратата на банята, там, където се събират плочките и килимът в коридора. Токът на едната ѝ обувка е счупен. Там, където чорапът ѝ се е закачил за рамката, се е пуснала бримка. Тя се е вкопчила за равновесие в една полица с кърпи и лакът по ноктите ѝ се е напукал.

Бляскавата анална кралица на съвършенството казва:

— Мамицата му.

Принцеса Принцеса крещи по мен:

— Не че наистина искам да бъда жена — крещи тя.

— Почакай! — крещи Бранди. — Правя го само защото това е най-голямата грешка, за която мога да се досетя. Глупаво и самоунищожително е и всеки, когото попиташ, ще ти каже, че греша. Точно затова трябва да стигна докрай.

Бранди казва:

— Не разбираш ли? Защото сме така дресирани да живеем живота си правилно. Да не допускаме грешки — казва тя. — Според мен колкото по-голяма изглежда грешката, толкова по-голям шанс ще имам да се измъкна от клопката и да заживея истински живот.

Като Христофор Колумб, плаващ към гибел на края на света.

Като Флеминг и неговата плесен по хляба.

— Истинските ни открития идват от хаоса — крещи Бранди. — От отиването на място, което изглежда нередно, тъпо, глупашко.

Царственият ѝ глас кънти навсякъде из къщата. Тя крясва:

— Не бягай от мен, когато съм отделила минута, за да се обясня!

Нейният пример е жена, която катери планина — няма рационална причина да се катери така упорито и за някои хора това е глупава лудост, злополука, грешка. Катерачката може би гладува и мръзне, дни наред се бъхти и страда, но накрая изкатерива върха. Може би това я променя, но единственото, което ѝ остава, е нейната история.

— Но аз — казва Бранди, непогръднала от вратата на банята, взираща се в напукания си лак, — аз правя същата грешка, но много по-тежка. Болката, парите, времето, това, че старите приятели ме зарязаха, и най-накрая цялото ми тяло е моята история.

За някои хора операцията за смяна на пола е чудо, но ако не я искаш, това е върховната форма на самоосакатяване.

Тя казва:

— Не че е лошо да си жена. Би могло да бъде чудесно, ако исках да бъда жена. Работата е там — казва Бранди, — че да бъда жена е последното нещо, което искам. Просто не се досетих за по-голяма грешка, която бих могла да направя.

Значи тя е пътят към най-великото откритие.

Тъй като сме така впримчени в нашата култура, в съществуването като човешки същества на тази планета с притежавания от нас мозък и същите две ръце и два крака, каквито имат всички. Така сме впримчени, че всеки начин за бягство, който би могъл да ни хрумне, е просто поредното звено от примката. Всичко, което искаме, сме дресирани да го искаме.

— Първата ми идея беше да си ампутирам ръка и крак, левите или десните — тя ме поглежда и свива рамене, — но нито един хирург не би се съгласил да ми помогне.

— Мислех за СПИН — казва тя — заради преживяването, но тогава всички бяха болни от СПИН и изглеждаше много мейнстрийм и гъзарско. Точно това са казали сестрите Риа на рожденото ми семейство. Почти съм сигурна. Тези кучки понякога проявяват такова чувство за собственост!

Бранди изважда чифт бели ръкавици с бели перлени копченца от вътрешната страна на китката. Надява ги на ръцете си и закопчава копченцата. Бялото не е добър избор на цвят. В бяло ръцете ѝ приличат на трансплантирани от гигантска анимационна мишка.

— Тогава се сетих за промяната на пола — казва тя. — Операция за смяна на пола. Сестрите Риа си мислят, че ме използват, но всъщност аз ги използвам заради парите им. Те си мислят, че ме контролират и че идеята е била тяхна.

Бранди вдига крак, оглежда отчупения ток и въздъхва. После се пресяга да свали и другата обувка.

— Сестрите Риа не са ме принуждавали да правя нищо. Не беше така. Просто не можех да допусна по-голяма грешка. Най-голямото предизвикателство, на което можех да се отдам.

Бранди отчупва тока на здравата обувка и стъпалата ѝ остават обути в две грозни шляпки.

Тя казва:

— Трябва да скочиш в бедата с двата крака.

Тя хвърля счупените токове в кошчето за боклук в банята.

— Нито съм хетеросексуална, нито съм хомосексуална — казва тя. — И бисексуална не съм. Искам да се измъкна от етикетите. Не искам да напъхват целия ми живот в една-единствена дума. В едничка история. Искам да открия нещо друго, непознаваемо, място, което го няма на картата. Истинско приключение.

Сфинкс. Загадка. Бяло петно. Неизвестно. Неопределено. Непознаваемо. Неподлежащо на определения. Това бяха всички онези думи, с които Бранди описваше мен под моите воали. Не само история, която се развива така: и тогава... и тогава... и тогава... и тогава, докато умреш.

— Когато те срещнах — казва тя, — ти завидях. Копнеех да имам лицето ти. Реших, че да носиш лице като твоето изисква повече кураж от всякаква операция за промяна на пола. То би те отвело до по-големи открития. Ще те направи по-силна, отколкото изобщо можеш да бъдеш.

Тръгвам надолу по стълбите. Бранди — с новите си равни обувки, аз — напълно объркана, слизаме във фойето, а през вратата на всекидневната се чува провлеченият плътен глас на господин Паркър, който отново и отново се оригва: „Точно така. Продължавай“.

Двете с Бранди заставаме за миг пред вратата. Махаме една от друга мъха и тоалетната хартия, а аз бухвам сплесканата ѝ на тила коса. Бранди придърпва чорапа си нагоре и издърпва надолу предницата на самото си.

Картичката и книгата са затъкнати във вътрешния джоб на самото ѝ, хуят е затъкнат в чорапогащника и никое от тези неща изобщо не си личи.

Разтваряме рязко двойната врата на всекидневната и виждаме господин Паркър и Елис. Панталоните на господин Паркър са смъкнати на коленете му, голият му космат гъз е щръкнал във въздуха. Останалата част от голотата му е втъкната в лицето на Елис. Елис Айлънд, бивш независим сътрудник на нравствения отдел на специален договор Манъс Кели.

— О, да. Продължавай така. Много е хубаво.

Елис получава шестица за изпълнение. Ръцете му стискат Паркъровите чистички голи задни бузи на футболен стипендиант и набутват всичко, което може да погълне, в момчешкото му лице с

квадратна челюст от нацистки плакат. Елис сумти и се задавя, осъществявайки завръщането си след принудителното пенсиониране.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

Мъжът на гишето „До поискване“, който ме помоли да удостоверя самоличността си, до голяма степен трябваше да се довери на честната ми дума. Снимката на шофьорската ми книжка като нищо можеше да е и на Бранди. Това означава за мен много изписани листчета, за да обясня как изглеждам сега. През цялото време в пощата поглеждам встрани, за да проверя дали не съм момичето на ФБР от плаката с най-издирваните престъпници.

Почти половин милион долара — това са около единайсет кила десет и дващестдоларови банкноти в кашон. Плюс това вътре заедно с парите има и розова бележчица от Еви, която ми пише дрън-дрън-дрън, ако някога пак те видя, ще те убия. По-щастлива не мога да бъда.

Преди Бранди да види до кого е адресирана пратката, отлепям етикета.

Едно от предимствата ми на модел беше, че телефонният ми номер не беше включен в указателя, така че Бранди не би могла да ме издири, в който ще да е град. Бях никъде. А сега се връщаме към Еви. Към участта на Бранди. През целия обратен път двамата с Елис пишем картички от бъдещето и ги пускаме през прозорците на колата, докато пътуваме на юг по междущатската № 5 с два километра в минута. С четири километра по-близо до Еви и нейната пушка на всеки две минути. Сто и дващест километра по-близо до съдбата с всеки изминал час.

Елис пише: *Раждането ти е грешка и ти прекарваш целия си живот в опити да я поправиш.*

Електрическият прозорец на линкълна се отваря с жужене един сантиметър и Елис пуска картичката по попятната струя на междущатската №5.

Пиша: *Прекарваш целия си живот, превръщайки се в Господ, а после умираш.*

Елис пише: *Когато сам не споделяш проблемите си, негодуваш, когато изслушваш проблемите на другите хора.*

Аз пиша: *Всичко, което прави Господ, е да наблюдава и да ни убива, когато му станем скучни. Никога, никога не трябва да бъдем скучни.*

Минете към това как четем обявите за продажби на недвижими имоти и търсим големи къщи, обявени за продан. Винаги го правим, когато пристигнем в нов град. Сядаме в някое приятно тротоарно кафене, пием капучино, поръсено с шоколад, и четем вестника, после Бранди се обажда на всички посредници по недвижими имоти, за да разбере в кои домове все още живеят хора. Елис прави списък на къщите, които да обиколим утре.

Настаняваме се в хубав хотел и подремваме. След полунощ Бранди ме събужда с целувка. С Елис отиват да продадат стоката, която събрахме в Сиатъл. Тия двамата сигурно се чукат. Не ми пука.

— Не — казва Бранди. — Госпожица Александър няма да се обажда на сестрите Риа, докато е в града. Още повече, тя е твърдо убедена, че единствената вагина, която си струва да притежаваш, е онази, за която си плащаш сама.

Елис е застанал на отворената врата към хотелския коридор, същински супергерой, който аз искам да пропълзи в леглото ми и да ме спаси. Ала от Сиатъл насам той ми е брат. А не може да си влюбен в брат си.

Бранди казва:

— Искаш ли дистанционното?

Тя включва телевизора и виждаме Еви, уплашена и отчаяна, с огромната си тупирана дъгоцветна коса във всички нюанси на русото. Евелин Котрел ООД, любимото шкарто на всички, се препъва из публиката в студиото, облечена в рокля с пайети, и врънка хората да ядат месните ѝ субпродукти.

Бранди сменя каналите.

Бранди сменя каналите.

Бранди сменя каналите.

След полунощ Еви е навсякъде и предлага каквото има на сребърен поднос. Зрителите в студиото не ѝ обръщат внимание и се гледат на монитора, стегнати в примката на реалността, и се гледат как

се гледат как се гледат и както всеки път, когато се гледаме в огледало, се опитват да разберат кой е този човек отсреща.

Тази примка няма край. Рекламата я снимахме двете с Еви. Как може да съм била толкова тъпа? Напълно сме впримчени в себе си!

Камерата се задържа върху Еви и онова, което почти я чувам да казва, е „Обичай ме“.

Обичай ме, обичай ме, обичай ме, обичай ме, обичай ме, обичай ме, обичай ме, аз ще бъда всеки, когото ти поискаш. Използвай ме. Промени ме. Ще стана близначка с големи гърди и голяма коса. Разглови ме. Превърни ме, в каквото щещ, но само ме обичай.

Върнете се към онзи път, когато двете с Еви ни снимаха на едно сметище, в кланица, в морга. Ходехме къде ли не, за да изглеждаме добре в сравнение с обстановката, и сега разбирам, че онова, което най-вече съм мразела у Еви, е, че тя е една суетна, тъпа лигла. Но онова, което най-много мразя, е, че тя е съвсем същата като мен. Всъщност в действителност мразя себе си и затова мразя кажи-речи целия свят.

Минете към следващия ден, когато обикаляме няколко къщи, едно имение, един-два двореца и замък, пълни с дрога. Около три часа се срещаме с една посредничка в пищната трапезария на някакво голямо имение в Уест Хил. Навсякъде край нас сноват снабдители и цветари. Масата в трапезарията е наредена, отрупана със сребро и кристал, чаени сервизи, самовари, свещници, стъклени чаши. Жена в старомоден секретарски костюм от туид, същинско плашило, разопакова сребърните и кристални подаръци и записва нещо в малко червено бележниче.

Постоянният поток от цветя се вихри край нас — кофи с ириси, рози и шибой. Имението ухае сладко на цветя, въздухът е напоен с аромата на еклерчета и пълнени гъбки.

Не е в нашия стил. Бранди ме поглежда. Прекалено много хора има тук.

Но посредничката вече е тук и се усмихва. С привлечен говор, равен и проточен като тексаския хоризонт, тя се представя като

госпожа Ленард Котрел. И толкова се радва да се запознаем.

Котрелката прихваща Бранди за лакътя и я повежда из пищния първи етаж, докато аз чудя да се бия ли, да бягам ли.

Дай ми ужас.

Светкавица.

Дай ми паника.

Светкавица.

Това би трябвало да е майката на Еви — е, знаете как е. А това трябва да е новата къща на Еви. И се чудя как стана така, че попаднахме тук. Защо днес? Какви са шансовете?

Котрел, недвижими имоти, ни развежда покрай туидената секретарка и сватбените подаръци.

— Това е къщата на дъщеря ми. Но тя прекарва почти цялото си време в отдела за мебели в „Бръмбах“, в центъра на града. Досега се примирявахме с малките ѝ мании, но стига вече — сега ще я омъжваме за някакво магаре.

Тя се навежда към нас.

— По-трудно беше, отколкото можете да си представите — докато се мъчехме да я задомим. Знаете ли, тя изгори последната къща, която ѝ купихме.

До секретарката има купчина украсени със злато сватбени покани. Това са извиненията. Извинете, но не можем да присъстваме.

Извиненията като че са много. Обаче поканите са хубави, със златни букви, с неравни краища, сгънати на три, и с изсушена теменужка вътре. Открадвам една от купчината и настигам Котрелнедвижими имоти, Бранди и Елис.

— Не — казва Бранди. — Тук има прекалено много хора. Не можем да разгледаме къщата при тези обстоятелства.

— Между нас да си остане — казва Котрелнедвижими имоти, — и най-голямата сватба на света си струва парите, щом можем да пробутаме Еви на някой клетник.

— Не искаме да ви задържаме — казва Бранди.

— Но пък — продължава Котрелката — съществува тази подгрупа „мъже“, които харесват „жени“ като Еви сега.

— Трябва да тръгваме — казва Бранди.

А Елис пита:

— Мъже, които харесват смахнати жени?

— Направо ни разби сърцата Евън в онзи ден. Идва при нас, шестнайсетгодишен, и изтърсва: „Мамо, татко, аз искам да бъда момиче“ — казва госпожа Котрел.

— Но платихме операцията — продължава тя. — Данъчните намаления са си данъчни намаления. Евън ни каза, че искал да стане световноизвестна манекенка. Започна да се нарича Еви, а аз на следващия ден отказах абонамента си за „Вог“. Реших, че това списание достатъчно е навредило на семейството ми.

— Ами честито — казва Бранди и ме задърпва към входната врата.

А Елис възкликва:

— Еви е била мъж?

Еви е била мъж. Трябва да седна някъде. Еви е била мъж. А аз видях белезите от имплантите ѝ. Еви е била мъж. А аз съм я виждала гола в съблекалните.

Дай ми пълно, късно преразглеждане на целия ми съзнателен живот.

Светкавица.

Дай ми каквото и да е в целия този шибан свят, което е точно такова, каквото изглежда!

Светкавица!

Майката на Еви се вторачва в Бранди.

— Била ли сте някога манекенка? — пита тя. — Много приличате на една приятелка на сина ми.

— На дъщеря ви — изръмжава Бранди.

А аз опипвам откраднатата покана. Сватбата, сключването на брачния съюз между госпожица Евелин Котрел и господин Алън Скинър, е утре. В единайсет преди обяд, според златните букви. След това — прием в дома на булката.

След това — пожар в къщата.

След това — убийство.

Облекло — официално.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА

Роклята, в която си разнасям задника насам-натам на сватбата на Еви, е невъзможно впита. Опъната е не по кожата, а по костите ми. Онзи зашеметяващ десен на Торинската плащаница, предимно в бяло и кафяво, драпирана и скроена така, че лъскавите червени копчета да се подават през стигмите. Освен това безкрайно дълги ръкавици от черна коприна, надиплени по ръцете ми. Токчетата ми са толкова високи, че да ти потече кръв от носа. Увивам километъра черен тюл с кристалчета на Бранди около белезите си, над лъскавия черешов пай, където навремето беше лицето ми, увивам го плътно и накрая остават да се виждат само очите ми. Изглеждам мрачно и болезнено. Внушавам чувството, че малко сме излезли извън рамките.

Да мразя Еви ми отнема повече усилия, отколкото навремето. Целият ми живот се отдалечава от всякакви причини да я мразя. Отдалечава се и от самия разум. Имам нужда от чаша кафе и хапче „Декседрин“, за да се почувствам поне смътно сърдита за нещо.

Бранди е облечена с онзи зашеметяващ костюм от Боб Маки с поличката с набор, голямото не знам си какво и тънката, тясна к'вото ще да е. Носи шапка — в края на краищата, на сватба сме. Обувките на краката ѝ са направени от кожата на някакво животно. Оборудвана е с аксесоари, включително бижута — нали се сещате, камъни, изкопани от земята, шлифовани и издялани така, че да отразяват светлината, и инкрустирани в сплав от злато и мед, атомно тегло, претопено и изчукано с чукове — всичко това е страшно трудоемко. Цялата Бранди Александър, искам да кажа.

Елис е облечен в двуреден или знам ли какъв костюм с една цепка отзад, черен. Изглежда така, както си представяте, че ще изглеждате мъртъв в ковчега, ако сте мъж — за мен това не е проблем, тъй като Елис вече е изиграл ролята си в живота ми.

Сега Елис се перчи — доказал е, че е способен да съблазни по нещичко във всяка една категория. Не че онова бичме господин Паркър го превръща в Краля на Педерасоград, но сега е закачил на

пояса си и скалпа на Еви и може би е минало достатъчно време и той може да се върне на работа, да подхване пак стария занаят в парка „Вашингтон“.

И така, вземаме откраднатата от мен покана със златни букви, Бранди и Елис гълтат по един перкодан и отиваме на Евиния прием.

* * *

Минете към единайсет часа преди обяд в пищното имение в Уест Хилс на лудата Еви Котрел, Еви с пушката, новобрачната госпожа Евелин Котрел-Скинър — все едно вече на този етап може да ми пука. И... леле, колко ослепително! Еви направо ще я сбъркаш със сватбената торта — волани и цветя на етажи, на етажи се издигат около огромния ѝ кринолин, нагоре, все по-нагоре, чак до пристегнатата ѝ талия, после следва огромната ѝ тексаска гръд, бухнала над корсет без презрамки. Толкова много има по нея за украсяване — като на Коледа в хипермаркет. Отстрани на кръста ѝ е забодена китка копринени цветя. Копринени цветя над двете уши прихващат воал, отметнат назад над тупираната ѝ коса във всички цветове на русото. Вътре в кринолина и напрацелите тексаски грейпфрути момичето се разхожда насам-натам — самостоятелна карнавална платформа.

Преливаща от взаимодействие между шампанско и „Перкодан“, Бранди ме наблюдава.

А аз съм поразена, че не съм го забелязала преди — това, че Еви е мъж. Едра блондинка, съвсем същата, каквато е сега, но с един такъв грозен и сбръчкан, такова де, скротум.

Елис се крие от Еви и се опитва да разбере дали новоизпеченият съпруг на Еви не е отбелязан с чертичка в неговото досие на служител от нравствения отдел на специален договор. Според Елисовата гледна точка към тази история той все още е примамка трепач и сега събира доказателства, че след дългата борба може да свали всеки мъж. Всички тук си мислят, че историята е за тях. Това определено важи за всекиго по света.

О, и всичко това е отишло далече отвъд извиненията към мама и към Господ. В този момент не съжалявам за нищо. И за никого.

Не, не — всички тук направо не ги свърта да ги кремират.

Минете към горния етаж. В главната спалня чеизът на Еви е готов за опаковане. Този път съм си купила кибрит — запалвам неравния край на поканата със златни букви и я поднасям към завивките, към чеиза, към завесите. Най-сладкият миг настъпва, когато огънят завладява всичко и ти вече не си отговорна за нищо.

Вземам от банята на Еви голямо шише „Шанел № 5“, голямо шише „Джой“, голямо шише „Уайт Шолдърс“ и изливам аромата на милион цветя, окичили карнавална платформа, навсякъде из спалнята.

Огънят, сватбеният пъкъл на Еви, напипва дирята на цветята, удавени в алкохол, и ме прогонва в коридора. Това му обичам на огъня — че може да ме убие толкова бързо, колкото и всеки друг. Че не може да знае, че аз съм майка му. Толкова е прекрасен, могъщ и над всякакви чувства към всеки — това обичам аз у огъня.

Не можеш да спреш нищо от ставащото. Не можеш да го овладееш. Огънят в дрехите на Еви се разраства ли, разраства с всяка секунда и сега сюжетът се разгръща, без да го подтиквате.

И аз слизам. Стъпка-пауза-стъпка. Невидимата шоугърла. Веднъж да се случи онова, което искам. Даже по-добре, отколкото очаквах. Никой не е забелязал.

Нашият свят се носи стремглаво към бъдещето. Цветя и пълнени гъбки, сватбени гости и струнен квартет, всички заедно пътуваме нататък върху планетата Бранди Александър. В преддверието стои Принцеса Принцеса и си мисли, че все още тя командва парада.

Чувството е за пълен и върховен контрол над всичко. Минете към деня, когато всички ние ще бъдем мъртви и нищо от това няма да има значение. Минете към деня, когато тук ще има друга къща и хората, живеещи в нея, няма и да подозират, че някога сме съществували.

— Къде си ходила? — пита Бранди.

В непосредственото бъдеще, бих ѝ отговорила.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА

Минете към Бранди и мен — не можем да намерим Елис никъде. Еви и всичките тексаски Котрели пък не могат да намерят своя младоженец и всичките се кискат с онзи нервен смях. Коя ли шаферка е забягнала с него, питат всички. Ха-ха.

Дръпвам Бранди към вратата, ала тя ми изшътква. Елис и младоженеца ги няма... сто тексасци пият здраво... тази нелепа булка в огромната си травеститска булчинска рокля... това е прекалено забавно за Бранди, че да си излезе точно сега.

Минете към Еви, която изкарва грамадната си карнавална платформа от килера със свити в юмруци ръце и развят подире ѝ воал. Еви крещи как била намерила тоя гъзолизец, тоя педераст, новоизлюпения ѝ съпруг, наведен да се наслаждава на анален секс в килера със старото гадже на кого ли не.

О, Елис.

Спомням си всичките му порно списания и всички детайли на аналния секс, оралния секс, федероса, фистинга, фелчинга. Можеш и до болница да се докараш в опитите си да си духаш сам.

О, просто зашеметяващо.

Разбира се, отговорът на Еви на всичко е да си вдигне кринолина и да изтича на горния етаж за пушката, само че сега спалнята ѝ се е превърнала в огромна стена от пламъци, парфюмирана с „Шанел № 5“, през която тя трябва да вкара карнавалната си платформа. Всеки върти телефоните за спешна помощ. Никой не си е направил труда да влезе в килера и да види какво става там. Хората не щат да знаят какво ли може да става вътре.

Иди, че разбери, но тексасците сякаш се чувстват много по-добре в близост до опустошителен пожар, отколкото до анален секс.

Спомням си нашите. Скатология и водни спортове. Садо и мазохизъм.

Докато чакат Еви да изгори до смърт, всички си наливат наново питиета и се нареждат в подножието на стълбите във фойето. От

килера се чуват яки плесници. От болезнените, дето първо си плюеш на ръката.

Бранди — каквато си е социално неприемлива — Бранди започва да се смее.

— Ще падне веселба — казва ми тя с ъгълчето на графитената си уста. — Пуснах шепа слабителни в последното питие на Елис.

О, Елис.

В цялата тази суматоха Бранди можеше да се измъкне, ако не се беше разсмяла.

Нали разбирате, точно тогава Еви излиза от огнената завеса горе на стълбището. С пушка в ръка. От изгорялата сватбена рокля са останали само стоманените обръчи, от копринените цветя в косата ѝ — телените скелети, цялата ѝ руса грива е изпепелена. Еви слиза бавно надолу по стълбите, стъпка-пауза-стъпка, с мерник, сочещ Бранди Александър.

Всички гледат нагоре към Еви, както е само по тел и пепел. Пищното ѝ транссексуално тяло е цялото омазано с пот и сажди. Всички гледаме Евелин Котрел в нейния голям обединителен миг и тя изкрещява:

— Ти!

Тя крясва на Бранди Александър над дулото на пушката:

— Пак ми го причини! Пак пожар!

Стъпка-пауза-стъпка.

— Мислех те за най-добрата си приятелка — казва тя. — Да, наистина спях с гаджето ти, но кой не спеше? — казва Еви с пушката в ръце.

Стъпка-пауза-стъпка.

— Не ти стига, че си най-добрата и най-красивата — продължава Еви. — Повечето хора, де да изглеждаха толкова добре като тебе, щяха да ходят по вода до края на живота си!

Стъпка-пауза-стъпка.

— Но не — нарежда Еви. — Ти трябва да унищожиш всички други.

Пожарът на втория етаж пълзи надолу по тапетите във фойето, сватбените гости грабват палтата и чантите си и всичките се юрват навън с подаръците, среброто и кристала.

От килера се носи пляскането по задник.

— Млъкнете там вътре! — крясва Еви и отново се обръща към Бранди. — Може да ме тикнат за няколко години в затвора, но ти ще отидеш в пъкъла далеч преди мен!

Чува се как спусъкът щраква.

Пожарът пълзи по стените.

— Ох, божичко! Да! Исусе Христе! — крещи Елис. — Ох, Боже, свършвам!

Бранди млъква. По-голяма и по-хубава отвсякога, царствена, ядосана и обидена, сякаш всичко това е някаква огромна шега, Бранди Александър вдига великанската си длан и си поглежда часовника.

А аз сега ще стана единствено дете.

Можех да спра всичко в този миг. Можех да махна воала, да кажа истината, да спася човешки живот. Аз съм аз. Бранди е невинна. Ето моя втори шанс. Можех, преди години, да отворя прозореца на спалнята и да пусна Шейн вътре. Можеше да не се обаждам толкова пъти в полицията и да им разправам, че нещастният случай с него не е бил нещастен случай. Но ми пречи онази история как Шейн изгори дрехите ми. Как обезобразяването превърна Шейн в център на внимание. И ако сега махна воала си, ще се превърна просто в изчадие, в далеч не свършена обезобразена жертва. Ще бъда единствено такава, каквато изглеждам. Истината, само истината и нищо друго, освен истината. Честността е най-скупното нещо на планетата Бранди Александър.

И Еви се прицелва.

— Да! — крещи Елис от килера. — Давай, здравеняко! Дай ми го! Стреляй!

Еви присвива око.

— Давай! — вие Елис. — Изстреляй го в устата ми!

Бранди се усмихва.

А аз не помръдвам.

И Еви прострелва Бранди Александър право в сърцето.

ГЛАВА ТРИЙСЕТА

— Животът ми — казва Бранди. — Умирам и е редно пред очите ми да премине целият ми живот.

Никой тук не умира. Дай ми отричане.

Еви е изпразнила пълнителя, хвърлила е пушката и е излязла от къщата.

Полицията и Спешната помощ идват насам, а останалите сватбени гости са навън и се карат за подаръците — това от кого е и кой сега има право да си го вземе обратно. Страшна веселба.

Бранди Александър е цялата оплескана с кръв. Тя казва:

— Искам да видя живота си.

От някаква задна стаичка Елис се обажда:

— Имаш право да не казваш нищо.

Минете към мен — аз пускам ръката на Бранди. Дланта ми е топла и червена от патогените в кръвта. Пиша на горящия тапет:

Казваш се Шейн Макфарланд.

Роден си преди двайсет и четири години.

Имаш сестра, с една година по-малка.

Огънят вече поглъща първия ред.

Заразил си се с гонорея от един служител на нравствения отдел на специален договор и семейството ти те е изгонило.

Срещнал си трима травестити, които са ти платили да започнеш да променяш пола си, защото не си могъл да се сетиш за друго, което толкова силно да не желаеш.

Огънят вече поглъща втория ред.

После среща мен.

Аз съм твоята сестра Шанън Макфарланд.

Пиша с кръв истината само минути преди огънят да я погълне.

Ти ме заобича, защото, макар и да не ме позна, знаеше, че съм ти сестра. На някакво ниво ти го разбра веднага и затова ме заобича.

Пропътувахме целия Запад и отново израснахме заедно.

Мразя те, откакто се помня.

И ти няма да умреш.

Можех да те спася.

И ти няма да умреш.

Огънят и написаното от мен сега са буза до буза.

Минете към Бранди на пода — половината ѝ кръв е изтекла, а аз я забърсвам, за да пиша с нея. Бранди се втрещва и чете, докато огънят поглъща ред по ред цялата ми семейна история. Изречението *И ти няма да умреш* е почти до пода, точно пред лицето ѝ.

— Миличка — казва Бранди. — Шанън, сладката ми, аз го знаех. От Еви. Тя ми каза, че си в болница. Разказа ми за злополуката.

Какъв модел на ръце съм вече само. И каква наивница.

— А сега ми разкажи всичко — казва Бранди.

Пиша:

От осем месеца пробутвам на Елис Айлънд женски хормони.

Бранди се размива и от устата ѝ шурва кръв.

— И аз! — казва тя.

Как да не се засмея?

— А сега — казва Бранди — бързо, преди да съм умряла — какво още?

Пиша:

Всички те обичаха още повече след злополуката с лака за коса.

И:

Не аз подхвърлих флакона.

Бранди казва:

— Знам. Аз го подхвърлих. Толкова бях нещастна от това, че съм нормално, обикновено дете. Искях нещо да ме спаси. Искях обратното на чудо.

От някаква друга стая Елис се обажда:

— Всичко, което кажеш, може да се използва срещу тебе в съда.

Пиша на перваза на дюшемето:

Истината е, че аз се прострелях в лицето.

Няма вече място за писане и кръв, с която да пиша. Нищо не е останало и за казване. Бранди казва:

— Сама си се простреляла в лицето?

Кимам.

— Това... — казва Бранди. — Това не го знаех.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЪРВА

Минете към онзи път някъде си — Бранди лежи полумъртва на пода, а аз съм коленичила до нея с ръце, оцапани с нейната кръв за партита „Принцеса Александър“.

Бранди крещи:

— Еви!

И опърлената глава на Еви се подава от входната врата.

— Бранди, сладурче — казва Еви. — По-добро бедствие от това не си спретвала!

После тя се втурва към мен, целува ме с онова гадно разтопено червило и казва:

— Шанън, просто не знам как да ти се отблагодаря, задето така разнообрази скучния ми живот в старата къща.

— Госпожице Еви — казва Бранди, — за актриса си те бива, но, момиче, изобщо не можа да уцелиш предпазната ми жилетка.

Минете към истината. Глупачката съм аз.

Минете към истината. Аз се прострелях сама. Оставих Еви да мисли, че е бил Манъс, а Манъс — че е Еви. Вероятно тъкмо взаимните подозрения са ги отчуждили един от друг. Те са накарали Еви да държи заредена пушка в къщата си, в случай че Манъс тръгне да я преследва. Същият страх накара Манъс да носи касапски нож онази нощ, когато дойде да се изяснят.

Истината е, че никой тук не е толкова тъп или гаден, колкото си мислех. Освен мен. Истината е, че в деня на злополуката аз излязох с колата извън града. Със смъкнато наполовина странично стъкло аз слязох от колата и стрелях през него. На връщане в града отбих по отклонението за Гроудън Авеню — отклонението за Мемориална болница „Ла Палома“.

Истината е, че бях толкова пристрастена към красотата си — а това не е нещо, което ще зарежеш току-така. Бях пристрастена към

всичкото това внимание и трябваше да го откажа отведнъж завинаги. Можех да си обръсна главата, но косата расте. Дори и плешива, сигурно пак щях да изглеждам прекалено добре. Плешива можеше да привлече даже още повече внимание. Можеше и да надебелея или да съсия красотата си с прекомерно пиене, но исках да съм грозна, но здрава. Трябваше да има някакъв начин да погрознея за миг. Исих да си разчистя сметките с красотата си бързо и окончателно, иначе винаги щях да се изкушавам да си я възвърна.

Знаете как гледат хората грозните гърбави момичета — какъв късмет имат те! Никой не ги влачи нощем нанякъде, та после да не могат да си завършат доктората. Модни фотографи не ги навикват, ако космите им по линията на бикините са пораснали навътре и са се възпалили. Гледаш жертвите на изгаряне и се питаш колко ли време спестяват, като не се гледат в огледала да проверят дали слънцето не е увредило кожата им.

Исих всекидневната сигурност на обезобразените. Начинът, по който едно сакато, деформирано момиче с вродени дефекти и разкривено тяло може да кара колата си с отворени прозорци и да не го е грижа, че вятърът ще направи на нищо косата му — тази свобода исках аз.

Писнало ми беше да бъда низша форма на живот само защото съм хубава. Възползвах се от външния си вид. Мамех. Никога нищо не можах да довърша, но въпреки това получавах вниманието и признанието. Чувствах се хваната в клопката на гетото на красотата. Напъхвана в стереотипи. Открадваха ми мотивацията.

В това отношение, Шейн, ние наистина сме брат и сестра. Това е най-голямата грешка, която можах да измисля, за да ме спаси. Исих да се откажа от идеята, че мога да контролирам нещо. Да разбъркам всичко. Да бъда спасена от хаоса. За да видя дали ще се справя, исках да се принудя да порасна отново. Да Взривя зоната си на спокойствие.

Забавих ход, влязох в отклонението и спрях в крайната лента, така нареченото „платно за повреда“. Спомням си, че ми мина през ум: „Колко подходящо“. Спомням си как си помислих, че ще е страшно вълнуващо. Преображението ми. Животът ми щеше да започне съвсем отначало. Този път можех да стана велик мозъчен хирург. Или пък художничка. Сега на никого нямаше да му пука как изглеждам. Хората

щяха да виждат само изкуството ми, сътвореното от мен, вместо външния вид и щяха да ме обичат.

Последната ми мисъл беше, че поне пак ще раста, ще мутирам, ще се адаптирам, ще се развивам. Ще срещна физически предизвикателства.

Нямах търпение. Извадих пистолета от жабката. Бях с ръкавица, за да се предпазя от барутни изгаряния. Извадих пистолета през счупения прозорец на една ръка разстояние. Дори не се прицелих, дулото беше на половин метър от мен. Рискувах да се убия, но тази идея вече не ми се виждаше чак толкова трагична.

Това преображение щеше да удари в земята пиърсинга, татуировките и клеймата — всички тези малки модни бунтове, толкова безобидни, че сами по себе си се превръщат просто в мода. Тези мънички книжни тигри — опити да отхвърлиш красотата, които само я укрепват още повече.

Изстрелът — спомням си само, че беше все едно да те фраснат яко. Куршумът. Една минута фокусирах поглед, но цялата предна седалка беше оплескана с моята кръв и сополи, лиги и зъби. Трябваше да отворя вратата и да взема пистолета, паднал до прозореца. Шокът помагаше. Пистолетът и ръкавицата са в един канал на болничния паркинг — хвърлих ги там, ако са ви необходими доказателства.

После — венозният морфин, малките операционни ножички за маникюр, които разрязаха роклята ми, миниатюрната прашка, полицейските снимки. Птиците изкълваха лицето ми. Никой и не заподозря истината.

Истината е, че малко по-късно ме обзе паника. Оставих всички да мислят погрешно. Бъдещето не е добро място отново да започнеш да лъжеш и да мамиш. Никой друг не е виновен, освен мен. Избягах, защото възстановяването на челюстта ми беше прекалено голямо изкушение да се върна обратно, да играя играта, играта на хубостта. Сега цялото ми ново бъдеще все още предстои и ме очаква.

Истината е, че да си грозен не е такава тръпка, каквато си мислите, но може да бъде възможност за нещо дори по-добро, отколкото съм си представяла.

Истината е, че съжалявам.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ВТОРА

Върнете се към спешното отделение в „Ла Палома“. Венозният морфин. Мъничките операционни ножички за маникюр разрязват костюма на Бранди. Нещастният penis на брат ми, синкав и студен, изложен пред погледа на целия свят. Полицейските снимки и сестра Катрин, която пици:

— Снимайте! По-бързо снимайте! Той губи кръв! Минете към операцията.

Минете към следоперационния период. Минете към това как отвеждам сестра Катрин настрани — дребничката сестра Катрин е прегърнала коленете ми и така ги стиска, че аха-аха ще се строполя на земята. Тя ме поглежда — и двете сме изцапани с кръв — и аз я моля писмено:

Моля те.

Направи това за мен, моля те, много е важно. Ако наистина искаш да ме направиш щастлива.

Минете към Еви, инсталирана като в токшоу под прожекторите в „Бръмбах“ — бърби с майка си, с Манъс и новобрачния си съпруг и им разказва как е срещнала Бранди години преди всички нас в някаква група за взаимопомощ на хора, сменили пола си. И как всеки има нужда от разтърсващо бедствие от време на време.

Минете по-нататък, към един ден, скоро, когато на Манъс ще му поникнат гърди.

Минете към мен, коленичила до болничното легло на брат ми. Цветът на кожата му е такъв, че не знаеш къде свършва синият болничен халат и къде започва Шейн — толкова е блед. Това е брат ми,

слабичък и блед, с неговите хилави ръце и пилешки гърди. Кестенявата коса е залепнала за челото му — той е човекът, с когото помня, че израснахме заедно. Сглобен от клечки и птичи костици. Шейн, когото бях забравила. Шейн отпреди злополуката с лака за коса. Не знам защо го забравих, но Шейн винаги изглеждаше много нещастен.

Минете към нашите у дома вечер — прожектират домашни филмчета на стената на бялата си къща. Прозорците отпреди двайсет години, идеално напаснати със сегашните. Тревата, сливаща се с тревата.

Нашите с Шейн призраци — дечица, които търчат насам-натам и се радват едно на друго.

Минете към сестрите Риа, скупчени около болничното легло, с мрежички за коса над перуките и хирургически маски на лицата. Облечени са в избелели зелени болнични дрехи, които са накичили с фалшиви брошки „Херцогинята на Уиндзор“ — леопарди с блещукащи по тях петна от диаманти и топази. Колибрита със смарагдови тела.

Аз искам само Шейн да бъде щастлив. Втръснало ми е от самата мен — аз, мразещата.

Дай ми освобождение.

Втръснал ми е този свят, където нищо не е такова, каквото изглежда. Прасета, които само изглеждат тлъсти. Семейства, които изглеждат щастливи.

Дай ми избавление.

От онова, което само прилича на щедрост. Онова, което само прилича на любов.

Светкавица.

Не искам повече да бъда себе си. Искам да бъда щастлива и искам Бранди Александър да се върне. Това е първият истински последен срок в живота ми. Нямам къде да отида — не и такава, каквата съм сега, която съм сега. Това е първото ми истинско начало.

Докато Шейн спи, сестрите Риа се скупчват около него и го украсяват с малки дарове. Пръскат брат ми с „Л’ер дю тан“, все едно е някакво градинско растение.

Нови обеци. Нов шал „Ермес“ около главата му.

Козметиката е подредена в идеални редове на хирургически поднос до леглото и Софонда казва:

— Овлажнител! — и протяга длан.

— Овлажнител — повтаря Кити Литър и пъхва тубичката в дланта на Софонда.

Софонда протяга ръка и заповядва:

— Коректор!

Вивиен пъха друга туба в ръката ѝ и казва:

— Коректор.

Шейн, знаей, че не ме чуваш, но няма нищо, защото аз не мога да говоря.

С чести, леки мазки Софонда нанася с гъбичка коректора върху тъмните торбички под очите на Шейн. Вивиен закичва с диамантена брошка болничния му халат.

„Мис Рона“ спаси живота ти, Шейн. Книгата във вътрешния ти джоб забави куршума достатъчно и само циците ти изригнаха. Раната е повърхностна — плът и силикон.

Влизат цветари с букети ириса, роза и шибой.

Силиконът ти се спуска, Шейн. Куршумът проби имплантите ти и се наложи да ги извадят. Сега можеш да си сложиш колкото големи гърди искаш. Така казаха сестрите Риа.

— Фон дьо тен! — казва Софонда и започва да го втрива в линията на косата му.

— Молив за вежди! — заръчва тя, а по челото ѝ избива пот.

Кити подава молива и повтаря:

— Молив за вежди.

— Попий ме! — казва Софонда.

И Вивиен попива челото ѝ с гъба.

Софонда казва:

— Молив за очи!

А аз трябва да тръгвам, Шейн — докато ти все още спиш. Но искам да ти подаря нещо. Искам да ти подаря живот. Това е третият ми шанс и не искам да го провалям. Можех да отворя прозореца. Можех да попреча на Еви да те застреля. Истината е, че не го направих, и затова ще ти дам своя живот — аз вече не го искам.

Пъхам чантичката си под едрата, обкичена с пръстени длан на Шейн. Разбирате ли, големината на мъжките ръце е единственото

нещо, което пластичните хирурзи не могат да променят. Единственото, което винаги ще издава момиче като Бранди Александър. Просто няма начин да скриеш ръцете.

Вътре са всичките ми документи, актът ми за раждане, всичко мое. Оттук нататък ти можеш да станеш Шанън Макфарланд. Моята кариера. Цялото това внимание. Твое е. Всичко и всеки. Надявам се, че ти стига. Само това ми остана.

— Основен цвят! — нарежда Софонда и Вивиен ѝ подава най-светлия нюанс сенки за очи „Патладжанени мечти“.

— Цвят на клепача! — командва Софонда и Кити ѝ подава следващата отсянка.

— Контурен цвят! — казва Софонда и Кити ѝ подава най-тъмния нюанс.

Продължи кариерата ми, Шейн. Накарай Софонда да ти намери първокласен договор, не някакви си там местни благотворителни тъпотии. Ти вече си Шанън Макфарланд, мама му стара. Ще скочиш право на върха. След една година искам да пусна телевизора и да те видя как гола отпиваш диетична кола на забавен каданс. Накарай Софонда да ти склучи големи, национални договори.

Стани прочута. Стани мащабен обществен експеримент по получаването на онова, което не искаш. Открий, че ценностите, на които са ни учили, не струват. Открий добро в онова, което светът нарича зло. Давам ти живота си, защото искам цял свят да те познава. Искам целият свят да прегърне онова, което мрази.

Открий от какво най-много те е страх — и се засели там.

— Извивачка за мигли! — казва Софонда и извива миглите на спящия Шейн.

— Туш за мигли! — казва тя и гримира миглите му със спирала.

— Изключително — казва Кити.

А Софонда казва:

— Още не сме се издокарали.

Шейн, аз ти давам живота си, шофьорската си книжка, старите си ученически бележници, защото приличаш на мен повече, отколкото си спомням аз да съм приличала на себе си някога. Защото ми е втръснало да мразя, да се гиздя и да разказвам на себе си стари истории, които, първо на първо, никога не са били верни. Втръснало ми е да бъда винаги аз първа, аз първа, аз първа.

Огледалце, огледалце от стената.

И моля те, не ме издирвай. Бъди новият център на внимание. Преуспей, бъди красив и обичан и всичко останало, което исках да бъда аз. Аз вече го преодолях. Искам само да бъда невидима. С тия воали може да стана ориенталска танцьорка. Да се замонаша и да отида да работя в колония за прокажени, където никой не е пълноценен. Ще стана хокеен вратар и ще нося маска. Големите увеселителни паркове наемат само жени да се разхождат костюмирани като анимационни герои, защото хората не искат някакъв непознат извратеняк да прегръща децата им. Мога да стана голяма анимационна мишка. Или куче. Или пате. Не знам, но съм сигурна, че ще разбере. Няма как да избягаш от съдбата си — тя просто идва. И денем и нощем бъдещето постоянно приижда към теб.

Погалвам бледата ръка на Шейн.

Давам ти живота си, за да докажа на себе си, че мога, наистина мога да обичам някого. Дори и когато не ми плащат за това, аз мога да давам любов, щастие и очарование. Разбираш ли, бебешката храна, липсата на говор, бездомие и невидимостта — това съм в състояние да понеса, но трябва да знам, че мога да обичам някого. Напълно и докрай, завинаги и без надежда за възнаграждение — просто като волеви акт, аз ще обичам някого.

Навеждам се, сякаш мога да целуна лицето на брат си.

Оставям чантичката си и всичките представи за това коя съм, пъхнати под ръката на Шейн. Оставям зад гърба си и историята как някога съм била толкова красива, че съм можела да вляза в някоя стая, приклепена във впитата рокля, и всички да се обърнат да ме гледат. Милиони репортери да ме снимат. Оставям зад гърба си и идеята, че това внимание си струва усилията ми да го получа.

Имам нужда от нова история.

Онова, което сестрите Риа направиха за Бранди Александър.

Онова, което Бранди правеше за мен.

Онова, което трябва да се науча сама да правя за себе си. Да пиша собствената си история.

Нека брат ми да бъде Шанън Макфарланд.

Нямам нужда от такова внимание. Вече не.

— Молив за устни! — казва Софонда.

— Гланц за устни! — казва тя.

Тя казва:

— Кървим!

И Вивиен се навежда със салфетка да попие излишното графитено от брадичката на Шейн.

Сестра Катрин ми донася онова, за което много я помолих. Това са снимките, лъскавите ми снимки двайсет на двайсет и шест по бяла риза. Те не са нито добри, нито лоши. Нито грозни, нито хубави. Просто показват как изглеждам. Истината. Моето бъдеще. Обикновената реалност. И аз свалям воалите си — рязаната дантела, муселина и тюла, и ги оставям на Шейн да ги намери в нозете си.

В този миг те не ми трябват. И в следващия. И в по-следващия — завинаги.

Софонда закрепва грима с пудра и Шейн вече го няма. Брат ми, хилав и блед, пръчки и птичи костици нещастника, го няма.

Сестрите Риа бавно свалят хирургическите си маски.

— Бранди Александър — казва Кити. — Върховната кралица.

— Най-изтънчената мадама — казва Вивиен.

— Вовеки веков — произнася се Софонда. — Достатъчно.

Непълно и докрай, завинаги и безнадеждно, вовеки веков аз обичам Бранди Александър.

И това е достатъчно.

Издание:

Автор: Чък Паланюк

Заглавие: Неивидми изчадия

Преводач: Светлана Комогорова

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издание: Първо

Издател: Ера

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Печатница: Експертпринт ООД

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-289-119-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5346>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.